

Επίσημη Εφημερίδα

L 261

της Ευρωπαϊκής Ένωσης

47ο έτος

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Νομοθεσία

6 Αυγούστου 2004

Περιεχόμενα

I Πράξεις για την ισχύ των οποίων απαιτείται δημοσίευση

- ★ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1385/2004 του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τη διαχείριση του συστήματος διπλού ελέγχου χωρίς ποσοτικά όρια όσον αφορά την εξαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, από το Καζαχστάν προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα ⁽¹⁾ 1
- ★ Οδηγία 2004/80/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για την αποζημίωση των θυμάτων εγκληματικών πράξεων 15
- ★ Οδηγία 2004/81/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με τον τίτλο παραμονής που χορηγείται στους υπηκόους τρίτων χωρών θύματα εμπορίας ανθρώπων ή συνέργειας στη λαθρομετανάστευση, οι οποίοι συνεργάζονται με τις αρμόδιες αρχές 19
- ★ Οδηγία 2004/82/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την υποχρέωση των μεταφορέων να κοινοποιούν τα στοιχεία των επιβατών 24

II Πράξεις για την ισχύ των οποίων δεν απαιτείται δημοσίευση

Συμβούλιο

2004/573/ΕΚ:

- ★ Απόφαση του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, περί διοργάνωσης κοινών πτήσεων για την απομάκρυνση από το έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών, υπηκόων τρίτων χωρών για τους οποίους έχουν εκδοθεί ατομικές αποφάσεις απομάκρυνσης 28

2004/574/ΕΚ:

- ★ Απόφαση του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για την τροποποίηση του κοινού εγχειριδίου 36

Τιμή: 26 EUR

⁽¹⁾ Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ

(Συνέχεια στην επόμενη σελίδα)

EL

Οι πράξεις οι τίτλοι των οποίων έχουν τυπωθεί με ημίμαυρα στοιχεία αποτελούν πράξεις τρεχούσης διαχείρισεως που έχουν θεσπισθεί στο πλαίσιο της γεωργικής πολιτικής και είναι γενικά περιορισμένης χρονικής ισχύος.

Οι τίτλοι όλων των υπολοίπων πράξεων έχουν τυπωθεί με μαύρα στοιχεία και επισημαίνονται με αστερίσκο.

2004/575/EK:

- ★ Απόφαση του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τη σύναψη, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, του πρωτοκόλλου της σύμβασης της Βαρκελώνης για την προστασία της Μεσογείου Θάλασσας από τη ρύπανση, το οποίο αφορά τη συνεργασία για την πρόληψη της ρύπανσης από πλοία και, σε κρίσιμες καταστάσεις, για την καταπολέμηση της ρύπανσης στη Μεσόγειο Θάλασσα 40

Πρωτόκολλο που αφορά τη συνεργασία για την πρόληψη της ρύπανσης από πλοία και, σε κρίσιμες καταστάσεις, για την καταπολέμηση της ρύπανσης στη Μεσόγειο Θάλασσα 41

2004/576/EK:

- ★ Απόφαση του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη σύναψη της συμφωνίας επιστημονικής και τεχνικής συνεργασίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του κράτους του Ισραήλ 47

2004/577/EK:

- ★ Απόφαση του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη σύναψη συμφωνίας υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Δημοκρατίας του Καζαχστάν για την καθιέρωση συστήματος διπλού ελέγχου χωρίς ποσοτικά όρια όσον αφορά την εξαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, από τη Δημοκρατία του Καζαχστάν προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα 48

Συμφωνία υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της κυβέρνησης της Δημοκρατίας του Καζαχστάν για την καθιέρωση συστήματος διπλού ελέγχου χωρίς ποσοτικά όρια όσον αφορά την εξαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, από τη Δημοκρατία του Καζαχστάν προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα 49

2004/578/EK:

- ★ Απόφαση του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τη σύναψη της συμφωνίας-πλαίσιο μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Διαστήματος 63

Συμφωνία-πλαίσιο μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Διαστήματος 64

2004/579/EK:

- ★ Απόφαση του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τη σύναψη, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, της σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών κατά του διακρατικού οργανωμένου εγκλήματος 69

2004/580/EK:

- ★ Απόφαση του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για χορήγηση μακροοικονομικής χρηματοδοτικής συνδρομής στην Αλβανία και για την κατάργηση της απόφασης 1999/282/EK 116

2004/581/EK:

- ★ Απόφαση του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για καθορισμό των ελαχίστων επιβαλλομένων ενδείξεων των πινακίδων σήμανσης στα σημεία διέλευσης των εξωτερικών συνόρων 119

Συνδιάσκεψη των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών

2004/582/EK:

- ★ Απόφαση των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συνελθόντων στο πλαίσιο του Συμβουλίου, της 28ης Απριλίου 2004, σχετικά με τα προνόμια και τις ασυλίες που χορηγούνται στο μηχανισμό ΑΘΗΝΑ 125

I

(Πράξεις για την ισχύ των οποίων απαιτείται δημοσίευση)

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΚ) αριθ. 1385/2004 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Απριλίου 2004

για τη διαχείριση του συστήματος διπλού ελέγχου χωρίς ποσοτικά όρια όσον αφορά την εξαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, από το Καζαχστάν προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

(Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 133,

την πρόταση της Επιτροπής,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Την 1η Ιουλίου 1999, τέθηκε σε ισχύ η συμφωνία εταιρικής σχέσης και συνεργασίας για την εγκαθίδρυση εταιρικής σχέσης μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Δημοκρατίας του Καζαχστάν, αφετέρου ⁽¹⁾.
- (2) Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα και η Δημοκρατία του Καζαχστάν συμφώνησαν να καθιερώσουν σύστημα διπλού ελέγχου όσον αφορά ορισμένα προϊόντα σιδήρου και χάλυβα για το διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 2000 έως 31 Δεκεμβρίου 2001. Η εν λόγω συμφωνία υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών εγκρίθηκε εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας με την απόφαση 1999/865/ΕΚ του Συμβουλίου ⁽²⁾. Ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2743/1999 του Συμβουλίου ⁽³⁾ θέσπισε την αντίστοιχη κοινοτική νομοθεσία εφαρμογής.
- (3) Η κατάσταση όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα από το Καζαχστάν στην Κοινότητα εξετάστηκε εις βάθος και, με βάση τις σχετικές πληροφορίες, τα μέρη συνήψαν συμφωνία υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών ⁽⁴⁾, η οποία καθιερώνει σύστημα διπλού ελέγχου χωρίς ποσοτικά όρια για το χρονικό διάστημα από την ημερομηνία θέσης σε ισχύ του παρόντος κανονισμού έως τις 31 Δεκεμβρίου 2004, εκτός αν αμφότερα τα μέρη συμφωνήσουν να διακόψουν την εφαρμογή του συστήματος ενωρίτερα.

- (4) Τα μέτρα που απαιτούνται για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού θα πρέπει να θεσπισθούν σύμφωνα με την απόφαση 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή ⁽⁵⁾,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

Άρθρο 1

1. Για το διάστημα από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού έως τις 31 Δεκεμβρίου 2004, και βάσει των διατάξεων της προαναφερόμενης συμφωνίας υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών, οι εισαγωγές στην Κοινότητα ορισμένων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, καταγωγής Καζαχστάν, όπως απαριθμούνται στο προσάρτημα I, υπόκεινται στην προσκόμιση εγγράφου επιτήρησης σύμφωνα προς το υπόδειγμα του προσαρτήματος II, το οποίο εκδίδεται από τις αρχές της Κοινότητας.

2. Για το διάστημα από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού έως τις 31 Δεκεμβρίου 2004, οι εισαγωγές στην Κοινότητα, προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, καταγωγής Καζαχστάν, όπως απαριθμούνται στο προσάρτημα I, υπόκεινται, επιπλέον, στην έκδοση εγγράφου εξαγωγής από τις αρμόδιες αρχές του Καζαχστάν. Το έγγραφο εξαγωγής συμφωνεί προς το υπόδειγμα του προσαρτήματος III. Ισχύει για εξαγωγές στο σύνολο του τελωνειακού εδάφους της Κοινότητας. Ο εισαγωγέας προσκομίζει το πρωτότυπο του εγγράφου εξαγωγής έως τις 31 Μαρτίου του επόμενου έτους το αργότερο από το έτος αποστολής των εμπορευμάτων των καλυπτόμενων από το έγγραφο.

3. Η αποστολή θεωρείται ότι πραγματοποιήθηκε κατά την ημερομηνία φόρτωσης επί του μεταφορικού μέσου εξαγωγής.

⁽¹⁾ ΕΕ L 196 της 28.7.1999, σ. 3.

⁽²⁾ ΕΕ L 342 της 31.12.1999, σ. 37.

⁽³⁾ ΕΕ L 342 της 31.12.1999, σ. 1.

⁽⁴⁾ Βλέπε σελίδα ... της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

⁽⁵⁾ ΕΕ L 184 της 17.7.1999, σ. 23.

4. Η κατάταξη των προϊόντων που καλύπτει ο παρών κανονισμός βασίζεται στη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία της Κοινότητας (εφεξής αποκαλούμενη «ΣΟ»). Η καταγωγή των προϊόντων που καλύπτει ο παρών κανονισμός καθορίζεται σύμφωνα με τους ισχύοντες κοινοτικούς κανόνες.

5. Οι αρμόδιες αρχές της Κοινότητας αναλαμβάνουν την υποχρέωση να ενημερώνουν τη Δημοκρατία του Καζαχστάν σχετικά με τυχόν μεταβολές της ΣΟ όσον αφορά τα προϊόντα που καλύπτονται από τον παρόντα κανονισμό, πριν από την ημερομηνία κατά την οποία οι εν λόγω μεταβολές αρχίζουν να ισχύουν στην Κοινότητα.

6. Τα εμπορεύματα που έχουν αποσταλεί πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού αποκλείονται από το πεδίο εφαρμογής του.

Άρθρο 2

1. Το έγγραφο επιτήρησης που αναφέρεται στο άρθρο 1 εκδίδεται αυτομάτως και ατελώς από την αρμόδια αρχή των κρατών μελών, για οποιαδήποτε αιτούμενη ποσότητα, εντός πέντε εργάσιμων ημερών από την υποβολή αιτήσεως από οποιονδήποτε κοινοτικό εισαγωγέα, ανεξάρτητα από τον τόπο εγκατάστασής του στην Κοινότητα. Η αίτηση αυτή θεωρείται ότι παραλήφθηκε από την αρμόδια εθνική αρχή το αργότερο τρεις εργάσιμες ημέρες μετά την υποβολή της, εκτός εάν αποδεικνύεται άλλως.

2. Έγγραφο επιτήρησης το οποίο εκδίδει μία από τις αρμόδιες εθνικές αρχές που απαριθμούνται στο προσάρτημα IV, ισχύει σε ολόκληρη την Κοινότητα.

3. Η αίτηση εισαγωγής για έγγραφο επιτήρησης περιλαμβάνει τα ακόλουθα στοιχεία:

- α) το όνομα και την πλήρη διεύθυνση του αιτούντος (συμπεριλαμβανομένων των αριθμών τηλεφώνου και φαξ, καθώς και του τυχόν αναγνωριστικού αριθμού που χρησιμοποιούν οι αρμόδιες εθνικές αρχές) και τον αριθμό ΦΠΑ, εφόσον ο αιτών υπόκειται σε ΦΠΑ·
- β) όπου χρειάζεται, το όνομα και την πλήρη διεύθυνση του υπόχρεου διασάφησης ή του εκπροσώπου του αιτούντος (συμπεριλαμβανομένων των αριθμών τηλεφώνου και φαξ)·
- γ) το πλήρες όνομα και τη διεύθυνση του εξαγωγέα·
- δ) την ακριβή περιγραφή των εμπορευμάτων, συμπεριλαμβανομένων:
 - της εμπορικής ονομασίας τους,
 - του ή των κωδικών ΣΟ,
 - της χώρας καταγωγής,
 - της χώρας αποστολής·
- ε) το καθαρό βάρος, ανά δασμολογική κλάση συνδυασμένης ονοματολογίας, εκφραζόμενο σε kg, καθώς και την ποσότητα στην προβλεπόμενη μονάδα, όταν πρόκειται για μονάδα άλλη από το καθαρό βάρος·
- στ) την αξία cif των εμπορευμάτων σε EUR στα σύνορα της Κοινότητας, ανά δασμολογική κλάση της συνδυασμένης ονοματολογίας·

ζ) αν πρόκειται για προϊόντα δεύτερης διαλογής ή για υποσύμμορφης ποιότητας (1)·

η) τον προβλεπόμενο χρόνο και τόπο εκτελωνισμού·

θ) κατά πόσον η αίτηση αποτελεί επανάληψη προηγούμενης αίτησης με αντικείμενο την ίδια σύμβαση·

ι) την ακόλουθη δήλωση, με ημερομηνία και υπογραφή του αιτούντος και ολογράφως το όνομά του με κεφαλαία γράμματα:

«Ο υπογράφων, βεβαιώνω ότι οι πληροφορίες που περιλαμβάνονται στην παρούσα αίτηση είναι ακριβείς, ότι παρέχονται καλή τη πίστει και ότι είμαι εγκατεστημένος στην Κοινότητα.».

Επίσης, ο εισαγωγέας προσκομίζει αντίγραφο της σύμβασης πώλησης ή προμήθειας, του προτιμολογίου ή/και, εφόσον τα εμπορεύματα δεν αγοράζονται απευθείας στη χώρα παραγωγής, πιστοποιητικό παραγωγής του χαλυβουργείου που τα παράγει.

4. Τα έγγραφα επιτήρησης μπορεί να χρησιμοποιούνται μόνο κατά τη διάρκεια ισχύος των διακανονισμών για την ελευθέρωση των εισαγωγών όσον αφορά τις σχετικές συναλλαγές. Με την επιφύλαξη ενδεχόμενων τροποποιήσεων των ισχυόντων κανονισμών για τις εισαγωγές ή αποφάσεων λαμβανομένων στο πλαίσιο συμφωνίας ή της διαχείρισης ποσόστωσης:

— η περίοδος ισχύος του εγγράφου επιτήρησης καθορίζεται σε τέσσερις μήνες,

— μη χρησιμοποιηθέντα ή μερικώς χρησιμοποιηθέντα έγγραφα επιτήρησης δύναται να ανανεώνονται επί ίσης διάρκειας χρονικό διάστημα.

5. Κατά τη λήξη της ισχύος των εγγράφων επιτήρησης, ο εισαγωγέας τα επιστρέφει στην αρχή που τα εξέδωσε.

Άρθρο 3

1. Η διαπίστωση ότι η τιμή μονάδας βάσει της οποίας πραγματοποιείται η συναλλαγή υπερβαίνει την τιμή που αναφέρεται στο έγγραφο εισαγωγής κατά λιγότερο του 5 % ή ότι η συνολική αξία ή ποσότητα των προϊόντων που προσκομίζονται για εισαγωγή υπερβαίνει την αξία ή την ποσότητα που αναγράφεται στο έγγραφο εισαγωγής κατά λιγότερο του 5 %, δεν παρακωλύει την αποδέσμευση των εν λόγω προϊόντων για θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία.

2. Οι αιτήσεις για έγγραφα εισαγωγής και τα ίδια έγγραφα εισαγωγής έχουν εμπιστευτικό χαρακτήρα. Η κυκλοφορία τους περιορίζεται αποκλειστικά στις αρμόδιες αρχές και τον αιτούντα.

(1) Σύμφωνα με τα κριτήρια που αναφέρονται στην ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τα κριτήρια προσδιορισμού των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα δεύτερης διαλογής, καταγωγής τρίτων χωρών, τα οποία εφαρμόζονται από τις τελωνειακές υπηρεσίες των κρατών μελών (ΕΕ C 180 της 11.7.1991, σ. 4).

Άρθρο 4

1. Εντός του πρώτου δεκαημέρου κάθε μήνα, τα κράτη μέλη γνωστοποιούν στην Επιτροπή:

- α) λεπτομερώς τις ποσότητες και τις αξίες (σε ευρώ), για τις οποίες εκδόθηκαν έγγραφα εισαγωγής κατά τον προηγούμενο μήνα·
- β) λεπτομέρειες για τις εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια του μηνός που προηγείται εκείνου που αναφέρεται στο στοιχείο α).

Οι πληροφορίες παρέχονται από τα κράτη μέλη ανά προϊόν, κωδικό ΣΟ και χώρα.

2. Τα κράτη μέλη κοινοποιούν παρατυπίες ή απάτες τις οποίες, ενδεχομένως, διαπιστώνουν και, ανάλογα με την περίπτωση, τους λόγους για τους οποίους αρνούνται να χορηγήσουν έγγραφο εισαγωγής.

Άρθρο 5

Τυχόν γνωστοποιήσεις βάσει του παρόντος κανονισμού διαβιβάζονται στην Επιτροπή με ηλεκτρονικά μέσα στο ολοκληρωμένο δίκτυο που έχει συγκροτηθεί για το σκοπό αυτό, εκτός αν, για επιτακτικούς τεχνικούς λόγους, είναι αναγκαίο να χρησιμοποιηθούν προσωρινά άλλα μέσα επικοινωνίας.

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

Άρθρο 6**Επιτροπή**

1. Η Επιτροπή επικουρείται από επιτροπή, η οποία αποτελείται από αντιπροσώπους των κρατών μελών και προεδρεύεται από αντιπρόσωπο της Επιτροπής.

2. Οσάκις γίνεται αναφορά στην παρούσα παράγραφο, εφαρμόζονται τα άρθρα 4 και 7 της απόφασης 1999/468/ΕΚ.

Η περίοδος που προβλέπεται στο άρθρο 4 παράγραφος 3 της απόφασης 1999/468/ΕΚ, καθορίζεται σε τρεις μήνες.

3. Η επιτροπή θεσπίζει τον εσωτερικό της κανονισμό.

Άρθρο 7**Τελικές διατάξεις**

Τροποποιήσεις των προσαρτημάτων οι οποίες ενδέχεται να απαιτηθούν ώστε να ληφθούν υπόψη τροποποιήσεις του παραρτήματος ή των προσαρτημάτων που επισυνάπτονται στη συμφωνία υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Δημοκρατίας του Καζαχστάν, ή τροποποιήσεις που επέρχονται στους κοινοτικούς κανόνες σχετικά με τις στατιστικές, τα τελωνειακά καθεστώτα, τους κοινούς κανόνες για τις εισαγωγές ή την επιτήρηση εισαγωγών, θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 6 παράγραφος 2.

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει τη δέκατη πέμπτη ημέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ Ι

Κατάλογος προϊόντων υποκείμενων σε διπλό έλεγχο χωρίς ποσοτικά όρια

ΚΑΖΑΧΣΤΑΝ

ex 7211 23 30 (TARIC κωδικός 7211 23 30 99)
ex 7211 23 80 (TARIC κωδικός 7211 23 80 99)
ex 7211 29 00 (TARIC κωδικός 7211 29 00 91)
ex 7211 29 00 (TARIC κωδικός 7211 29 00 99)
ex 7211 90 00 (TARIC κωδικός 7211 90 00 90)
ex 7211 23 20 (TARIC κωδικός 7211 23 20 90)
ex 7225 19 10 (TARIC κωδικός 7225 19 10 00)
ex 7225 19 90 (TARIC κωδικός 7225 19 90 00)
ex 7226 19 10 (TARIC κωδικός 7226 19 10 00)
ex 7226 19 80 (TARIC κωδικός 7226 19 80 10)
ex 7226 19 80 (TARIC κωδικός 7226 19 80 90)
ex 7226 11 00 (TARIC κωδικός 7226 11 00 90)

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ II

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ

Holder's copy	1	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number
			3. Proposed place and date of import
			4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)
		5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	6. Country of origin (and nomenclature code)
			7. Country of consignment (and nomenclature code)
	1		8. Last day of validity
		9. Description of goods	10. CN code and category
			11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units
			12. Value in euro, cif at Community frontier
13. Additional remarks			
14. Competent authority's endorsement			
Date :			
Signature:		Stamp:	

15. ATTRIBUTIONS Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof			
16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority
17. In figures	18. In words for the quantity attributed		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Extension pages to be attached hereto

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ

2	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number	
		3. Proposed place and date of import	
	5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)	
		6. Country of origin (and nomenclature code)	
Copy for the issuing authority	7. Country of consignment (and nomenclature code)		
	8. Last day of validity		
2	9. Description of goods		10. CN code and category
			11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units
			12. Value in euro, cif at Community frontier
13. Additional remarks			
14. Competent authority's endorsement			
Date :			
Signature:		Stamp:	

15. ATTRIBUTIONS Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof			
16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority
17. In figures	18. In words for the quantity attributed		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Extension pages to be attached hereto

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ/ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ

1. Παραλήπτης (ονοματεπώνυμο, πλήρης διεύθυνση, χώρα, αριθ. ΦΠΑ)
2. Αριθμός άδειας
3. Τόπος και ημερομηνία που προβλέπονται για την εισαγωγή
4. Αρμόδια αρχή έκδοσης (ονομασία, διεύθυνση και αριθ. τηλεφώνου)
5. Διασφαριστής/αντιπρόσωπος (ανάλογα με την περίπτωση) (ονοματεπώνυμο, πλήρης διεύθυνση)
6. Χώρα καταγωγής (και αριθ. της γεωγραφικής ονοματολογίας)
7. Χώρα προέλευσης (και αριθ. της γεωγραφικής ονοματολογίας)
8. Τελευταία ημέρα ισχύος
9. Περιγραφή των εμπορευμάτων
10. Κωδικός των εμπορευμάτων (ΣΟ) και κατηγορία
11. Ποσότητα σε kg (καθαρή μάζα)/συμπληρωματικές μονάδες
12. Αξία cif στα σύνορα της Κοινότητας (σε ευρώ)
13. Συμπληρωματικά στοιχεία
14. Θεώρηση της αρμόδιας αρχής

Ημερομηνία:

Υπογραφή:

Σφραγίδα

15. ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Na αναγραφεί στο χώρο 1 της στήλης 17 η διαθέσιμη ποσότητα και στο χώρο 2 η καταχωρισθείσα ποσότητα

16. Καθαρή ποσότητα (καθαρή μάζα ή άλλη μονάδα μετρήσεως με ένδειξη της μονάδας)
17. Αριθμητικώς
18. Ολογράφως για την καταχωρισθείσα ποσότητα
19. Τελωνειακό έγγραφο (υπόδειγμα και αριθμός) ή απόσπασμα, αριθ. και ημερομηνία καταχωρίσεως
20. Ονομασία, κράτος μέλος, υπογραφή και σφραγίδα της αρχής καταχωρίσεως

Προστίθενται τα τυχόν συνημμένα έγγραφα.

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ ΙΙΙ

1. Exporter (name, full address, country)	ORIGINAL		2. No	
	3. Year		4. Product group	
5. Consignee (name, full address, country)	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
	6. Country of origin		7. Country of destination	
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer	11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾	
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15 Competent authority (name, full address, country)	At on			
	(Signature)		(Stamp)	

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.

⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

1. Exporter (name, full address, country)	COPY		2 No	
	3. Year		4 Product group	
5. Consignee (name, full address, country)	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
	6. Country of origin		7. Country of destination	
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer	11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾	
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15. Competent authority (name, full address, country)	At on			
	(Signature)		(Stamp)	

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.
⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟ ΕΞΑΓΩΓΗΣ

(Χάλυβας)

1. Εξαγωγέας (ονοματεπώνυμο, πλήρης διεύθυνση, χώρα)
2. Αριθμός
3. Έτος
4. Ομάδα προϊόντων
5. Παραλήπτης (ονοματεπώνυμο, πλήρης διεύθυνση, χώρα)
6. Χώρα καταγωγής
7. Χώρα προορισμού
8. Τόπος και ημερομηνία φόρτωσης — Μεταφορικό μέσο
9. Συμπληρωματικά στοιχεία
10. Περιγραφή εμπορευμάτων - Κατασκευαστής
11. Κωδικός ΣΟ
12. Ποσότητα ⁽¹⁾
13. Αξία fob ⁽²⁾
14. ΔΗΛΩΣΗ ΑΡΜΟΔΙΑΣ ΑΡΧΗΣ
15. Αρμόδια αρχή (επωνυμία, πλήρης διεύθυνση, χώρα)
Τόπος ημερομηνία

(Υπογραφή)

(Σφραγίδα)

⁽¹⁾ Αναγράψατε το καθαρό βάρος (kg) καθώς και την ποσότητα εκφρασμένη στην οριζόμενη μονάδα μέτρησης, όταν αυτή είναι διαφορετική από το καθαρό βάρος.

⁽²⁾ Στο νόμισμα της σύμβασης πώλησης.

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ IV

LISTA DE LAS AUTORIDADES NACIONALES COMPETENTES
SEZNAM PŘÍSLUŠNÝCH VNITROSTÁTNÍCH ORGÁNŮ
LISTE OVER KOMPETENTE NATIONALE MYNDIGHEDER
LISTE DER ZUSTÄNDIGEN BEHÖRDEN DER MITGLIEDSTAATEN
PÄDEVATE RIIKLIKE ASUTUSTE NIMEKIRI
ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΕΚΔΟΣΗΣ ΑΔΕΙΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ
LIST OF THE COMPETENT NATIONAL AUTHORITIES
LISTE DES AUTORITÉS NATIONALES COMPÉTENTES
ELENCO DELLE COMPETENTI AUTORITÀ NAZIONALI
VALSTU KOMPETENTO IESTĀŽU SARAKSTS
ATSAKINGŲ NACIONALINIŲ INSTITUCIJŲ SĄRAŠAS
AZ ILLETÉKES NEMZETI HATÓSÁGOK LISTÁJA
LISTA TA' L-AWTORITAJIET KOMPETENTI NAZZJONALI
LIJST VAN BEVOEGDE NATIONALE INSTANTIES
LISTA WŁAŚCIWYCH ORGANÓW KRAJOWYCH
LISTA DAS AUTORIDADES NACIONAIS COMPETENTES
ZOZNAM PRÍSLUŠNÝCH ŠTÁTNYCH ORGÁNOV
SEZNAM PRISTOJNIH NACIONALNIH ORGANOV
LUETTELO TOIMIVALTAISISTA KANSALLISISTA VIRANOMAISISTA
FÖRTECKNING ÖVER BEHÖRIGA NATIONELLA MYNDIGHETER

BELGIQUE/BELGIË

Service public fédéral «Économie, PME, classes moyennes et énergie»
Administration du potentiel économique
Politiques d'accès aux marchés, service «Licences»
Rue Général Leman 60
B-1040 Bruxelles
Télécopieur (32-2) 230 83 22

DEUTSCHLAND

Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle
(BAFA)
Frankfurter Straße 29-35
D-65760 Eschborn 1
Fax: (+49-61) 969 42 26

Federale Overheidsdienst Economie, KMO, Middenstand & Energie
Bestuur Economisch Potentieel
Markttoegangsbeleid, dienst Vergunningen
Generaal Lemanstraat 60
B-1040 Brussel
Fax (32-2) 230 83 22

EESTI

Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium
Harju 11
EE-15072 Tallinn
Faks: +372-6313660

ČESKÁ REPUBLIKA

Ministerstvo průmyslu a obchodu
Licenční správa
Na Františku 32
110 15 Praha 1
Fax: (420-2) 24 21 21 33

ΕΛΛΑΔΑ

Υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών
Διεύθυνση Διεθνών Οικονομικών Ροών
Κορνάρου 1
EL-105 63 Αθήνα
Φαξ: (30-210) 328 60 94

DANMARK

Erhvervs- og Boligstyrelsen
Økonomi- og Erhvervsministeriet
Vejsløvej 29
DK-8600 Silkeborg
Fax: (45) 35 46 64 01

ESPAÑA

Ministerio de Economía
Secretaría General de Comercio Exterior
Subdirección General de Productos Industriales
Paseo de la Castellana, 162
E-28046 Madrid
Fax (34) 913 49 38 31

FRANCE

Bureau «Textile importations»
Direction générale de l'industrie, des technologies de l'information et
des postes (DIGITIP)
12, rue Villiot
F-75572 Paris Cedex 12
Télécopieur (33-1) 53 44 91 81

IRELAND

Department of Enterprise, Trade and Employment
Import/Export Licensing, Block C
Earlsfort Centre
Hatch Street
Dublin 2
Ireland
Fax (353-1) 631 25 62

ITALIA

Ministero delle Attività produttive
Direzione generale per la politica commerciale e per la gestione del
regime degli scambi
Viale America 341
I-00144 Roma
Fax: +39-06-59 93 22 35/59 93 26 36

ΚΥΠΡΟΣ

Υπουργείο Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού
Υπηρεσία Εμπορίου
Μονάδα Έκδοσης Αδειών Εισαγωγής/Εξαγωγής
Οδός Ανδρέα Αραούζου Αρ. 6
CY-1421 Λευκωσία
Φαξ: (357-22) 37 51 20

LATVIJA

Latvijas Republikas Ekonomikas ministrija
Brīvības iela 55
LV-1519 Rīga
Fakss: +371-728 08 82

LIETUVA

Lietuvos Respublikos ūkio ministerija
Gedimino pr. 38/2
LT-01104 Vilnius
Faks. +370-52623974

LUXEMBOURG

Ministère des affaires étrangères
Office des licences
BP 113
L-2011 Luxembourg
Télécopieur (352) 46 61 38

MAGYARORSZÁG

Magyar Kereskedelmi Engedélyezési Hivatal
Margit krt. 85.
H-1024 Budapest
Fax: +36-1-3367302

MALTA

Diviżjoni għall-Kummerċ
Servizzi Kummerċjali
Lascaris
MT-Valletta CMR02
Fax: +356-25 69 02 99

NEDERLAND

Belastingdienst/Douane centrale dienst voor in- en uitvoer
Postbus 30003, Engelse Kamp 2
9700 RD Groningen
Nederland
Fax (31-50) 523 23 41

ÖSTERREICH

Bundesministerium für Wirtschaft und Arbeit
Außenwirtschaftsadministration
Abteilung C2/2
Stubenring 1
A-1011 Wien
Fax: (+43-1) 711 00/83 86

POLSKA

Ministerstwo Gospodarki, Pracy i Polityki
Społecznej
Plac Trzech Krzyży 3/5
PL-00-507 Warszawa
Fax: +48-22-693 40 21/693 40 22

PORTUGAL

Ministério das Finanças
Direcção-Geral das Alfândegas e dos Impostos
Especiais sobre o Consumo
Rua Terreiro do Trigo
Edifício da Alfândega de Lisboa
P-1140-060 Lisboa
Fax: (351-21) 881 42 61

SLOVENIJA

Ministrstvo za gospodarstvo
Področje ekonomskih odnosov s tujino
Kotnikova 5
SI-1000 Ljubljana
Faks +386-1-478 36 11

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

Ministerstvo hospodárstva SR
Odbor licencií
Mierová 19
827 15 Bratislava
Fax: (421-2) 43 42 39 19

SUOMI

Tullihallitus
PL 512
FI-00101 Helsinki
Faksi (358-20) 492 28 52

SVERIGE

Kommerskollegium
Box 6803
S-113 86 Stockholm
Fax: (46-8) 30 67 59

UNITED KINGDOM

Department of Trade and Industry
Import Licensing Branch
Queensway House - West Precinct
Billingham TS23 2N
United Kingdom
Fax (44-164) 236 42 69

ΟΔΗΓΙΑ 2004/80/ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
της 29ης Απριλίου 2004
για την αποζημίωση των θυμάτων εγκληματικών πράξεων

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 308,

την πρόταση της Επιτροπής⁽¹⁾,

τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου⁽²⁾,

τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής⁽³⁾,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Ένας από τους στόχους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας είναι η κατάργηση κάθε εμποδίου στην ελεύθερη κυκλοφορία προσώπων και υπηρεσιών μεταξύ των κρατών μελών.
- (2) Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί στην υπόθεση Cowan⁽⁴⁾, ότι όταν η κοινοτική νομοθεσία εγγυάται σε ένα φυσικό πρόσωπο το δικαίωμα της ελεύθερης κυκλοφορίας σε άλλο κράτος μέλος, η προστασία του προσώπου αυτού βάσει των αυτών προϋποθέσεων με εκείνες για τους υπηκόους και τα πρόσωπα που διαμένουν σε αυτό το κράτος, συμβαδίζει με αυτή την ελεύθερη κυκλοφορία. Τα μέτρα για την αποζημίωση των θυμάτων εγκληματικών πράξεων πρέπει να εντάσσονται στο πλαίσιο της υλοποίησης του στόχου αυτού.
- (3) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Τάμπερε της 15ης και 16ης Οκτωβρίου 1999 υπογράμμισε ότι θα πρέπει να θεσπιστούν στοιχειώδεις ρυθμίσεις για την προστασία των θυμάτων εγκληματικών πράξεων, ιδίως όσον αφορά την πρόσβαση τους στη δικαιοσύνη και στο δικαίωμα αποζημίωσής τους, συμπεριλαμβανομένης, μεταξύ άλλων, της επιστροφής των δικαστικών εξόδων.
- (4) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο των Βρυξελλών της 25ης και 26ης Μαρτίου 2004, ζήτησε στη δήλωσή του για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, να εκδοθεί η παρούσα οδηγία πριν από την 1η Μαΐου 2004.
- (5) Το Συμβούλιο θέσπισε στις 15 Μαρτίου 2001 την απόφαση-πλαίσιο 2001/220/ΔΕΥ σχετικά με το καθεστώς των θυμάτων σε ποινικές διαδικασίες⁽⁵⁾. Με βάση τον τίτλο VI της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, παρέχεται με την απόφαση αυτή στα θύματα εγκληματικών πράξεων, η δυνατότητα να αξιώνουν αποζημίωση από τον δράστη στα πλαίσια ποινικής διαδικασίας.
- (6) Τα θύματα εγκληματικών πράξεων στην Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει να δικαιούνται εύλογης και προσηκούσας αποζημίωσης για τη ζημία την οποία υπέστησαν, ανεξάρτητα από το κράτος μέλος στο οποίο τελέστηκε η αξιόποινη πράξη.
- (7) Δυνάμει της παρούσας οδηγίας θεσπίζεται σύστημα συνεργασίας για τη διευκόλυνση της αποζημίωσης των θυμάτων εγκληματικών πράξεων σε υποθέσεις με διασυνοριακό χαρακτήρα, το οποίο πρέπει να εφαρμόζεται στο πλαίσιο των ρυθμίσεων των κρατών μελών για την αποζημίωση των θυμάτων εκ προθέσεως εγκλημάτων βίας που έχουν τελεστεί στο αντίστοιχο έδαφός τους. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να συσταθεί μηχανισμός αποζημίωσης σε όλα τα κράτη μέλη.
- (8) Τα περισσότερα κράτη μέλη έχουν ήδη θεσπίσει τέτοια συστήματα αποζημίωσης, εκ των οποίων ορισμένα προκύπτουν από την εκπλήρωση των υποχρεώσεων τους δυνάμει της ευρωπαϊκής σύμβασης της 24ης Νοεμβρίου 1983 σχετικά με την αποζημίωση των θυμάτων εγκλημάτων βίας.
- (9) Δεδομένου ότι τα μέτρα που περιλαμβάνονται στην παρούσα οδηγία είναι αναγκαία για την πραγματοποίηση των στόχων της Κοινότητας και η συνθήκη δεν προβλέπει άλλες εξουσίες, εκτός από τις εξουσίες του άρθρου 308, για την έκδοση της παρούσας οδηγίας πρέπει να εφαρμοστεί το άρθρο αυτό.
- (10) Τα θύματα εγκληματικών πράξεων συχνά δεν μπορούν να λάβουν αποζημίωση από τον δράστη της αξιόποινης πράξης, λόγω του ότι ο δράστης ενδέχεται να μη διαθέτει τους απαιτούμενους πόρους για να ικανοποιήσει απόφαση αποζημίωσης ή διότι δεν μπορεί να εξακριβωθεί η ταυτότητά του ή να διωχθεί ποινικά.
- (11) Πρέπει να εγκαθιδρυθεί σύστημα συνεργασίας μεταξύ των αρχών των κρατών μελών για να διευκολύνεται η παροχή αποζημίωσης στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η εγκληματική πράξη έχει τελεστεί σε κράτος μέλος άλλο από το κράτος στο οποίο διαμένει το θύμα.
- (12) Αυτό το σύστημα πρέπει να εξασφαλίζει ότι τα θύματα εγκληματικών πράξεων μπορούν σε κάθε περίπτωση να αποταθούν σε αρχή του κράτους μέλους στο οποίο διαμένουν, ενώ πρέπει να περιορίζονται οι πρακτικές και γλωσσικές δυσκολίες που μπορεί να προκύψουν σε υποθέσεις διασυνοριακού χαρακτήρα.
- (13) Αυτό το σύστημα πρέπει να περιλαμβάνει τις διατάξεις που είναι απαραίτητες για να παρέχεται στα θύματα εγκληματικών πράξεων η δυνατότητα εξεύρεσης των πληροφοριών που απαιτούνται για την αίτηση αποζημίωσης και για να εξασφαλίζεται η αποτελεσματική συνεργασία μεταξύ των αρμόδιων αρχών.
- (14) Η παρούσα οδηγία τηρεί τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις αρχές που κατοχυρώνονται ιδίως από το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου.

⁽¹⁾ ΕΕ C 45 Ε της 25.2.2003, σ. 69.

⁽²⁾ Γνώμη που δόθηκε στις 23 Οκτωβρίου 2003 (δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα).

⁽³⁾ ΕΕ C 95 της 23.4.2003, σ. 40.

⁽⁴⁾ Υπόθεση 186/87, Συλλογή Νομολογίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου 1989, σ. 195.

⁽⁵⁾ ΕΕ L 82 της 22.3.2001, σ. 1.

- (15) Δεδομένου ότι ο στόχος της διευκόλυνσης της αποζημίωσης των θυμάτων εγκληματικών πράξεων σε υποθέσεις με διασυνοριακό χαρακτήρα δεν μπορεί να επιτευχθεί ικανοποιητικά από τα κράτη μέλη λόγω των διασυνοριακών στοιχείων και μπορεί συνεπώς, λαμβανομένων υπόψη των διαστάσεων και των επιπτώσεων της δράσης, να επιτευχθεί καλύτερα σε κοινοτικό επίπεδο, η Κοινότητα μπορεί να λάβει μέτρα σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας του άρθρου 5 της συνθήκης. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας του ίδιου άρθρου, η παρούσα οδηγία δεν υπερβαίνει τα αναγκαία για την επίτευξη του στόχου αυτού.
- (16) Τα μέτρα που είναι αναγκαία για την εφαρμογή της οδηγίας θεσπίζονται σύμφωνα με την απόφαση 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή⁽¹⁾,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΟΔΗΓΙΑ:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗΣ ΣΕ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΜΕ ΔΙΑΣΥΝΟΡΙΑΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Άρθρο 1

Δικαίωμα αίτησης στο κράτος μέλος της συνήθους διαμονής του αιτούντος

Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε ο αιτών αποζημίωση να δικαιούται να υποβάλει την αίτησή του σε αρχή ή σε άλλο όργανο του κράτους μέλους στο οποίο διαμένει συνήθως, όταν έχει τελεστεί εκ προθέσεως έγκλημα βίας σε κράτος μέλος άλλο από το κράτος μέλος της συνήθους διαμονής του.

Άρθρο 2

Ευθύνη για την καταβολή αποζημίωσης

Η αποζημίωση καταβάλλεται από την αρμόδια αρχή του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχει τελεστεί η εγκληματική πράξη.

Άρθρο 3

Αρμόδιες αρχές και διοικητικές διαδικασίες

1. Τα κράτη μέλη συστήνουν ή ορίζουν μία ή περισσότερες αρχές ή όργανα, εφεξής καλούμενες «αρχή ή αρχές συνδρομής», η (οι) οποία(-ες) είναι αρμόδια(-ες) για την εφαρμογή του άρθρου 1.
2. Τα κράτη μέλη συστήνουν ή ορίζουν μία ή περισσότερες αρχές ή όργανα, εφεξής καλούμενες «αρχή ή αρχές που λαμβάνει(-ουν) την απόφαση», η (οι) οποία(-ες) είναι αρμόδια(-ες) για τη λήψη απόφασης για τις αιτήσεις αποζημίωσης.

⁽¹⁾ ΕΕ L 184 της 17.7.1999, σ. 23.

3. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε ο αιτών αποζημίωση να υπόκειται στις ελάχιστες, κατά το δυνατόν, διοικητικές διατυπώσεις.

Άρθρο 4

Ενημέρωση των δυνητικών αιτούντων

Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε τα πρόσωπα τα οποία ενδέχεται να εγείρουν αξίωση αποζημίωσης να λαμβάνουν γνώση των σημαντικών πληροφοριών σχετικά με τη δυνατότητα αποζημίωσης, με όλα τα μέσα που τα κράτη μέλη κρίνουν ως ενδεδειγμένα.

Άρθρο 5

Συνδρομή στον αιτούντα

1. Η αρχή συνδρομής παρέχει στον αιτούντα τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 4, καθώς και τα απαιτούμενα έντυπα αιτήσεων, βάσει του εγχειριδίου που καταρτίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 13.
2. Η αρχή συνδρομής παρέχει, κατόπιν αιτήσεως, γενικές οδηγίες στον αιτούντα και τον πληροφορεί για τον τρόπο συμπλήρωσης του εντύπου της αίτησης καθώς και για τα δικαιολογητικά που ενδεχομένως απαιτούνται.
3. Η αρχή συνδρομής δεν προβαίνει σε καμία αξιολόγηση της αίτησης.

Άρθρο 6

Διαβίβαση των αιτήσεων

1. Η αρχή συνδρομής διαβιβάζει την αίτηση και όλα τα σχετικά δικαιολογητικά το ταχύτερο δυνατόν στην αρχή απόφασης.
2. Η αρχή συνδρομής διαβιβάζει την αίτηση χρησιμοποιώντας το έντυπο που προβλέπεται στο άρθρο 14.
3. Η γλώσσα της αίτησης και των ενδεχόμενων απαιτούμενων δικαιολογητικών πρέπει να καθορίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 11.

Άρθρο 7

Παραλαβή των αιτήσεων

Η αρχή απόφασης στην οποία διαβιβάζεται αίτηση αποζημίωσης σύμφωνα με το άρθρο 6, κοινοποιεί το συντομότερο δυνατόν στην αρχή συνδρομής και στον αιτούντα τα ακόλουθα στοιχεία:

- α) το πρόσωπο ή το αρμόδιο τμήμα που χειρίζεται το θέμα·
- β) απόδειξη παραλαβής της αίτησης·
- γ) ει δυνατόν, κατά προσέγγιση προσδιορισμό του χρονικού διαστήματος εντός του οποίου θα ληφθεί η απόφαση για την αίτηση.

Άρθρο 8

Αιτήσεις για συμπληρωματικές πληροφορίες

Η αρχή συνδρομής παρέχει, εφόσον χρειάζεται, γενικές οδηγίες στον αιτούντα για τυχόν συμπληρωματικές πληροφορίες που ζητεί η αρχή απόφασης.

Στη συνέχεια, ύστερα από αίτηση του αιτούντος, τις διαβιβάζει το συντομότερο δυνατόν απευθείας στην αρχή απόφασης, επισυνάπτοντας, κατά περίπτωση, κατάλογο των διαβιβαζόμενων δικαιολογητικών εγγράφων.

Άρθρο 9

Ακρόαση του αιτούντος

1. Εφόσον η αρχή απόφασης αποφασίσει, σύμφωνα με τη νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους, να δεχθεί σε ακρόαση τον αιτούντα ή άλλα πρόσωπα, π.χ. μάρτυρες ή πραγματογνώμονες, τότε δύναται να έλθει σε επαφή με την αρχή συνδρομής προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι:

α) η ακρόαση διενεργείται απευθείας από την αρχή απόφασης, σύμφωνα με τη νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους, και ειδικότερα τηλεφωνικώς ή με τη χρήση τηλεικονοδιάσκεψης, ή ότι

β) η ακρόαση διενεργείται από την αρχή συνδρομής, σύμφωνα με τη νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους, η οποία στη συνέχεια διαβιβάζει τα πρακτικά της ακρόασης στην αρχή απόφασης.

2. Η απευθείας ακρόαση σύμφωνα με την παράγραφο 1 στοιχείο α) διενεργείται μόνον σε συνεργασία με την αρχή συνδρομής και έχει προαιρετικό χαρακτήρα, χωρίς η αρχή απόφασης να μπορεί να επιβάλει καταναγκαστικά μέτρα.

Άρθρο 10

Κοινοποίηση της απόφασης

Η αρχή απόφασης κοινοποιεί την απόφαση για την αίτηση αποζημίωσης στον αιτούντα και στην αρχή συνδρομής, χρησιμοποιώντας το έντυπο που προβλέπεται στο άρθρο 14, το συντομότερο δυνατόν μετά τη λήψη της απόφασης, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο.

Άρθρο 11

Λοιπές διατάξεις

1. Οι πληροφορίες που ανταλλάσσονται μεταξύ των αρχών σύμφωνα με τα άρθρα 6 έως 10 πρέπει να συντάσσονται:

α) στις επίσημες γλώσσες ή σε μία από τις γλώσσες του κράτους μέλους της αρχής στην οποία διαβιβάζονται οι εν λόγω πληροφορίες και η οποία αντιστοιχεί σε μία από τις επίσημες κοινοτικές γλώσσες, ή

β) σε άλλη κοινοτική γλώσσα την οποία το εν λόγω κράτος μέλος έχει δηλώσει ότι μπορεί να δεχθεί,

με εξαίρεση:

i) το πλήρες κείμενο των αποφάσεων της αρχής απόφασης, των οποίων το γλωσσικό καθεστώς διέπεται από το δίκαιο του κράτους μέλους της εν λόγω αρχής,

ii) τα πρακτικά που συντάσσονται μετά από ακρόαση σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 1 στοιχείο β), των οποίων το γλωσσικό καθεστώς καθορίζεται από την αρχή συνδρομής, υπό την προϋπόθεση ότι αντιστοιχεί σε μία από τις επίσημες κοινοτικές γλώσσες.

2. Οι υπηρεσίες που παρέχονται από την αρχή συνδρομής, δυνάμει των άρθρων 1 έως 10, δεν γεννούν αξίωση επιστροφής τελών ή δαπανών από τον αιτούντα ή από την αρχή που λαμβάνει την απόφαση.

3. Τα έντυπα των αιτήσεων και τυχόν άλλο δικαιολογητικό έγγραφο που διαβιβάζονται σύμφωνα με τα άρθρα 6 έως 10, δεν χρειάζονται βεβαίωση γνησιότητας ή άλλες ανάλογες διατυπώσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II

ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗΣ

Άρθρο 12

1. Οι διατάξεις της παρούσας οδηγίας για την πρόσβαση στο δικαίωμα αποζημίωσης σε υποθέσεις με διασυνοριακό χαρακτήρα πρέπει να βασίζονται στα συστήματα των κρατών μελών για την αποζημίωση των θυμάτων εκ προθέσεως εγκλημάτων βίας που έχουν τελεστεί στο αντίστοιχο έδαφος τους.

2. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι στο πλαίσιο των εθνικών τους ρυθμίσεων υπάρχει πρόβλεψη για σύστημα αποζημίωσης των θυμάτων εκ προθέσεως εγκλημάτων βίας που έχουν τελεστεί στο αντίστοιχο έδαφος τους, το οποίο διασφαλίζει εύλογη και προσηκουσα αποζημίωση των θυμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Άρθρο 13

Πληροφορίες που διαβιβάζονται στην Επιτροπή και εγχειρίδιο

1. Τα κράτη μέλη διαβιβάζουν στην Επιτροπή, το αργότερο έως την 1η Ιουλίου 2005 λεπτομέρειες σχετικά με:

α) τον κατάλογο των αρχών που συστάθηκαν ή ορίστηκαν σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφοι 1 και 2, καθώς και κατάλληλες, κατά περίπτωση, πληροφορίες, σχετικά με την ειδική και κατά τόπο δικαιοδοσία των εν λόγω αρχών·

β) τη (τις) γλώσσα(-ες), την (τις) οποία(-ες) μπορούν να αποδεχθούν οι αρχές για τους σκοπούς της εφαρμογής των άρθρων 6 έως 10 και την (τις) επίσημη(-ες) γλώσσα(-ες), εκτός από τη δική του ή τις δικές τους γλώσσες, στις οποίες δέχονται να γίνει η διαβίβαση των αιτήσεων σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 1 στοιχείο β)·

γ) τις πληροφορίες που παρέχονται σύμφωνα με το άρθρο 4·

δ) τα έντυπα των αιτήσεων αποζημίωσης.

Τα κράτη μέλη ενημερώνουν την Επιτροπή για κάθε μεταγενέστερη μεταβολή των εν λόγω πληροφοριών.

2. Η Επιτροπή, σε συνεργασία με τα κράτη μέλη, καταρτίζει και δημοσιεύει στο Διαδίκτυο εγχειρίδιο στο οποίο περιλαμβάνονται οι πληροφορίες που παρέχουν τα κράτη μέλη σύμφωνα με την παράγραφο 1. Η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να πράξει τα δέοντα για τις απαιτούμενες μεταφράσεις του εγχειριδίου.

Άρθρο 14

Έντυπο για τη διαβίβαση των αιτήσεων και των αποφάσεων

Το αργότερο έως τις 31 Οκτωβρίου 2005 καταρτίζονται έντυπα για τη διαβίβαση των αιτήσεων και των αποφάσεων σύμφωνα με τη διαδικασία της παραγράφου 2 του άρθρου 15.

Άρθρο 15

Επιτροπή

1. Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων επικουρείται από επιτροπή.

2. Στις περιπτώσεις που γίνεται μνεία της παρούσας παραγράφου, εφαρμόζονται τα άρθρα 3 και 7 της απόφασης 1999/468/ΕΚ.

3. Η επιτροπή θεσπίζει τον εσωτερικό της κανονισμό.

Άρθρο 16

Κεντρικά σημεία επαφής

Τα κράτη μέλη διορίζουν ένα κεντρικό σημείο επαφής με σκοπό:

α) την παροχή συνδρομής για την εφαρμογή της παραγράφου 2 του άρθρου 13·

β) τη στενότερη συνεργασία και την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ της αρχής συνδρομής και της αρχής απόφασης στα κράτη μέλη, και

γ) την παροχή βοήθειας και την αναζήτηση λύσεων για κάθε δυσκολία που μπορεί να παρουσιαστεί κατά την εφαρμογή των άρθρων 1 έως 10.

Οι αρμόδιοι επαφής συναντώνται τακτικά.

Άρθρο 17

Ευνοϊκότερες διατάξεις

Η παρούσα οδηγία δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη, εφόσον οι εν λόγω διατάξεις συνάδουν με την παρούσα οδηγία, να:

α) θεσπίζουν ή διατηρούν ευνοϊκότερες διατάξεις προς όφελος των θυμάτων εγκληματικών πράξεων ή άλλων προσώπων που θίγονται από εγκληματικές πράξεις·

β) θεσπίζουν ή διατηρούν διατάξεις με σκοπό την αποζημίωση θυμάτων εγκληματικών πράξεων που τελούνται εκτός του

εδάφους τους, ή άλλων προσώπων που θίγονται από εγκληματικές πράξεις, με την επιφύλαξη τυχόν προϋποθέσεων που προσδιορίζουν τα κράτη μέλη για το σκοπό αυτό.

Άρθρο 18

Εφαρμογή

1. Τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία το αργότερο έως την 1η Ιανουαρίου 2006, με την εξαίρεση της παραγράφου 2 του άρθρου 12, για την οποία η ημερομηνία συμμόρφωσης θα είναι η 1η Ιουλίου 2005. Πληροφορούν αμέσως την Επιτροπή σχετικά.

2. Τα κράτη μέλη δύνανται να προβλέπουν ότι τα μέτρα που είναι αναγκαία για τη συμμόρφωση με την παρούσα οδηγία εφαρμόζονται μόνο σε αιτούντες που έχουν υποστεί ζημία λόγω εγκληματικών πράξεων που έχουν τελεστεί μετά την 30ή Ιουνίου 2005.

3. Όταν τα κράτη μέλη θεσπίζουν τα ανωτέρω μέτρα, αυτά περιέχουν αναφορά στην παρούσα οδηγία ή συνοδεύονται από την αναφορά αυτή κατά την επίσημη έκδοσή τους. Ο τρόπος της αναφοράς αποφασίζεται από τα κράτη μέλη.

4. Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή το κείμενο των ουσιαστών διατάξεων εσωτερικού δικαίου τις οποίες θεσπίζουν στον τομέα που διέπεται από την παρούσα οδηγία.

Άρθρο 19

Επανεξέταση

Το αργότερο έως την 1η Ιανουαρίου 2009, η Επιτροπή υποβάλλει έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στο Συμβούλιο και στην Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή σχετικά με την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας.

Άρθρο 20

Έναρξη ισχύος

Η παρούσα οδηγία τίθεται σε ισχύ την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή της στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Άρθρο 21

Αποδέκτες

Η παρούσα οδηγία απευθύνεται στα κράτη μέλη.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

ΟΔΗΓΙΑ 2004/81/ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Απριλίου 2004

σχετικά με τον τίτλο παραμονής που χορηγείται στους υπηκόους τρίτων χωρών θύματα εμπορίας ανθρώπων ή συνέργειας στη λαθρομετανάστευση, οι οποίοι συνεργάζονται με τις αρμόδιες αρχές

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 63 σημείο 3,

την πρόταση της Επιτροπής⁽¹⁾,

Αφού ζήτησε τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,

τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής⁽²⁾,

τη γνώμη της Επιτροπής των Περιφερειών⁽³⁾,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Η επεξεργασία κοινής πολιτικής μετανάστευσης, συμπεριλαμβανομένου του καθορισμού των όρων εισόδου και παραμονής αλλοδαπών καθώς και των μέτρων καταπολέμησης της λαθρομετανάστευσης, αποτελεί συστατικό στοιχείο του στόχου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που αποβλέπει στη δημιουργία ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.
- (2) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο κατά την ειδική σύνοδο του στο Τάμπερε της 15ης και 16ης Οκτωβρίου 1999, εξέφρασε την αποφασιστικότητά του να καταπολεμήσει στην πηγή της τη λαθρομετανάστευση, στρεφόμενο κυρίως κατά εκείνων που επιδίδονται στην εμπορία ανθρώπων και στην οικονομική εκμετάλλευση μεταναστών. Συνιστά στα κράτη μέλη να επικεντρώσουν τις προσπάθειές τους στη διερεύνηση και την εξάρθρωση των εγκληματικών κυκλωμάτων, κατοχυρώνοντας ταυτόχρονα το σεβασμό των δικαιωμάτων των θυμάτων.
- (3) Ένδειξη της αυξανόμενης ανησυχίας για το συγκεκριμένο φαινόμενο σε διεθνές επίπεδο υπήρξε η έγκριση από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών σύμβασης κατά του οργανωμένου διεθνούς εγκλήματος, η οποία συμπληρώθηκε από ένα πρωτόκολλο για την πρόληψη, καταστολή και τιμωρία της εμπορίας ανθρώπων, ιδιαίτερα γυναικών και παιδιών και ένα πρωτόκολλο κατά της παράνομης μεταφοράς μεταναστών δια ξηράς, αέρος και θαλάσσης. Η Κοινότητα και τα δεκαπέντε κράτη μέλη της υπέγραψαν τις πράξεις αυτές το Δεκέμβριο 2000.
- (4) Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται υπό την επιφύλαξη της προστασίας που παρέχεται στους πρόσφυγες, τους δικαιούχους επικουρικής προστασίας και τους αιτούντες διεθνή προστασία σύμφωνα με το διεθνές δικαίο για τους πρόσφυγες και υπό την επιφύλαξη άλλων νομικών πράξεων που αφορούν τα δικαιώματα του ανθρώπου.
- (5) Η παρούσα οδηγία δεν θίγει άλλες διατάξεις που αφορούν την προστασία θυμάτων, μαρτύρων ή ιδιαίτερα ευάλωτων προσώπων. Δεν θίγει επίσης τις προνομίες των κρατών μελών όσον αφορά το δικαίωμα παραμονής που παρέχεται για ανθρωπιστικούς ή άλλους λόγους.
- (6) Η παρούσα οδηγία σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις αρχές που αναγνωρίζονται π.χ. από τον Χάρτη θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- (7) Τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ την παρούσα οδηγία χωρίς διακρίσεις λόγω φύλου, φυλής, χρώματος, εθνικής ή κοινωνικής καταγωγής, γενετικών χαρακτηριστικών, γλώσσας, θρησκείας, ή πεποιθήσεων, πολιτικών ή άλλων απόψεων, της ιδιότητας μέλους εθνικής μειοψηφίας, περιουσίας, γέννησης, μειονεκτήματος, ηλικίας ή σεξουαλικού προσανατολισμού.
- (8) Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, η οδηγία 2002/90/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2002, για τον ορισμό της υποβοήθησης της παράνομης εισόδου, διέλευσης και διαμονής⁽⁴⁾ και η απόφαση πλαίσιο του Συμβουλίου, της 19ης Ιουλίου 2002, για την καταπολέμηση της εμπορίας ανθρώπων⁽⁵⁾, εκδόθηκαν με σκοπό την ενίσχυση της πρόληψης και της καταπολέμησης των ανωτέρω αδικημάτων.
- (9) Η παρούσα οδηγία εισάγει την άδεια παραμονής για θύματα της εμπορίας ανθρώπων ή, εάν ένα κράτος αποφασίσει να επεκτείνει το πεδίο εφαρμογής αυτής της οδηγίας, στους υπηκόους τρίτων χωρών θύματα συνέργειας στη λαθρομετανάστευση, στους οποίους η άδεια παραμονής προσφέρει κατάλληλο κίνητρο συνεργασίας με τις αρμόδιες αρχές. Η οδηγία περιέχει επίσης ορισμένες εγγυήσεις έναντι καταχρήσεων.
- (10) Προς το σκοπό αυτό πρέπει να οριστούν τα κριτήρια έκδοσης του τίτλου παραμονής μικρής διάρκειας, οι όροι για τη διαμονή και οι περιπτώσεις μη ανανέωσης ή ανάκλησης. Το δικαίωμα να συνεχίσει ένας δικαιούχος να υπάγεται στις διατάξεις της οδηγίας αναγνωρίζεται υπό όρους και έχει προσωρινή ισχύ.
- (11) Οι ενδιαφερόμενοι υπήκοοι τρίτου κράτους πρέπει να ενημερώνονται για τη δυνατότητα απόκτησης του εν λόγω τίτλου παραμονής και να τους παρέχεται προθεσμία διασκέψεως, η οποία θα τους επιτρέπει να αποφασίζουν εν επιγνώσει αν επιθυμούν ή όχι να συνεργαστούν με τις αρμόδιες αρχές που μπορεί να είναι αστυνομικές, δικαστικές ή δικαστικές (λαμβάνοντας υπόψη τους ενδεχόμενους κινδύνους) ώστε η συνεργασία τους να είναι ελεύθερα βουλήσει και, κατά συνέπεια, αποτελεσματικότερη.

⁽¹⁾ ΕΕ C 126 Ε της 28.5.2002, σ. 393.

⁽²⁾ Γνώμη που διατυπώθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 2002 (δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα).

⁽³⁾ ΕΕ C 221 της 17.9.2002, σ. 80.

⁽⁴⁾ ΕΕ L 328 της 5.12.2002, σ. 17.

⁽⁵⁾ ΕΕ L 203 της 1.8.2002, σ. 1.

- (12) Λαμβάνοντας υπόψη ότι είναι ιδιαίτερα ευάλωτοι, οι υπήκοοι τρίτων χωρών πρέπει να λαμβάνουν τη βοήθεια που προβλέπει η παρούσα οδηγία. Η βοήθεια πρέπει να τους επιτρέπει να αναλαμβάνουν και να ξεφεύγουν από την επιρροή των δραστών των αδικημάτων. Η ιατρική περίθαλψη που πρέπει να παρέχεται στους υπηκόους τρίτων χωρών οι οποίοι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας περιλαμβάνει επίσης, εφόσον χρειάζεται, ψυχοθεραπευτική περίθαλψη.
- (13) Κατά την απόφαση σχετικά με την έκδοση τίτλου παραμονής διάρκειας έξι τουλάχιστον μηνών ή σχετικά με την ανανέωση του τίτλου, οι αρμόδιες αρχές πρέπει να κρίνουν αν πληρούνται οι σχετικοί όροι.
- (14) Κατά την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας δεν πρέπει να θίγονται οι δραστηριότητες των αρμόδιων αρχών σε όλα τα στάδια των σχετικών εθνικών διαδικασιών, ιδίως όσον αφορά τη έρευνα των σχετικών αδικημάτων.
- (15) Τα κράτη μέλη πρέπει να εξετάζουν κατά πόσον μπορούν να επιτρέψουν την παραμονή για άλλους λόγους, σύμφωνα με το εθνικό τους δίκαιο, σε υπηκόους τρίτων χωρών που ενδεχομένως εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας, αλλά είτε οι ίδιοι είτε μέλη της οικογένειάς τους ή εξομολούμενα προς αυτά πρόσωπα δεν πληρούν ή δεν πληρούν πλέον τους προβλεπόμενους όρους.
- (16) Για να ανακτήσουν την ανεξαρτησία τους και να μην επιστρέψουν στο κύκλωμα εκμετάλλευσης, οι υπήκοοι τρίτων χωρών που είναι δικαιούχοι της άδειας παραμονής πρέπει να αποκτούν, βάσει των διατάξεων της παρούσας οδηγίας, πρόσβαση στην αγορά εργασίας και να συνεχίζουν την επαγγελματική κατάρτιση και επιμόρφωσή τους. Κατά την έγκριση της πρόσβασης των δικαιούχων της άδειας διαμονής στην αγορά εργασίας, τα κράτη μέλη πρέπει να εξετάζουν ιδίως την πιθανή διάρκεια διαμονής.
- (17) Η συμμετοχή των υπηκόων των τρίτων κρατών σε προγράμματα και σχέδια τα οποία ήδη ισχύουν ή πρόκειται να εισαχθούν πρέπει να συμβάλλει στην επιστροφή των εν λόγω ατόμων σε μια φυσιολογική κοινωνική ζωή.
- (18) Αν ο εν λόγω υπήκοος τρίτης χώρας υποβάλει αίτηση για τίτλο παραμονής άλλης κατηγορίας, τα κράτη μέλη λαμβάνουν απόφαση βάσει της ισχύουσας εθνικής νομοθεσίας περί αλλοδαπών. Κατά την εξέταση της αίτησης, τα κράτη μέλη πρέπει να λαμβάνουν υπόψη το γεγονός ότι έχει χορηγηθεί στον υπήκοο τρίτης χώρας ο τίτλος παραμονής δυνάμει της παρούσας οδηγίας.
- (19) Τα κράτη μέλη πρέπει να παρέχουν στην Επιτροπή, όσον αφορά την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας, τις πληροφορίες που συγκεντρώνουν στα πλαίσια των δραστηριοτήτων για τη συλλογή και την επεξεργασία στατιστικών στοιχείων σχετικά με θέματα που εμπίπτουν στον τομέα της δικαιοσύνης και των εσωτερικών υποθέσεων.
- (20) Η καθιέρωση τίτλου παραμονής μικρής διάρκειας για υπηκόους τρίτων χωρών που συνεργάζονται για τη σύλληψη δολοφονητών, δε μπορούν να υλοποιηθεί πρόσφορα από τα κράτη μέλη. Δεδομένου ότι οι επιδιωκόμενοι στόχοι μπο-

ρούν, λόγω της ευρύτητας της δράσης, να υλοποιηθούν καλύτερα σε κοινοτικό επίπεδο, η Κοινότητα μπορεί να λάβει μέτρα σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας που προβλέπεται στο άρθρο 5 της συνθήκης. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας όπως ορίζεται στο εν λόγω άρθρο, η παρούσα οδηγία δεν υπερβαίνει αυτό που είναι απαραίτητο για την επίτευξη αυτών των στόχων.

- (21) Βάσει του άρθρου 3 του πρωτοκόλλου για τη θέση του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας που προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο κοινοποίησαν ότι επιθυμούν να συμμετάσχουν στη θέσπιση και στην εφαρμογή της πρότασης οδηγίας.
- (22) Βάσει των άρθρων 1 και 2 του πρωτοκόλλου για τη θέση της Δανίας που προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η Δανία δεν θα συμμετάσχει στη θέσπιση της παρούσας οδηγίας και δεν δεσμεύεται από αυτή ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΟΔΗΓΙΑ:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 1

Στόχος

Η παρούσα οδηγία έχει ως στόχο να καθορίσει τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση τίτλων παραμονής περιορισμένης διάρκειας, ανάλογα με το διάστημα που απαιτείται για την περάτωση των σχετικών εθνικών διαδικασιών, στους υπηκόους τρίτων χωρών που συνεργάζονται στην καταπολέμηση της εμπορίας ανθρώπων ή της υποβοήθησης της λαθρομετανάστευσης.

Άρθρο 2

Ορισμοί

Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας:

- α) ως «υπήκοος τρίτης χώρας» νοείται κάθε άτομο που δεν είναι πολίτης της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 17 παράγραφος 1 της συνθήκης·
- β) η «υποβοήθηση της λαθρομετανάστευσης» αφορά περιπτώσεις όπως αυτές που αναφέρονται στα άρθρα 1 και 2 της οδηγίας 2002/90/ΕΚ·
- γ) η «εμπορία ανθρώπων» αφορά περιπτώσεις όπως αυτές που αναφέρονται στα άρθρα 1, 2 και 3 της απόφασης-πλασιού 2002/629/ΔΕΥ·
- δ) ως «μέτρο εκτέλεσης απόφασης απομάκρυνσης» νοείται κάθε μέτρο που λαμβάνεται από κράτος μέλος με σκοπό την εκτέλεση απόφασης των αρμόδιων αρχών που διατάσσει την απομάκρυνση υπηκόου τρίτης χώρας·

- ε) ως «τίτλος παραμονής» νοείται κάθε άδεια που εκδίδεται από κράτος μέλος και επιτρέπει σε υπήκοο τρίτης χώρας ο οποίος πληροί τις προϋποθέσεις της παρούσας οδηγίας να παραμείνει νομίμως στην επικράτεια του·
- στ) ως «ασυνόδευτοι ανήλικοι» νοούνται οι υπήκοοι τρίτων χωρών ηλικίας κάτω των δεκαοκτώ ετών οι οποίοι φθάνουν στην επικράτεια του κράτους μέλους χωρίς να συνοδεύονται από τον κατά το νόμο ή το έθιμο υπεύθυνο ενήλικα, για όσο διάστημα ένα τέτοιο πρόσωπο δεν έχει αναλάβει πραγματικά την επιμέλειά τους, ή οι ανήλικοι που βρέθηκαν χωρίς συνοδεία μετά την εισοδό τους στην επικράτεια του κράτους μέλους.

Άρθρο 3

Πεδίο εφαρμογής

1. Τα κράτη μέλη εφαρμόζουν την παρούσα οδηγία στους υπηκόους τρίτων χωρών οι οποίοι είναι ή υπήρξαν θύματα αδικημάτων σχετικών με την εμπορία ανθρώπων, ακόμη και στην περίπτωση που εισήλθαν παράνομα στην επικράτεια των κρατών μελών.
2. Τα κράτη μπορούν να εφαρμόζουν την παρούσα οδηγία στους υπηκόους τρίτων χωρών που υπήρξαν θύματα της υποβοήθησης της λαθρομετανάστευσης.
3. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται στους εν λόγω υπηκόους τρίτων χωρών οι οποίοι έχουν συμπληρώσει την ηλικία ενηλικίωσης σύμφωνα με το δικαίωμα του συγκεκριμένου κράτους μέλους.

Κατά παρέκκλιση, τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν να εφαρμόζουν τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας στους ανήλικους που ανταποκρίνονται σε ορισμένες προϋποθέσεις οριζόμενες στο εθνικό τους δικαίωμα.

Άρθρο 4

Ευνοϊκότερες διατάξεις

Η παρούσα οδηγία δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να θεσπίσουν ή να διατηρήσουν ευνοϊκότερες διατάξεις για τα πρόσωπα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΤΙΤΛΟΥ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ

Άρθρο 5

Ενημέρωση των ενδιαφερομένων υπηκόων τρίτων χωρών

Εφόσον οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών κρίνουν ότι υπήκοος τρίτης χώρας ενδέχεται να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας, τον ενημερώνουν για τις δυνατότητες που διαθέτει σύμφωνα με την οδηγία.

Τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν ότι η ενημέρωση αυτή είναι δυνατόν να παρέχεται από μη κυβερνητική οργάνωση ή ένωση που ορίζεται ειδικά από το συγκεκριμένο κράτος μέλος.

Άρθρο 6

Προθεσμία επίσκεψης

1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε να χορηγείται στους σχετικούς υπηκόους τρίτων χωρών προθεσμία επίσκεψης, που θα τους επιτρέπει να συνέλθουν και να ξεφύγουν από την επιρροή των δραστηριοτήτων των αδικημάτων, ώστε να μπορούν να λάβουν ενημερωμένη απόφαση σχετικά με τη συνεργασία τους με τις αρμόδιες αρχές.

Η διάρκεια και ο χρόνος έναρξης της προθεσμίας που αναφέρεται στο πρώτο εδάφιο καθορίζονται σύμφωνα με το εθνικό δικαίωμα.

2. Κατά τη διάρκεια της προθεσμίας επίσκεψης και εν αναμονή της αποφάσεως των αρμόδιων αρχών οι εν λόγω υπήκοοι τρίτων χωρών έχουν πρόσβαση στην περίθαλψη που προβλέπεται στο άρθρο 7 και δεν μπορεί να εκτελεσθεί εις βάρος τους κανένα μέτρο απομάκρυνσης.

3. Η προθεσμία επίσκεψης δεν δημιουργεί δικαίωμα παραμονής βάσει της παρούσας οδηγίας.

4. Το κράτος μέλος μπορεί οποτεδήποτε να θέσει τέλος στην προθεσμία επίσκεψης εφόσον οι αρμόδιες αρχές διαπιστώσουν ότι το συγκεκριμένο πρόσωπο επανασυνέδεσε ενεργώς, εκουσίως και ίδια πρωτοβουλία τις σχέσεις του με τους δράστες των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2 (στοιχεία β) και γ) ή για λόγους σχετικούς με τη δημόσια τάξη και την προστασία της εθνικής ασφάλειας.

Άρθρο 7

Περίθαλψη πριν από την έκδοση του τίτλου παραμονής

1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε να προσφέρονται στους σχετικούς υπηκόους τρίτων χωρών, εφόσον δεν διαθέτουν επαρκείς πόρους, συνθήκες διαβίωσης που να εξασφαλίζουν τη συντήρησή τους και την πρόσβαση σε έκτακτη ιατρική περίθαλψη. Φροντίζουν για τις ειδικές ανάγκες των πλέον ευάλωτων προσώπων, μεταξύ άλλων, εφόσον χρειάζεται και εφόσον προβλέπεται από το εθνικό δικαίωμα, προσφέροντάς τους ψυχολογική βοήθεια.

2. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν δεόντως υπόψη τους τις ανάγκες ασφάλειας και προστασίας των εν λόγω υπηκόων τρίτων χωρών όταν εφαρμόζουν τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας, σύμφωνα με το εθνικό δικαίωμα.

3. Τα κράτη μέλη παρέχουν στους σχετικούς υπηκόους τρίτων χωρών, εφόσον χρειάζεται, υπηρεσίες μετάφρασης και διερμηνείας.

4. Τα κράτη μέλη μπορούν να παρέχουν στους εν λόγω υπηκόους τρίτων χωρών δωρεάν νομική αρωγή, εφόσον προβλέπεται από το εθνικό δικαίωμα και με τις οριζόμενες σε αυτό προϋποθέσεις.

Άρθρο 8

Έκδοση και ανανέωση του τίτλου παραμονής

1. Μετά την πάροδο της προθεσμίας περίσκεψης, ή νωρίτερα εφόσον οι αρμόδιες αρχές κρίνουν ότι ο σχετικός υπήκοος τρίτης χώρας πληροί ήδη το κριτήριο που αναφέρεται στο στοιχείο β) κατωτέρω, τα κράτη μέλη εξετάζουν:
- κατά πόσον είναι σκόπιμο να παραταθεί η παραμονή του προσώπου αυτού στην επικράτειά τους, προς διευκόλυνση της έρευνας ή της δικαστικής διαδικασίας·
 - κατά πόσον το εν λόγω πρόσωπο έχει επιδείξει σαφή βούληση συνεργασίας και
 - κατά πόσον το πρόσωπο αυτό έχει διακόψει κάθε σχέση με τους εικαζόμενους δράστες πράξεων που μπορούν να συμπεριληφθούν μεταξύ των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2 στοιχεία β) και γ).
2. Για την έκδοση του τίτλου παραμονής και με την επιφύλαξη των λόγων που συνδέονται με τη δημόσια τάξη και την προστασία της εθνικής ασφάλειας, απαιτείται να πληρούνται οι προϋποθέσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 1.
3. Με την επιφύλαξη των διατάξεων περί ανάκλησης που αναφέρονται στο άρθρο 14, ο τίτλος παραμονής ισχύει για περίοδο τουλάχιστον έξι μηνών. Ανανεώνεται εφόσον συνεχίζουν να πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΟΥΧΩΝ ΤΟΥ ΤΙΤΛΟΥ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ

Άρθρο 9

Περίθαλψη μετά την έκδοση του τίτλου παραμονής

1. Τα κράτη μέλη φροντίζουν ώστε οι δικαιούχοι των τίτλων παραμονής, εφόσον δεν διαθέτουν επαρκείς πόρους, να έχουν τουλάχιστον την ίδια περίθαλψη που προβλέπεται στο άρθρο 7.
2. Τα κράτη μέλη παρέχουν την αναγκαία ιατρική ή άλλη βοήθεια στους υπηκόους τρίτων χωρών που δεν διαθέτουν επαρκείς πόρους και έχουν ειδικές ανάγκες, όπως οι έγκυοι, τα άτομα με αναπηρίες ή τα θύματα σεξουαλικής ή άλλης βίας και τέλος οι ανήλικοι, εάν τα κράτη μέλη κάνουν χρήση της δυνατότητας που παρέχεται από το άρθρο 3 παράγραφος 3.

Άρθρο 10

Ανήλικοι

Όταν τα κράτη μέλη κάνουν χρήση της δυνατότητας που προσφέρεται από το άρθρο 3 παράγραφος 3, εφαρμόζονται οι ακόλουθες διατάξεις:

- τα κράτη μέλη λαμβάνουν δεόντως υπόψη το ύψιστο συμφέρον του παιδιού κατά την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας. Φροντί-

ζουν ώστε η διαδικασία να είναι η δέουσα, λαμβανομένης υπόψη της ηλικίας και της ωριμότητας του παιδιού. Ιδιαίτερα, μπορούν, εφόσον θεωρούν ότι είναι προς το συμφέρον του παιδιού, να παρατείνουν την προθεσμία περίσκεψης·

- τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν στους ανήλικους πρόσβαση στο εκπαιδευτικό σύστημα υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με αυτές των υπηκόων τους. Τα κράτη μέλη μπορούν να ορίσουν ότι αυτή η πρόσβαση πρέπει να περιορίζεται στο σύστημα δημόσιας εκπαίδευσης·
- στην περίπτωση υπηκόων τρίτων χωρών που είναι ασυνόδευτοι ανήλικοι, τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα για να προσδιορίσουν την ταυτότητα και την ιθαγένειά τους και να θεμελιώσουν το γεγονός ότι δεν συνοδεύονται. Καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια για τον ταχύτερο δυνατό εντοπισμό της οικογενείας τους και λαμβάνουν αμέσως τα απαραίτητα μέτρα για να εξασφαλίσουν τη νομική τους εκπροσώπηση και, εφόσον χρειάζεται, την εκπροσώπησή τους στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο.

Άρθρο 11

Εργασία, επαγγελματική κατάρτιση και εκπαίδευση

1. Τα κράτη μέλη καθορίζουν τους κανόνες δυνάμει των οποίων επιτρέπεται, στους δικαιούχους τίτλου παραμονής, πρόσβαση στην αγορά εργασίας και στην επαγγελματική κατάρτιση και εκπαίδευση.

Η πρόσβαση ισχύει μόνο για τη διάρκεια του τίτλου παραμονής.

2. Οι προϋποθέσεις και οι διαδικασίες για να επιτραπεί η πρόσβαση στην αγορά εργασίας και στην επαγγελματική κατάρτιση και εκπαίδευση ορίζονται, δυνάμει του εθνικού δικαίου, από τις αρμόδιες αρχές.

Άρθρο 12

Προγράμματα ή συστήματα για τους σχετικούς υπηκόους τρίτων χωρών

1. Στους εν λόγω υπηκόους τρίτων χωρών χορηγείται πρόσβαση σε υφιστάμενα προγράμματα ή συστήματα που προσφέρουν τα κράτη μέλη ή μη κυβερνητικές οργανώσεις ή ενώσεις που έχουν ειδικές συμφωνίες με τα κράτη μέλη, με στόχο την αποκατάσταση της κοινωνικής ζωής τους, περιλαμβάνοντας ενδεχομένως μαθήματα βελτίωσης των επαγγελματικών τους ικανοτήτων ή προετοιμασίας της υποστηριζόμενης επιστροφής τους στη χώρα καταγωγής.

Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ειδικά προγράμματα ή συστήματα για τους εν λόγω υπηκόους τρίτων χωρών.

2. Όταν ένα κράτος μέλος αποφασίζει να εισαγάγει και να εφαρμόσει τα προγράμματα ή συστήματα που αναφέρονται στην παράγραφο 1, μπορεί να εξαρτήσει την έκδοση ή την ανανέωση του τίτλου παραμονής από τη συμμετοχή στα εν λόγω προγράμματα ή συστήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

ΜΗ ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΚΛΗΣΗ

Άρθρο 13

Μη ανανέωση

1. Ο τίτλος παραμονής που εκδίδεται βάσει της παρούσας οδηγίας δεν ανανεώνεται εφόσον δεν πληρούνται πλέον οι προϋποθέσεις του άρθρου 18 παράγραφος 2 ή η σχετική διαδικασία έχει περατωθεί με δικαστική απόφαση των αρμόδιων αρχών.

2. Όταν λήξει ο τίτλος παραμονής που εκδίδεται βάσει της παρούσας οδηγίας, εφαρμόζεται η συνήθης νομοθεσία περί αλλοδαπών.

Άρθρο 14

Ανάκληση

Ο τίτλος παραμονής μπορεί να ανακληθεί οποτεδήποτε εφόσον δεν πληρούνται πλέον οι προϋποθέσεις της έκδοσης. Ειδικότερα, ο τίτλος παραμονής μπορεί να ανακληθεί στις ακόλουθες περιπτώσεις:

- α) εάν ο δικαιούχος επανασυνδέσει τις σχέσεις του ενεργώς, εκουσίως και ίδια πρωτοβουλία με τους εικαζόμενους δράστες των αδικημάτων που αναφέρει το άρθρο 2, στοιχεία β) και γ) ή
- β) εάν η αρμόδια αρχή κρίνει ότι η συνεργασία του θύματος είναι δόλια ή ότι η καταγγελία του είναι δόλια ή καταχρηστική ή
- γ) για λόγους που συνδέονται με τη δημόσια τάξη και την προστασία της εθνικής ασφάλειας ή
- δ) όταν το θύμα παύει να συνεργάζεται ή
- ε) όταν οι αρμόδιες αρχές αποφασίσουν να σταματήσουν τη διαδικασία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 15

Ρήτρα διασφάλισης

Η εφαρμογή της παρούσας οδηγίας δεν θίγει τους ειδικούς εθνικούς κανόνες για την προστασία των θυμάτων και των μαρτύρων.

Άρθρο 16

Έκθεση

1. Το αργότερο στις 6 Αυγούστου 2008, η Επιτροπή υποβάλλει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο έκθεση για την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας στα κράτη μέλη και προτείνει, ενδεχομένως, τις απαραίτητες τροποποιήσεις. Τα κράτη μέλη διαβιβάζουν στην Επιτροπή κάθε απαραίτητη πληροφορία για την επεξεργασία αυτής της έκθεσης.

2. Μετά την υποβολή της έκθεσης που αναφέρεται στην παράγραφο 1, η Επιτροπή υποβάλλει τουλάχιστον ανά τρία έτη στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο έκθεση για την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας στα κράτη μέλη.

Άρθρο 17

Μεταφορά

Τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία πριν τις 6 Αυγούστου 2006. Ενημερώνουν αμέσως σχετικά την Επιτροπή.

Όταν τα κράτη μέλη θεσπίζουν αυτές τις διατάξεις, αυτές περιλαμβάνουν παραπομπή στην παρούσα οδηγία ή συνοδεύονται από τέτοια παραπομπή κατά την επίσημη δημοσίευσή τους. Οι λεπτομέρειες της παραπομπής αποφασίζονται από τα κράτη μέλη.

Άρθρο 18

Έναρξη ισχύος

Η παρούσα οδηγία αρχίζει να ισχύει την ημέρα της δημοσίευσής της στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Άρθρο 19

Αποδέκτες

Η παρούσα οδηγία απευθύνεται στα κράτη μέλη σύμφωνα με τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

ΟΔΗΓΙΑ 2004/82/ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Απριλίου 2004

σχετικά με την υποχρέωση των μεταφορέων να κοινοποιούν τα στοιχεία των επιβατών

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 62 παράγραφος 2 στοιχείο α) και το άρθρο 63 παράγραφος 3 στοιχείο β),

την πρωτοβουλία του Βασιλείου της Ισπανίας ⁽¹⁾,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Για να καταπολεμηθεί αποτελεσματικά η παράνομη μεταnáστευση και να βελτιωθεί ο συνοριακός έλεγχος, όλα τα κράτη μέλη απαιτείται να θεσπίσουν διατάξεις για τον καθορισμό των υποχρεώσεων των αερομεταφορέων οι οποίοι μεταφέρουν επιβάτες στο έδαφος των κρατών μελών. Επιπλέον, προκειμένου να διασφαλισθεί η μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα του μέτρου αυτού, θα πρέπει, κατά το δυνατόν, να εναρμονισθούν οι χρηματικές κυρώσεις που επιβάλλουν επί του παρόντος τα κράτη μέλη όταν οι μεταφορείς δεν εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις τους, λαμβανομένων υπόψη των διαφορών στα νομικά συστήματα και τις πρακτικές μεταξύ των κρατών μελών.
- (2) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της 25ης και 26ης Μαρτίου 2004 υιοθέτησε δήλωση περί τρομοκρατίας τονίζοντας την ανάγκη να επιταχυνθεί η εξέταση μέτρων στον τομέα αυτόν και να προωθηθούν οι εργασίες για την προτεινομένη οδηγία του Συμβουλίου για την υποχρέωση των αερομεταφορέων να κοινοποιούν τα στοιχεία των επιβατών, για να οριστικοποιηθεί το μέτρο αυτό νωρίς.
- (3) Πρέπει να αποφευχθεί κενό στην κοινοτική δράση προς καταπολέμηση της παράνομης μεταnáστευσης.
- (4) Από 1ης Μαΐου 2004 το Συμβούλιο δεν μπορεί πλέον να ενεργεί με πρωτοβουλία κράτους μέλους.
- (5) Το Συμβούλιο εξήντησε κάθε δυνατότητα έγκαιρης λήψης της γνώμης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.
- (6) Υπό τις εξαιρετικές αυτές περιστάσεις, η παρούσα οδηγία θα πρέπει να εκδοθεί χωρίς τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.
- (7) Οι υποχρεώσεις που επιβάλλονται στους μεταφορείς δυνάμει της παρούσας οδηγίας είναι συμπληρωματικές προς εκείνες που θεσπίστηκαν δυνάμει του άρθρου 26 της σύμβασης του Σένγκεν του 1990 για την εφαρμογή της συμφωνίας του Σένγκεν της 14ης Ιουνίου 1985, όπως συμπληρώθηκαν από την οδηγία 2001/51/ΕΚ του Συμβουλίου ⁽²⁾. Τα δύο είδη υποχρεώσεων εξυπηρετούν τον ίδιο στόχο, που είναι ο έλεγχος των μεταναστευτικών ρευμάτων και η καταπολέμηση της παράνομης μεταnáστευσης.
- (8) Με την επιφύλαξη των διατάξεων της οδηγίας 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών ⁽³⁾, θα πρέπει να μη θίγεται η ελευθερία των κρατών μελών να διατηρούν ή να θεσπίζουν πρόσθετες υποχρεώσεις για τους αερομεταφορείς ή για ορισμένες κατηγορίες άλλων μεταφορέων, περιλαμβανομένων των πληροφοριών ή δεδομένων σχετικά με τα εισιτήρια επιστροφής, ανεξάρτητα από το αν προβλέπονται από την παρούσα οδηγία.
- (9) Για την αποτελεσματικότερη καταπολέμηση της παράνομης μεταnáστευσης και προκειμένου να διασφαλισθεί στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό η αποτελεσματικότητα του στόχου αυτού, είναι ουσιώδες να λαμβάνονται υπόψη το συντομότερο δυνατόν οι τυχόν τεχνολογικές καινοτομίες, με την επιφύλαξη των διατάξεων της οδηγίας 95/46/ΕΚ, ιδίως όσον αφορά την ενσωμάτωση και χρήση των βιομετρικών στοιχείων στις πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται από τους μεταφορείς.
- (10) Τα κράτη μέλη θα πρέπει να μεριμνούν ώστε όταν κινείται κατά μεταφορέων κάποια διαδικασία δυναμένη να καταλήξει σε επιβολή κυρώσεων, αυτοί να μπορούν να ασκούν ουσιαστικά το δικαίωμα υπεράσπισης και το δικαίωμα προσφυγής κατά των εν λόγω αποφάσεων.
- (11) Στα παρόντα μέτρα επαναλαμβάνονται οι δυνατότητες ελέγχου τις οποίες προβλέπει η απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής του Σένγκεν [SCH/Com-ex (94) 17 rev. 4], η οποία αποβλέπει στην ένταση των ελέγχων στα σύνορα και την παροχή επαρκούς χρόνου για το λεπτομερή και πλήρη έλεγχο κάθε επιβάτη μέσω της διαβίβασης των στοιχείων των επιβατών στις αρχές που είναι υπεύθυνες για την άσκηση των ελέγχων αυτών.
- (12) Η οδηγία 95/46/ΕΚ εφαρμόζεται σε ό, τι αφορά την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τις αρχές των κρατών μελών. Αυτό σημαίνει ότι, ενώ κρίνεται ως θεμιτή η επεξεργασία των στοιχείων των επιβατών τα οποία διαβιβάζονται για την άσκηση των ελέγχων στα σύνορα, προκειμένου να μπορέσουν να χρησιμοποιηθούν ως αποδεικτικά στοιχεία σε διαδικασίες με στόχο την επιβολή των νόμων και των κανονισμών περί εισόδου και μεταnáστευσης, περιλαμβανομένων των διατάξεών τους για την προστασία της δημόσιας τάξης και της εθνικής ασφάλειας, κάθε περαιτέρω επεξεργασία κατά τρόπο ασύμβατο προς αυτούς τους σκοπούς κρίνεται ως αντίθετη προς την αρχή που θέτει το άρθρο 6 παράγραφος 1 στοιχείο β) της οδηγίας 95/46/ΕΚ. Τα κράτη μέλη θα πρέπει να προβλέψουν ένα σύστημα κυρώσεων που θα εφαρμόζεται σε περίπτωση χρήσης αντίθετης προς το σκοπό της παρούσας οδηγίας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 82 της 5.4.2003, σ. 23.⁽²⁾ ΕΕ L 187 της 10.7.2001, σ. 45.⁽³⁾ ΕΕ L 281 της 23.11.1995, σ. 31.

- (13) Σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του πρωτοκόλλου για τη θέση της Δανίας, το οποίο προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η Δανία δεν συμμετέχει στην έκδοση της παρούσας οδηγίας και δεν δεσμεύεται από αυτή, ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της. Δεδομένου ότι η παρούσα οδηγία αναπτύσσει το κεκτημένο του Σένγκεν, κατ'εφαρμογή των διατάξεων του τίτλου IV του τρίτου μέρους της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η Δανία, σύμφωνα με το άρθρο 5 του προαναφερόμενου πρωτοκόλλου, θα αποφασίσει, μέσα σε προθεσμία έξι μηνών από την έκδοση της παρούσας οδηγίας από το Συμβούλιο, εάν θα την εφαρμόσει στο εθνικό της δίκαιο.
- (14) Όσον αφορά την Ισλανδία και τη Νορβηγία, η παρούσα οδηγία αποτελεί ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου του Σένγκεν, κατά την έννοια της συμφωνίας που έχει συναφθεί από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και το Βασίλειο της Νορβηγίας για τη σύνδεση των δύο αυτών κρατών με την υλοποίηση, την εφαρμογή και την ανάπτυξη του κεκτημένου του Σένγκεν ⁽¹⁾, η οποία εμπίπτει στον τομέα που μνημονεύεται στο άρθρο 1 σημείο Ε της απόφασης 1999/437/ΕΚ του Συμβουλίου ⁽²⁾, σχετικά με ορισμένες λεπτομέρειες εφαρμογής της εν λόγω συμφωνίας.
- (15) Το Ηνωμένο Βασίλειο συμμετέχει στην παρούσα οδηγία, σύμφωνα με το άρθρο 5 του πρωτοκόλλου για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και με το άρθρο 8 παράγραφος 2 της απόφασης 2000/365/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, σχετικά με το αίτημα του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας να συμμετέχει σε ορισμένες από τις διατάξεις του κεκτημένου του Σένγκεν ⁽³⁾.
- (16) Η Ιρλανδία συμμετέχει στην παρούσα οδηγία σύμφωνα με το άρθρο 5 του πρωτοκόλλου για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και με το άρθρο 6 παράγραφος 2 της απόφασης 2002/192/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Φεβρουαρίου 2002, σχετικά με το αίτημα της Ιρλανδίας να συμμετέχει σε ορισμένες από τις διατάξεις του κεκτημένου του Σένγκεν ⁽⁴⁾.
- (17) Η παρούσα οδηγία συνιστά πράξη βασιζόμενη στο κεκτημένο του Σένγκεν ή άλλως σχετιζόμενη με αυτό, κατά την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της πράξης προσχώρησης του 2003,

ΕΞΕΛΘΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΟΔΗΓΙΑ:

Άρθρο 1

Σκοπός

Η παρούσα οδηγία αποσκοπεί στη βελτίωση των συνοριακών ελέγχων και την καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης μέσω της

εκ των προτέρων διαβίβασης στοιχείων σχετικά με επιβάτες από τους μεταφορείς στις αρμόδιες εθνικές αρχές.

Άρθρο 2

Ορισμοί

Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας:

- α) ως «μεταφορέας» νοείται κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο αναλαμβάνει κατ'επάγγελμα τη μεταφορά προσώπων αεροπορικώς·
- β) ως «εξωτερικά σύνορα» νοούνται τα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών με τρίτες χώρες·
- γ) ως «συνοριακός έλεγχος» νοείται ο έλεγχος που ασκείται στα σύνορα αποκλειστικώς επειδή υπάρχει πρόθεση διάβασης των συνόρων αυτών, ανεξαρτήτως οιωνδήποτε άλλων παραμέτρων·
- δ) ως «σημείο διάβασης των συνόρων» νοείται οιοδήποτε σημείο διάβασης εγκεκριμένο από τις αρμόδιες αρχές για τη διάβαση των εξωτερικών συνόρων·
- ε) οι όροι «δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα», «επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» και «αρχείο δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» έχουν την έννοια που ορίζεται δυνάμει του άρθρου 2 της οδηγίας 95/46/ΕΚ.

Άρθρο 3

Διαβίβαση δεδομένων

1. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να θεσπίσουν την υποχρέωση των μεταφορέων να διαβιβάζουν, έπειτα από σχετική αίτηση των αρχών των αρμόδιων για την άσκηση των ελέγχων των προσώπων στα εξωτερικά σύνορα, στο τέλος του ελέγχου εισιτηρίων, πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με τους επιβάτες που θα μεταφέρουν σε εγκεκριμένο σημείο διάβασης των συνόρων από το οποίο τα εν λόγω πρόσωπα θα εισέλθουν στο έδαφος κράτους μέλους.

2. Στα πληροφοριακά αυτά στοιχεία περιλαμβάνονται:

- ο αριθμός και το είδος του χρησιμοποιούμενου ταξιδιωτικού εγγράφου,
- η ιθαγένεια,
- το πλήρες ονοματεπώνυμο,
- η ημερομηνία γεννήσεως,
- το σημείο διάβασης των συνόρων κατά την είσοδο στο έδαφος των κρατών μελών,
- ο κωδικός μεταφοράς,
- η ώρα αναχώρησης και άφιξης της μεταφοράς,
- ο συνολικός αριθμός των επιβατών που μεταφέρονται με τη μεταφορά αυτή,
- το αρχικό σημείο επιβίβασης.

3. Οποσδήποτε, η διαβίβαση των προαναφερόμενων δεδομένων δεν συνεπάγεται απαλλαγή από τις υποχρεώσεις και ευθύνες που ορίζονται στις διατάξεις του άρθρου 26 της σύμβασης Σένγκεν για τους μεταφορείς, όπως συμπληρώθηκε από την οδηγία 2001/51/ΕΚ.

⁽¹⁾ ΕΕ L 176 της 10.7.1999, σ. 36.

⁽²⁾ ΕΕ L 176 της 10.7.1999, σ. 31.

⁽³⁾ ΕΕ L 131 της 1.6.2000, σ. 43.

⁽⁴⁾ ΕΕ L 64 της 7.3.2002, σ. 20.

Άρθρο 4

Κυρώσεις

1. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να επιβάλλουν κυρώσεις στους μεταφορείς οι οποίοι, εκ πταίσματος, δεν διαβιβάζουν δεδομένα ή διαβιβάζουν ελλιπή ή αναληθή δεδομένα. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να εξασφαλίζουν ότι οι εν λόγω κυρώσεις είναι αποτρεπτικές, αποτελεσματικές και ανάλογες και:

- α) είτε το μέγιστο ποσό των εν λόγω κυρώσεων ανέρχεται σε τουλάχιστον 5 000 ευρώ, ή το ισοδύναμο στο εθνικό νόμισμα, σύμφωνα με την ισοτιμία που έχει δημοσιευθεί στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* της ημέρας έναρξης ισχύος της παρούσας οδηγίας, για κάθε ταξίδι για το οποίο δεν κοινοποιήθηκαν τα στοιχεία των μεταφερθέντων προσώπων ή κοινοποιήθηκαν εσφαλμένως·
- β) είτε το ελάχιστο ποσό των εν λόγω κυρώσεων ανέρχεται σε τουλάχιστον 3 000 ευρώ, ή το ισοδύναμο στο εθνικό νόμισμα, σύμφωνα με την ισοτιμία που έχει δημοσιευθεί στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* της ημέρας έναρξης ισχύος της παρούσας οδηγίας, για κάθε ταξίδι για το οποίο δεν κοινοποιήθηκαν τα στοιχεία των μεταφερθέντων προσώπων ή κοινοποιήθηκαν εσφαλμένως.

2. Η παρούσα οδηγία δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να θεσπίζουν ή να διατηρούν κατά των μεταφορέων, όταν αυτοί αθετούν πολύ σοβαρά τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την παρούσα οδηγία, άλλες κυρώσεις, όπως ακινητοποίηση, κατάσχεση και δήμευση του μεταφορικού μέσου ή προσωρινή αναστολή ή αφαίρεση της άδειας λειτουργίας.

Άρθρο 5

Προσφυγή

Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις τους να ορίζουν ότι μεταφορείς κατά των οποίων κινείται διαδικασία που οδηγεί σε επιβολή κυρώσεων έχουν ουσιαστικά δικαιώματα υπεράσπισης και προσφυγής.

Άρθρο 6

Επεξεργασία δεδομένων

1. Τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα τα οποία αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 κοινοποιούνται στις αρχές τις αρμόδιες για την άσκηση ελέγχου των προσώπων σε εξωτερικά σύνορα διά των οποίων οι επιβάτες εισέρχονται στο έδαφος κράτους μέλους, με σκοπό να διευκολύνεται η διενέργεια του ελέγχου προκειμένου να καταπολεμηθεί αποτελεσματικότερα η παράνομη μετανάστευση.

Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε τα δεδομένα αυτά να συλλέγονται από τους μεταφορείς και να διαβιβάζονται ηλεκτρονικώς ή, σε περίπτωση βλάβης, με οποιοδήποτε άλλο κατάλληλο μέσο στις αρχές τις αρμόδιες για την άσκηση των συνοριακών ελέγχων στο συγκεκριμένο σημείο διάβασης των συνόρων μέσω του οποίου ο επιβάτης θα εισέλθει στο έδαφος κράτους μέλους. Οι αρχές οι υπεύθυνες για την άσκηση των ελέγχων των προσώπων στα εξωτερικά σύνορα διατηρούν τα δεδομένα σε προσωρινό αρχείο.

Αφού οι επιβάτες εισέλθουν, οι εν λόγω αρχές διαγράφουν τα δεδομένα εντός 24 ωρών από τη διαβίβαση, εκτός αν τα δεδομένα χρειάζονται στο μέλλον ενόψει της άσκησης των εκ του νόμου καθιερώντων των αρχών που είναι υπεύθυνες για την άσκηση ελέγχου επί προσώπων σε εξωτερικά σύνορα σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο και υπό την επιφύλαξη των διατάξεων περί προστασίας δεδομένων της οδηγίας 95/46/EK.

Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να υποχρεούνται οι μεταφορείς να διαγράφουν, εντός 24 ωρών από την άφιξη του μεταφορικού μέσου σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 1, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα τα οποία έχουν συλλέξει και διαβιβάσει στις συνοριακές αρχές για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας.

Σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο και υπό την επιφύλαξη των διατάξεων της οδηγίας 95/46/EK που αφορούν την προστασία δεδομένων, τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να χρησιμοποιούν τα προσωπικά δεδομένα που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 για σκοπούς σχετικούς με την επιβολή του νόμου.

2. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να υποχρεούνται οι μεταφορείς να ενημερώνουν τους επιβάτες βάσει της οδηγίας 95/46/EK. Η ενημέρωση αυτή περιλαμβάνει και τις πληροφορίες που μνημονεύονται στο άρθρο 10 στοιχείο γ) και το άρθρο 11 παράγραφος 1 στοιχείο γ) της οδηγίας 95/46/EK.

Άρθρο 7

Μεταφορά στο εθνικό δίκαιο

1. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία, το αργότερο έως τις 5 Σεπτεμβρίου 2006. Ενημερώνουν αμέσως την Επιτροπή σχετικά.

Όταν τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις ανωτέρω διατάξεις, αυτές περιέχουν αναφορά στην παρούσα οδηγία ή συνοδεύονται από την αναφορά αυτή κατά την επίσημη έκδοσή τους. Ο τρόπος της αναφοράς αποφασίζεται από τα κράτη μέλη.

2. Τα κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή τις βασικές διατάξεις εσωτερικού δικαίου τις οποίες θεσπίζουν στον τομέα που διέπεται από την παρούσα οδηγία.

Άρθρο 8**Έναρξη ισχύος**

Η παρούσα οδηγία τίθεται σε ισχύ 30 ημέρες από τη δημοσίευσή της στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Άρθρο 9**Αποδέκτες**

Η παρούσα οδηγία απευθύνεται στα κράτη μέλη σύμφωνα με τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

II

(Πράξεις για την ισχύ των οποίων δεν απαιτείται δημοσίευση)

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Απριλίου 2004

περί διοργάνωσης κοινών πτήσεων για την απομάκρυνση από το έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών, υπηκόων τρίτων χωρών για τους οποίους έχουν εκδοθεί ατομικές αποφάσεις απομάκρυνσης

(2004/573/ΕΚ)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 63 παράγραφος 3 στοιχείο β),

την πρωτοβουλία της Ιταλικής Δημοκρατίας ⁽¹⁾,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Το συνολικό σχέδιο για την καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης και της εμπορίας ανθρώπων στην Ευρωπαϊκή Ένωση ⁽²⁾, το οποίο εγκρίθηκε από το Συμβούλιο στις 28 Φεβρουαρίου 2002 και έχει οικοδομηθεί με βάση την ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, της 15ης Νοεμβρίου 2001, περί κοινής πολιτικής για την παράνομη μετανάστευση, αναφέρει ότι η πολιτική επανεισοχής και επαναπατρισμού αποτελεί αναπόσπαστο και κείμενο τμήμα της καταπολέμησης της παράνομης μετανάστευσης. Προς τούτο, το συνολικό σχέδιο τονίζει ότι πρέπει να επισημανθούν ορισμένα πρακτικά μέτρα, συμπεριλαμβανομένου του καθορισμού κοινής προσέγγισης και της συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών για την εφαρμογή των μέτρων επαναπατρισμού. Κατά συνέπεια, θα ήταν σκόπιμο να υιοθετηθούν κοινά κανόνες για τις διαδικασίες επαναπατρισμού.
- (2) Το σχέδιο για τη διαχείριση των εξωτερικών συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο εγκρίθηκε από το Συμβούλιο στις 13 Ιουνίου 2002 και έχει οικοδομηθεί με βάση την ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, της 13ης Ιουνίου 2002 με τίτλο: προς ενοποιημένη διαχείριση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προβλέπει, στο πλαίσιο των μέτρων και δράσεων για την ολοκληρωμένη διαχείριση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εξορθολογισμένες επιχειρήσεις επαναπατρισμού.
- (3) Το πρόγραμμα δράσης για τον επαναπατρισμό, το οποίο εγκρίθηκε από το Συμβούλιο στις 28 Νοεμβρίου 2002 και

έχει οικοδομηθεί με βάση την Πράσινη Βίβλο της Επιτροπής, της 10ης Απριλίου 2002, περί κοινής πολιτικής επαναπατρισμού των παρανόμως διαμενόντων, καθώς και την ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, της 14ης Οκτωβρίου 2002, περί κοινής πολιτικής επαναπατρισμού των παρανόμως διαμενόντων, ως ένα από τα μέτρα και τις δράσεις για τη βελτιωμένη επιχειρησιακή συνεργασία μεταξύ κρατών μελών, συνιστούν τον επαναπατρισμό των παρανόμως διαμενόντων σε κράτος μέλος υπηκόων τρίτων χωρών με τον αποτελεσματικότερο δυνατό τρόπο, χρησιμοποιώντας από κοινού τις υπάρχουσες δυνατότητες για τη διοργάνωση κοινών πτήσεων.

- (4) Είναι σημαντικό να αποφευχθεί νομικό κενό στην Κοινότητα στο πεδίο διοργάνωσης κοινών πτήσεων.
- (5) Από 1ης Μαΐου 2004, το Συμβούλιο δεν μπορεί πλέον να ενεργεί κατόπιν πρωτοβουλίας κράτους μέλους.
- (6) Το Συμβούλιο έχει εξαντλήσει όλες τις δυνατότητες να λάβει εγκαίρως τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.
- (7) Κάτω από αυτές τις εξαιρετικές συνθήκες, η παρούσα απόφαση θα πρέπει να υιοθετηθεί χωρίς τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.
- (8) Τα κράτη μέλη εφαρμόζουν την παρούσα απόφαση με τον δέοντα σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών, και ιδίως της ευρωπαϊκής σύμβασης δια την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων της 4ης Νοεμβρίου 1950· της σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών κατά των βασανιστηρίων και άλλων τρόπων σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης της 10ης Δεκεμβρίου 1984· της σύμβασης της Γενεύης περί του καθεστώτος των προσφύγων, της 28ης Ιουλίου 1951 και του πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31ης Ιανουαρίου 1967, στην εν λόγω σύμβαση· της σύμβασης για τα δικαιώματα του παιδιού της 20ης Νοεμβρίου 1989· και του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 18ης Δεκεμβρίου 2000 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ C 223 της 19.9.2003, σ. 3.⁽²⁾ ΕΕ C 142 της 14.6.2002, σ. 23.⁽³⁾ ΕΕ C 364 της 18.12.2000, σ. 1.

- (9) Η παρούσα απόφαση θα πρέπει να εφαρμοσθεί υπό την επιφύλαξη των σχετικών διεθνών νομοθετικών πράξεων όσον αφορά την δια του αέρος απομάκρυνση, όπως το παράρτημα 9 της σύμβασης του Σικάγου του 1944 περί Διεθνούς Πολιτικής Αεροπορίας (ICAO) και τα συναφή έγγραφα της Ευρωπαϊκής Συνδιάσκεψης Πολιτικής Αεροπορίας (ECAC).
- (10) Οι μη δεσμευτικές κοινές κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με τις διατάξεις περί ασφαλείας όσον αφορά τη διοργάνωση κοινών πτήσεων για τη δι' αέρος απομάκρυνση θα πρέπει να παρέχουν χρήσιμη καθοδήγηση για την εφαρμογή της παρούσας απόφασης.
- (11) Σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του πρωτοκόλλου για τη θέση της Δανίας, το οποίο έχει προσαρτηθεί στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η Δανία δεν συμμετέχει στην έκδοση της παρούσας απόφασης και δεν δεσμεύεται από αυτήν ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της. Ωστόσο, δεδομένου ότι η παρούσα απόφαση αναπτύσσει το κεκτημένο του Σένγκεν δυνάμει των διατάξεων του τίτλου IV του τρίτου μέρους της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η Δανία, σύμφωνα με το άρθρο 5 του εν λόγω πρωτοκόλλου, θα αποφασίσει, εντός προθεσμίας έξι μηνών από την έκδοση της παρούσας απόφασης από το Συμβούλιο, αν θα την εφαρμόσει στο εθνικό της δίκαιο.
- (12) Όσον αφορά τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και το Βασίλειο της Νορβηγίας, η παρούσα απόφαση συνιστά ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου του Σένγκεν, κατά την έννοια της συμφωνίας η οποία συνήφθη στις 18 Μαΐου 1999 μεταξύ του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Δημοκρατίας της Ισλανδίας και του Βασιλείου της Νορβηγίας σχετικά με τη σύνδεση των εν λόγω χωρών προς τη θέση σε ισχύ, την εφαρμογή και την περαιτέρω ανάπτυξη του κεκτημένου του Σένγκεν ⁽¹⁾, που εμπίπτει στον τομέα που αναφέρει το άρθρο 1, σημείο Γ της απόφασης 1999/437/EK του Συμβουλίου, σχετικά με ορισμένες λεπτομέρειες εφαρμογής της συμφωνίας αυτής ⁽²⁾. Βάσει των διαδικασιών που προβλέπονται από την εν λόγω συμφωνία, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από την παρούσα απόφαση θα πρέπει να ισχύουν και στα δύο αυτά κράτη καθώς και στις σχέσεις μεταξύ των δύο αυτών κρατών και των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στα οποία απευθύνεται η παρούσα απόφαση.
- (13) Σύμφωνα με το άρθρο 3 του πρωτοκόλλου για τη θέση του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας, που έχει προσαρτηθεί στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, τα εν λόγω κράτη μέλη κοινοποίησαν την επιθυμία τους να συμμετάσχουν στη θέσπιση και την εφαρμογή της παρούσας απόφασης,

ΕΞΕΔΩΣΑΝ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Σκοπός

Σκοπός της παρούσας απόφασης είναι ο συντονισμός των κοινών απομακρύνσεων δι' αέρος, από το έδαφος δύο ή περισσότερων

κρατών μελών, υπηκόων τρίτων χωρών για τους οποίους έχουν εκδοθεί ατομικές αποφάσεις απομάκρυνσης (στο εξής «υπήκοοι τρίτων χωρών»).

Άρθρο 2

Ορισμοί

Για τους σκοπούς της παρούσας απόφασης, νοούνται ως:

- α) «υπήκοος τρίτης χώρας»: το πρόσωπο που δεν είναι υπήκοος κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Δημοκρατίας της Ισλανδίας ή του Βασιλείου της Νορβηγίας·
- β) «διοργανώνον κράτος μέλος»: κράτος μέλος το οποίο είναι υπεύθυνο για τη διοργάνωση κοινών πτήσεων·
- γ) «συμμετέχον κράτος μέλος»: κράτος μέλος που συμμετέχει σε κοινές πτήσεις οι οποίες διοργανώνονται από το διοργανώνον κράτος μέλος·
- δ) «κοινή πτήση»: η μεταφορά υπηκόων τρίτων χωρών, που εκτελείται από τον προς τούτο επιλεγέντα αερομεταφορέα·
- ε) «επιχειρήσεις απομάκρυνσης» και «κοινές αεροπορικές απομακρύνσεις»: όλες οι δραστηριότητες που απαιτούνται για την επιστροφή συγκεκριμένων υπηκόων τρίτων χωρών, συμπεριλαμβανομένης της μεταφοράς με κοινές πτήσεις·
- στ) «συνοδεία»: το προσωπικό ασφαλείας το οποίο ευθύνεται για τη συνοδεία υπηκόων τρίτων χωρών κατά την κοινή πτήση, τα επιφορτισμένα με την ιατρική περίθαλψη πρόσωπα και οι διερμηνείς.

Άρθρο 3

Εθνική αρχή

Κάθε κράτος μέλος καθορίζει την εθνική αρχή η οποία ευθύνεται για τη διοργάνωση των κοινών πτήσεων ή/και τη συμμετοχή σ' αυτές και διαβιβάζει τις σχετικές πληροφορίες στα άλλα κράτη μέλη.

Άρθρο 4

Καθήκοντα του διοργανώνοντος κράτους μέλους

1. Όταν κράτος μέλος αποφασίζει να διοργανώσει κοινή πτήση για την απομάκρυνση υπηκόων τρίτων χωρών στην οποία μπορούν να συμμετάσχουν άλλα κράτη μέλη, πληροφορεί σχετικά τις εθνικές αρχές αυτών των κρατών μελών.

2. Η εθνική αρχή του διοργανώνοντος κράτους μέλους λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για την εξασφάλιση της ομαλής διεξαγωγής της κοινής πτήσης. Ιδίως:

- α) επιλέγει τον αερομεταφορέα και καθορίζει με τον επιλεγέντα αερομεταφορέα το συνολικό κόστος της κοινής πτήσης και αναλαμβάνει τις σχετικές συμβατικές υποχρεώσεις και εξασφαλίζει τη λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων για τη διεξαγωγή της κοινής πτήσης, συμπεριλαμβανομένης της παροχής της κατάλληλης βοήθειας στους υπηκόους των τρίτων χωρών και στη συνοδεία·

⁽¹⁾ ΕΕ L 176 της 10.7.1999, σ. 36.

⁽²⁾ ΕΕ L 176 της 10.7.1999, σ. 31.

- β) ζητεί και λαμβάνει από τις τρίτες χώρες διέλευσης και προορισμού, τις απαιτούμενες εγκρίσεις για την εκτέλεση της κοινής πτήσης·
- γ) διεξαγάγει επαφές και προβαίνει στις απαιτούμενες ρυθμίσεις για τη διοργάνωση της κοινής πτήσης με τα συμμετέχοντα κράτη μέλη·
- δ) καθορίζει τις επιχειρησιακές λεπτομέρειες και διαδικασίες και προσδιορίζει, σε συμφωνία με τα συμμετέχοντα κράτη μέλη, τον αριθμό της συνοδείας που απαιτείται σε σχέση με τον αριθμό των προς απομάκρυνση υπηκόων τρίτων χωρών·
- ε) συνάπτει όλες τις κατάλληλες χρηματοδοτικές συμφωνίες με τα συμμετέχοντα κράτη μέλη.

Άρθρο 5

Καθήκοντα του συμμετέχοντος κράτους μέλους

Όταν αποφασίζει να συμμετάσχει σε κοινή πτήση, το συμμετέχον κράτος μέλος:

- α) ενημερώνει την εθνική αρχή του διοργανώνοντος κράτους μέλους για την πρόθεσή του να συμμετάσχει στην κοινή πτήση, προσδιορίζοντας τον αριθμό των προς απομάκρυνση υπηκόων τρίτων χωρών·
- β) παρέχει επαρκή αριθμό συνοδείας για κάθε υπήκοο τρίτης χώρας προς απομάκρυνση. Εάν η συνοδεία παρέχεται μόνον από το διοργανώνον κράτος μέλος, κάθε συμμετέχον κράτος μέλος εξασφαλίζει την παρουσία δύο τουλάχιστον αντιπροσώπων επί του αεροσκάφους. Οι αντιπρόσωποι αυτοί, οι οποίοι έχουν το ίδιο καθεστώς με τους συνοδούς, είναι επιφορτισμένοι με την παράδοση των υπηκόων τρίτων χωρών, για τους οποίους είναι υπεύθυνοι, στις αρχές της χώρας προορισμού.

Άρθρο 6

Κοινά καθήκοντα

Το διοργανώνον κράτος μέλος και κάθε συμμετέχον κράτος μέλος:

- α) εξασφαλίζουν ότι κάθε υπήκοος τρίτης χώρας και η συνοδεία διαθέτουν έγκυρα ταξιδιωτικά έγγραφα και κάθε άλλο απαραίτητο συμπληρωματικό έγγραφο, όπως θεωρήσεις εισόδου ή/και διέλευσης, πιστοποιητικά ή μητρώα·
- β) ενημερώνουν, το συντομότερο δυνατόν, τις διπλωματικές και προξενικές αρχές τους στις τρίτες χώρες διέλευσης και προορισμού για τις ρυθμίσεις σχετικά με την κοινή πτήση προκειμένου να λαμβάνουν την απαραίτητη βοήθεια.

Άρθρο 7

Τελική ρήτρα

Τα κράτη μέλη, κατά τη διεξαγωγή των κοινών απομακρύνσεων δι' αέρος, λαμβάνουν υπόψη τις κοινές κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με τα μέτρα ασφάλειας των κοινών απομακρύνσεων δι' αέρος που επισυνάπτονται στην παρούσα.

Άρθρο 8

Έναρξη ισχύος

Η παρούσα απόφαση παράγει αποτελέσματα από την ημέρα της δημοσίευσής της στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Άρθρο 9

Παραλήπτες

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στα κράτη μέλη σύμφωνα με τη συνθήκη.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΚΟΙΝΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΗΡΙΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΕΩΝ ΔΙ' ΑΕΡΟΣ

1. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΠΟΥ ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

1.1. **Απαιτήσεις για τους υποψήφιους επιστροφής**1.1.1. *Νομικό καθεστώς*

Οι κοινές πτήσεις διοργανώνονται για τους παρανόμως διαμένοντες, οι οποίοι είναι πρόσωπα που δεν πληρούν ή δεν πληρούν πλέον τις προϋποθέσεις εισόδου, παρουσίας ή διαμονής στο έδαφος κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το διοργανώνον κράτος μέλος και κάθε συμμετέχον κράτος μέλος διασφαλίζουν ότι το νομικό καθεστώς κάθε επιστρέφοντος για τον οποίο ευθύνονται επιτρέπει την απομάκρυνσή του.

1.1.2. *Κατάσταση της υγείας και ιατρικό ιστορικό*

Το διοργανώνον κράτος μέλος και κάθε συμμετέχον κράτος μέλος διασφαλίζουν ότι οι επιστρέφοντες για τους οποίους ευθύνονται βρίσκονται σε κατάσταση υγείας, η οποία επιτρέπει την ασφαλή απομάκρυνσή τους δι' αέρος τόσο από νομική όσο και από πρακτική άποψη. Για τους επιστρέφοντες που αντιμετωπίζουν γνωστό πρόβλημα υγείας ή για τους οποίους απαιτείται ιατρική παρακολούθηση προβλέπεται η χορήγηση του ιατρικού ιστορικού τους. Αυτό το ιατρικό ιστορικό περιλαμβάνει τα αποτελέσματα των ιατρικών εξετάσεων, τη διάγνωση και τη συγκεκριμένη μνεία της φαρμακευτικής αγωγής που μπορεί να χρειασθεί ώστε να καταστεί δυνατή η λήψη των απαραίτητων ιατρικών μέτρων. Εάν το ιατρικό προσωπικό που συνοδεύει τους επιστρέφοντες δεν μπορεί να κατανοήσει δεόντως το ιατρικό ιστορικό στην πρωτότυπη του γλώσσα, παρέχονται μεταφράσεις του σε διάφορες γλώσσες. Το διοργανώνον κράτος μέλος και τα συμμετέχοντα κράτη μέλη ενθαρρύνονται να χρησιμοποιούν κοινά τυποποιημένα έντυπα για το ιατρικό ιστορικό ή για τις βεβαιώσεις που αφορούν την ικανότητα των επιστρέφοντων να ταξιδεύουν αεροπορικά. Τα συμμετέχοντα κράτη μέλη ενημερώνουν το διοργανώνον κράτος μέλος πριν από την επιχείρηση απομάκρυνσης για κάθε πρόβλημα υγείας που θα μπορούσε να επηρεάσει τη δυνατότητα απομάκρυνσης ενός επιστρέφοντος. Το διοργανώνον κράτος μέλος επιφυλάσσεται του δικαιώματος να αρνηθεί την πρόσβαση στην κοινή πτήση σε κάθε επιστρέφοντα, ο οποίος λόγω της κατάστασης της υγείας του, δεν μπορεί να επιστρέψει σύμφωνα με τις αρχές της ασφάλειας και της αξιοπρέπειας.

1.1.3. *Τεκμηρίωση*

Το διοργανώνον κράτος μέλος και κάθε συμμετέχον κράτος μέλος διασφαλίζουν ότι κάθε επιστρέφων διαθέτει έγκυρα ταξιδιωτικά έγγραφα καθώς και άλλα απαραίτητα συμπληρωματικά έγγραφα, πιστοποιητικά ή ιστορικά. Το εξουσιοδοτημένο πρόσωπο φυλάσσει τα εν λόγω έγγραφα μέχρι την άφιξη στη χώρα προορισμού.

Εναπόκειται στην ευθύνη του διοργανώνοντος κράτους μέλους και κάθε συμμετέχοντος κράτους να διασφαλίζουν ότι η συνοδεία και οι αξιωματούχοι έχουν θεωρήσεις εισόδου όπου απαιτείται για τη (τις) χώρα(-ες) διέλευσης και προορισμού της κοινής πτήσης.

1.1.4. *Κοινοποιήσεις*

Το διοργανώνον κράτος μέλος διασφαλίζει ότι διενεργήθηκε δεόντως η εκ των προτέρων κοινοποίηση και διαβούλευση όσον αφορά την επιχείρηση απομάκρυνσης με τις αεροπορικές εταιρείες, με τα κράτη διέλευσης, όπου απαιτείται, καθώς και με τη χώρα προορισμού.

1.2. **Απαιτήσεις για τους συνοδούς**1.2.1. *Συνοδεία από το διοργανώνον κράτος μέλος*

Οσάκις το διοργανώνον κράτος μέλος παρέχει συνοδεία για όλους τους επιστρέφοντες, κάθε συμμετέχον κράτος μέλος αποστέλλει δύο τουλάχιστον αντιπροσώπους μέσα στο αεροσκάφος είναι υπεύθυνοι για την παράδοση των επιστρεφόντων στις τοπικές αρχές της χώρας προορισμού.

1.2.2. *Συνοδεία από τα συμμετέχοντα κράτη μέλη*

Οσάκις το διοργανώνον κράτος μέλος προτίθεται να αναλάβει μόνο τους επιστρέφοντες από τη δική του χώρα, τα συμμετέχοντα κράτη μέλη παρέχουν συνοδεία για τους επιστρέφοντες για τους οποίους ευθύνονται. Σε αυτές τις περιπτώσεις, η συμμετοχή διαφόρων εθνικών μονάδων απαιτεί αμοιβαία συμφωνία μεταξύ του διοργανώνοντος κράτους μέλους και των συμμετεχόντων κρατών μελών για τους κανόνες ασφαλείας, όπως εκτίθενται στις παρούσες κατευθυντήριες γραμμές ή σε άλλες συμφωνίες μεταξύ των κρατών μελών, και εκ των προτέρων διαβούλευση για κάθε άλλη λεπτομέρεια της επιχείρησης.

1.2.3. Χρησιμοποίηση ιδιωτικής συνοδείας

Όταν ένα συμμετέχον κράτος μέλος χρησιμοποιεί ιδιώτες συνοδούς, οι αρχές αυτού του κράτους μέλους παρέχουν τουλάχιστον ένα επίσημο αντιπρόσωπο στο αεροσκάφος.

1.2.4. Δεξιότητες και κατάρτιση των συνοδών

Η συνοδεία η οποία έχει οριστεί για επιβίβαση στο αεροσκάφος των κοινών πτήσεων έχει προηγουμένως καταρτισθεί ειδικά προκειμένου να εκτελεί τις αποστολές αυτές· πρέπει να τους παρέχεται η αναγκαία ιατρική υποστήριξη ανάλογα με την αποστολή.

Η συνοδεία που χρησιμοποιείται για τις κοινές πτήσεις θα πρέπει κατά προτίμηση να γνωρίζει τα πρότυπα απομάκρυνσης του διοργανώντος κράτους μέλους και των συμμετεχόντων κρατών μελών. Επομένως, τα κράτη μέλη ενθαρρύνονται να ανταλλάσσουν πληροφορίες για τα αντίστοιχα μαθήματα κατάρτισης της συνοδείας και να παρέχουν μαθήματα κατάρτισης σε συνοδεία από άλλα κράτη μέλη.

1.2.5. Κώδικας συμπεριφοράς της συνοδείας

Η συνοδεία δεν φέρει όπλα. Μπορούν να φορούν πολιτικά ρούχα, τα οποία φέρουν διακριτικό έμβλημα για λόγους αναγνώρισης. Επίσης, και το υπόλοιπο δεόντως διαπιστευμένο προσωπικό συνοδείας φέρει διακριτικό έμβλημα.

Τα μέλη της συνοδείας τοποθετούνται σε στρατηγικές θέσεις στο αεροσκάφος για να παρέχουν το υψηλότερο επίπεδο ασφαλείας. Επιπλέον, κάθονται μαζί με τους επιστρέφοντες για τους οποίους είναι υπεύθυνοι.

1.2.6. Ρυθμίσεις αναφορικά με τον αριθμό των συνοδών

Ο αριθμός των συνοδών καθορίζεται, ανάλογα με την περίπτωση, μετά από ανάλυση των πιθανών κινδύνων και αμοιβαία διαβούλευση. Συνιστάται, στις περισσότερες περιπτώσεις, ο αριθμός των συνοδών να ισούται τουλάχιστον με τον αριθμό των επιστρεφόντων που βρίσκονται στο αεροσκάφος. Όπου απαιτείται, προβλέπεται εφεδρική ομάδα στήριξης (παραδείγματος χάριν στους προορισμούς μακρινών αποστάσεων).

2. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΠΟΥ ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΕΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗΣ Ή ΕΝΔΙΑΜΕΣΗΣ ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΗΣ

2.1. Μεταφορά και παραμονή στον αερολιμένα

Όσον αφορά τη μεταφορά και παραμονή στον αερολιμένα, ισχύουν τα εξής:

- α) κατ' αρχήν, η συνοδεία και οι επιστρέφοντες θα πρέπει να βρίσκονται στον αερολιμένα τουλάχιστον τρεις ώρες πριν από την αναχώρηση·
- β) οι επιστρέφοντες θα πρέπει να ενημερώνονται σχετικά με την εκτέλεση της απομάκρυνσής τους και προειδοποιούνται ότι είναι προς το συμφέρον τους να συνεργάζονται πλήρως με τους συνοδούς. Θα πρέπει να διευκρινίζεται ότι δεν θα γίνει ανεκτή καμιά ανάρμοστη συμπεριφορά και ότι η εν λόγω συμπεριφορά δεν θα οδηγήσει στη ματαίωση της επιχείρησης απομάκρυνσης·
- γ) το διοργανώνον κράτος μέλος παρέχει ασφαλή χώρο στον αερολιμένα αναχώρησης για τη διασφάλιση της διακριτικής συγκέντρωσης και την ασφαλή επιβίβαση των επιστρεφόντων. Ο χώρος αυτός διασφαλίζει επίσης την άφιξη αεροσκάφους από κάθε άλλο κράτος μέλος, που μεταφέρει επιστρέφοντες για να συμμετάσχουν στην κοινή πτήση·
- δ) εάν η κοινή πτήση πρέπει να προσγειωθεί ενδιάμεσα σε αερολιμένα άλλου κράτους μέλους για την επιβίβαση άλλων επιστρεφόντων, αυτό το κράτος μέλος είναι υπεύθυνο για την παροχή ασφαλούς χώρου στον αερολιμένα·
- ε) οι αντιπρόσωποι των συμμετεχόντων κρατών μελών παραδίδουν τους επιστρέφοντες, για τους οποίους ευθύνονται, στους αξιωματούχους του κράτους μέλους στο οποίο εξελίσσεται η επιχείρηση, που συνήθως προέρχονται από το διοργανώνον κράτος μέλος. Οι αντιπρόσωποι των συμμετεχόντων κρατών μελών υποδεικνύουν, εάν χρειασθεί, τους επιστρέφοντες που εξέφρασαν την πρόθεσή τους να μην επιβιβασθούν στο αεροσκάφος, και ιδίως εκείνους που χρειάζονται ιδιαίτερη προσοχή λόγω της σωματικής ή ψυχολογικής τους κατάστασης·
- στ) το κράτος μέλος, στο οποίο εξελίσσεται η επιχείρηση απομάκρυνσης, ευθύνεται για την άσκηση κυριαρχίας (παραδείγματος χάριν μέτρα καταναγκασμού). Η εξουσία της συνοδείας των άλλων συμμετεχόντων κρατών μελών περιορίζεται στην αυτοάμυνα. Επιπλέον, εν τη απουσία αξιωματούχων επιβολής του νόμου του κράτους μέλους, στο οποίο εξελίσσεται η επιχείρηση, ή με στόχο τη στήριξη των αξιωματούχων επιβολής του νόμου, η συνοδεία μπορεί να δρα εύλογα και αναλογικά για να αποφεύγει άμεσο και σοβαρό κίνδυνο απόδρασης του επιστρέφοντος, τον κίνδυνο αυτοτραυματισμού του ή τραυματισμού τρίτου ή πρόκλησης υλικής ζημίας.

2.2. Έλεγχος εισιτηρίων, επιβίβαση και έλεγχος ασφαλείας πριν από την απογείωση

Οι ρυθμίσεις όσον αφορά τον έλεγχο εισιτηρίων, την επιβίβαση και τον έλεγχο ασφαλείας πριν από την απογείωση, έχουν ως εξής:

- α) η συνοδεία του κράτους μέλους, στο οποίο εξελίσσεται η επιχείρηση, είναι υπεύθυνη για τον έλεγχο των εισιτηρίων και τη βοήθεια για τη διέλευση των χώρων ελέγχου·
- β) όλοι οι επιστρέφοντες υποβάλλονται σε σχολαστικό έλεγχο ασφαλείας πριν από την επιβίβασή τους στο αεροσκάφος κοινής πτήσης. Όλα τα αντικείμενα που μπορούν να αποτελέσουν απειλή για την ασφάλεια των ιδιωτών και της πτήσης κατάσχονται και τοποθετούνται στο χώρο αποσκευών·
- γ) οι αποσκευές των επιστρεφόντων δεν τοποθετούνται στον θάλαμο επιβατών. Όλες οι αποσκευές που έχουν τοποθετηθεί στο χώρο αποσκευών υποβάλλονται σε έλεγχο ασφαλείας και φέρουν το όνομα του ιδιοκτήτη τους. Οτιδήποτε θεωρείται επικίνδυνο σύμφωνα με τους κανόνες του Διεθνούς Οργανισμού Πολιτικής Αεροπορίας (ICAO) απομακρύνεται από τις αποσκευές·
- δ) τα χρήματα και τα πολύτιμα αντικείμενα τοποθετούνται σε διαφανή θήκη, η οποία φέρει το όνομα του ιδιοκτήτη. Οι επιστρέφοντες ενημερώνονται για τη διαδικασία που αφορά τα αντικείμενα και χρήματα που φυλάχθηκαν·
- ε) το διοργανώνον κράτος μέλος καθορίζει για κάθε επιχείρηση απομάκρυνσης το επιτρεπόμενο ανώτατο όριο βάρους αποσκευών για κάθε επιστρέφοντα·
- στ) όλοι οι επιστρέφοντες επιβιβάζονται στην κοινή πτήση από προσωπικό του κράτους μέλους, στο οποίο εξελίσσεται η επιχείρηση, και, όπου απαιτείται, επικουρούνται από τη συνοδεία της επιχείρησης απομάκρυνσης.

3. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΠΤΗΣΗΣ

3.1. Μέτρα ασφαλείας στο αεροσκάφος

Κατά την πτήση, ισχύουν τα ακόλουθα μέτρα ασφαλείας στο αεροσκάφος:

- α) ο επικεφαλής της επιχείρησης απομάκρυνσης του διοργανώνοντος κράτους μέλους καθορίζει συνολικό σχέδιο ασφαλείας και εποπτείας, το οποίο εφαρμόζεται στο αεροσκάφος (κινήσεις εντός θαλάμου επιβατών, γεύματα, κ.λπ.). Όλοι οι συνοδοί πρέπει να ενημερώνονται σχετικά με το σχέδιο ασφαλείας και εποπτείας πριν από την έναρξη της επιχείρησης·
- β) σε περιπτώσεις όπου οι επιστρέφοντες έχουν διαφορετικές εθνικότητες, τοποθετούνται στον θάλαμο επιβατών σύμφωνα με το κράτος μέλος που είναι υπεύθυνο για τη διενέργεια της απομάκρυνσης και τον τελικό προορισμό τους·
- γ) οι ζώνες ασφαλείας παραμένουν δεμένες καθόλη τη διάρκεια της πτήσης·
- δ) σε περίπτωση πρόκλησης μείζονος επεισοδίου στο αεροσκάφος (παραδείγματος χάριν, ανάρμωση συμπεριφορά που ενδέχεται να θέσει σε κίνδυνο την ολοκλήρωση της επιχείρησης ή την ασφάλεια των επιβατών στην πτήση), ο επικεφαλής της επιχείρησης του διοργανώνοντος κράτους μέλους, σε στενή συνεργασία ή υπό τις οδηγίες του κυβερνήτη του αεροσκάφους, είναι εντεταλμένος επιχειρησιακά να αποκαθιστά την τάξη.

3.2. Χρήση μέτρων καταναγκασμού

Τα μέτρα καταναγκασμού εφαρμόζονται ως εξής:

- α) κατά την εφαρμογή των μέτρων καταναγκασμού διασφαλίζεται η δέουσα τήρηση των ατομικών δικαιωμάτων των επιστρεφόντων·
- β) ο καταναγκασμός μπορεί να χρησιμοποιείται σε άτομα που αρνούνται ή αντιστέκονται στην απομάκρυνση. Όλα τα μέτρα καταναγκασμού είναι αναλογικά και δεν υπερβαίνουν το εύλογο μέτρο. Δεν γίνονται η αξιοπρέπεια και η σωματική ακεραιότητα του επιστρεφόντος. Συνεπώς, σε περίπτωση αμφιβολίας, η επιχείρηση απομάκρυνσης, συμπεριλαμβανόμενου του νόμιμου καταναγκασμού που βασίζεται στην αντίσταση και στην επικινδυνότητα του επιστρεφόντος, διακόπτεται σύμφωνα με την αρχή της απαγόρευσης της απομάκρυνσης με οποιοδήποτε κόστος·
- γ) τα μέτρα καταναγκασμού δεν θα πρέπει να θέτουν σε κίνδυνο ούτε να απειλούν την ικανότητα του επιστρεφόντος να αναπνέει κανονικά. Σε περίπτωση χρήσης καταναγκασμού, διασφαλίζεται ότι ο θώρακας του επιστρεφόντος παραμένει στην όρθια θέση και ότι τίποτα δεν εμποδίζει το θώρακά του να διατηρήσει τη φυσιολογική αναπνευστική λειτουργία·
- δ) η ακινητοποίηση των επιστρεφόντων που αντιστέκονται μπορεί να επιτυγχάνεται με τη χρήση μέσων καταστολής που δεν θέτουν σε κίνδυνο την αξιοπρέπεια και τη σωματική ακεραιότητά τους·
- ε) το διοργανώνον κράτος μέλος και κάθε συμμετέχον κράτος μέλος συμφωνούν σε κατάλογο μέσων καταστολής που επιτρέπονται πριν από την επιχείρηση απομάκρυνσης. Απαγορεύεται η χρήση ηρεμιστικών για τη διευκόλυνση της απομάκρυνσης, με την επιφύλαξη των έκτακτων μέτρων για τη διασφάλιση της ασφαλείας της πτήσης·
- στ) όλοι οι συνοδοί ενημερώνονται και γνωρίζουν τα επιτρεπόμενα και τα απαγορευμένα μέσα καταστολής·

- ζ) οι επιστρέφοντες, στους οποίους έχουν επιβληθεί μέσα καταστολής, παραμένουν υπό συνεχή εποπτεία καθόλη τη διάρκεια της πτήσης·
- η) η απόφαση προσωρινής ανάκλησης των μέσων καταστολής λαμβάνεται από τον επικεφαλής της αποστολής ή τον αναπληρωτή του.

3.3. Ιατρικό προσωπικό και διερμηνείς

Οι ρυθμίσεις για το ιατρικό προσωπικό και τους διερμηνείς έχουν ως εξής:

- α) στην κοινή πτήση θα πρέπει να παρευρίσκεται τουλάχιστον ένας ιατρός·
- β) ο ιατρός έχει πρόσβαση στο ιατρικό ιστορικό των επιστρεφόντων και ενημερώνεται πριν από την αποχώρηση αναφορικά με τους επιστρέφοντες που αντιμετωπίζουν ειδικό πρόβλημα υγείας. Το μη γνωστό έως τότε πρόβλημα υγείας, που ανακαλύπτεται αμέσως πριν από την αναχώρηση και μπορεί να επηρεάσει την εκτέλεση της απομάκρυνσης, θα πρέπει να αξιολογείται μαζί με τις υπεύθυνες αρχές·
- γ) μόνο ο ιατρός μπορεί να χορηγεί φαρμακευτική αγωγή στους επιστρέφοντες μετά τη διενέργεια ακριβούς ιατρικής διάγνωσης. Τα φάρμακα που χρειάζεται ο επιστρέφων κατά τη διάρκεια της πτήσης φυλάσσονται στο αεροσκάφος·
- δ) κάθε επιστρέφων μπορεί να απευθύνεται στον ιατρό ή στη συνοδεία απευθείας ή μέσω διερμηνέα στη γλώσσα στην οποία μπορεί να εκφραστεί·
- ε) το διοργανώνον κράτος μέλος διασφαλίζει ότι υπάρχει το κατάλληλο ιατρικό και γλωσσικό προσωπικό για την επίχειρηση απομάκρυνσης.

3.4. Τεκμηρίωση και παρακολούθηση της επιχείρησης απομάκρυνσης

3.4.1. Καταγραφή και τρίτοι παρατηρητές

Κάθε μαγνητοσκόπηση ή/και ηχητική καταγραφή ή παρακολούθηση από τρίτους παρατηρητές των κοινών πτήσεων, εξαρτάται από την προηγούμενη συμφωνία μεταξύ του διοργανώνοντος κράτους μέλους και των συμμετεχόντων κρατών μελών.

3.4.2. Εσωτερικές εκθέσεις της επιχείρησης απομάκρυνσης

Το διοργανώνον κράτος μέλος και τα συμμετέχοντα κράτη μέλη ανταλλάσσουν τις εσωτερικές εκθέσεις τους για την επίχειρηση απομάκρυνσης, εφόσον δεν εκπονείται κοινή έκθεση. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό σε περίπτωση αποτυχίας της επιχείρησης απομάκρυνσης. Όλες οι εκθέσεις για την αποστολή είναι αυστηρά εμπιστευτικές και προορίζονται μόνο για εσωτερική χρήση. Οι εκθέσεις περιλαμβάνουν δηλώσεις για επεισόδια, μέτρα καταναγκασμού και ιατρικά μέτρα που τυχόν έλαβαν χώρα.

3.4.3. Κάλυψη από τα μέσα ενημέρωσης

Το διοργανώνον κράτος μέλος και τα συμμετέχοντα κράτη μέλη συμφωνούν πριν από την επιχείρηση απομάκρυνσης, για τον χαρακτήρα και το χρόνο της δημοσιότητας (αν υπάρχει) που θα δοθεί στην επιχείρηση απομάκρυνσης. Συνήθως, οι πληροφορίες για την επιχείρηση απομάκρυνσης ανακοινώνονται μόνον μετά την ολοκλήρωσή της. Πρέπει να αποφεύγεται η δημοσίευση φωτογραφιών ή προσωπικών στοιχείων της συνοδείας.

4. ΣΤΑΔΙΟ ΔΙΕΛΕΥΣΗΣ

Η οδηγία 2003/110/ΕΚ του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2003, για τη βοήθεια σε περιπτώσεις διέλευσης για το σκοπό της απομάκρυνσης διά αέρος⁽¹⁾, εφαρμόζεται κατά τη διάρκεια της διέλευσης σε κράτος μέλος.

5. ΣΤΑΔΙΟ ΑΦΙΞΗΣ

Κατά την άφιξη:

- α) το διοργανώνον κράτος μέλος είναι υπεύθυνο για την επαφή με τις αρχές της χώρας προορισμού· τα συμμετέχοντα κράτη μέλη συνεργάζονται σε αυτή τη διαδικασία·
- β) ο επικεφαλής της επιχείρησης απομάκρυνσης του διοργανώνοντος κράτους μέλους αποτελεί τον εκπρόσωπο για την πρώτη επαφή με τις τοπικές αρχές κατά την άφιξη, εκτός εάν έχει καθορισθεί άλλος εκπρόσωπος μεταξύ του διοργανώνοντος κράτους μέλους και των συμμετεχόντων κρατών μελών πριν από την άφιξη·
- γ) το διοργανώνον κράτος μέλος και κάθε συμμετέχον κράτος μέλος παραδίδει επιστρέφοντες για τους οποίους ευθύνεται, στις αρχές της χώρας προορισμού, με τις αποσκευές τους καθώς και κάθε αντικείμενο που κατασχέθηκε πριν την επιβίβαση. Οι κύριοι αντιπρόσωποι κάθε διοργανώνοντος κράτους μέλους και συμμετεχόντων κρατών μελών είναι υπεύθυνοι για την παράδοση των επιστρεφόντων στις τοπικές αρχές κατά την άφιξη. Η συνοδεία συνήθως δεν εγκαταλείπει το αεροσκάφος·

⁽¹⁾ ΕΕ L 321 της 6.12.2003, σ. 26.

- δ) οσάκις χρειάζεται και είναι εφικτό, το διοργανώνον κράτος μέλος και τα συμμετέχοντα κράτη μέλη θα πρέπει να καλούν το προσωπικό του προξενείου, τους αξιωματούχους συνδέσμου για τη μετανάστευση ή τους απεσταλμένους εκ των προτέρων αξιωματούχους των ενδιαφερόμενων κρατών μελών για τη διευκόλυνση της παράδοσης των επιστρεφόντων στις τοπικές αρχές, στο μέτρο που αυτό συνάδει με τις εθνικές πρακτικές και τη διαδικασία·
- ε) οι επιστρέφοντες δεν φέρουν χειροπέδες ή άλλα μέσα καταστολής όταν παραδίδονται στις τοπικές αρχές·
- στ) η παράδοση των επιστρεφόντων διενεργείται εκτός του αεροσκάφους (είτε στο κάτω μέρος της σκάλας είτε σε κατάλληλο κτίριο του αερολιμένα, όπως αρμόζει). Στο μέτρο του δυνατού, οι τοπικές αρχές εμποδίζονται να επιβιβασθούν στο αεροσκάφος·
- ζ) ο χρόνος παραμονής στον αερολιμένα προορισμού θα πρέπει να είναι ο ελάχιστος δυνατός·
- η) εμπίπτει στην αρμοδιότητα του διοργανώνοντος κράτους μέλους και κάθε συμμετέχοντος κράτους μέλους να έχει προβλέψει ενδεχόμενες ρυθμίσεις για τη συνοδεία και τους αντιπροσώπους (και τους επιστρέφοντες των οποίων δεν επιτράπη η επανεισοδή) για την περίπτωση που καθυστερήσει η αναχώρηση του αεροσκάφους μετά την αποβίβαση των επιστρεφόντων. Οι ρυθμίσεις αυτές θα πρέπει να περιλαμβάνουν την πρόβλεψη διανυκτέρευσης, εάν χρειασθεί.

6. ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΗΣ

Στην περίπτωση που οι αρχές της χώρας προορισμού αρνούνται την είσοδο στο έδαφος ή η επιχείρηση απομάκρυνσης πρέπει να ματαιωθεί για άλλους λόγους, το διοργανώνον κράτος μέλος και κάθε συμμετέχον κράτος μέλος αναλαμβάνουν την ευθύνη για την επιστροφή των επιστρεφόντων, για τους οποίους είναι υπεύθυνοι, στα αντίστοιχα εδάφη τους, με δικές τους δαπάνες.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
της 29ης Απριλίου 2004
για την τροποποίηση του κοινού εγχειριδίου

(2004/574/ΕΚ)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 790/2001 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 2001, που επιφυλάσσει στο Συμβούλιο εκτελεστικές εξουσίες σχετικά με ορισμένες λεπτομέρειες διατάξεις και πρακτικές διαδικασίες διενέργειας συνοριακών ελέγχων και επιτήρησης ⁽¹⁾,

την πρωτοβουλία της Ιταλικής Δημοκρατίας,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

(1) Δεδομένου του επιπέδου εναρμόνισης που έχει επιτευχθεί όσον αφορά τα κριτήρια για την άρνηση εισόδου στα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών, είναι σκόπιμο να μπορούν να προσδιορισθούν οι λόγοι προηγούμενης απόφασης άρνησης εισόδου ενός αλλοδαπού. Προς τούτο, είναι αναγκαία η χρησιμοποίηση τυποποιημένου εγγράφου για την άρνηση εισόδου, το οποίο να περιλαμβάνει κατηγοριοποίηση των πιθανών λόγων άρνησης, θα πρέπει δε να αναφαινεται στο διαβατήριο του ενδιαφερόμενου αλλοδαπού ο λόγος ή οι λόγοι για την άρνηση. Το κοινό εγχειρίδιο ⁽²⁾ θα πρέπει, συνεπώς, να τροποποιηθεί αναλόγως. Οι δυνατότητες προσφυγής κατά της απόφασης άρνησης εισόδου προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο.

(2) Δυνάμει των άρθρων 1 και 2 του πρωτοκόλλου για τη θέση της Δανίας, το οποίο είναι προσαρτημένο στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η Δανία δεν συμμετέχει στην έκδοση της παρούσας απόφασης και δεν δεσμεύεται από αυτήν ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της. Δεδομένου του ότι η παρούσα απόφαση αναπτύσσει το κεκτημένο του Σένγκεν κατ' εφαρμογή των διατάξεων του τίτλου IV του μέρους III της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η Δανία, δυνάμει του άρθρου 5 του προαναφερθέντος πρωτοκόλλου, θα αποφασίσει εντός έξι μηνών αφότου το Συμβούλιο εκδώσει την παρούσα απόφαση, εάν θα την εισαγάγει ή όχι στο εθνικό της δίκαιο.

(3) Όσον αφορά την Ισλανδία και τη Νορβηγία, η παρούσα απόφαση συνιστά ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου του Σένγκεν δυνάμει της συμφωνίας που έχει συναφθεί μεταξύ του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Δημοκρατίας της Ισλανδίας και του Βασιλείου της Νορβηγίας, όσον αφορά τη συμμετοχή των ως άνω δύο κρατών στην εφαρμογή και την εξέλιξη του κεκτημένου του Σένγκεν ⁽³⁾, που εντάσσεται στον τομέα που αναφέρεται στο άρθρο 1 σημείο Α της απόφασης 1999/437/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, σχετικά με ορισμένες λεπτομέρειες εφαρμογής της ως άνω συμφωνίας ⁽⁴⁾.

(4) Η παρούσα απόφαση συνιστά ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου του Σένγκεν στην οποία δεν συμμετέχει το Ηνωμένο Βασίλειο, σύμφωνα με την απόφαση 2000/365/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, σχετικά με το αίτημα του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βορείου Ιρλανδίας να συμμετέχει σε ορισμένες από τις διατάξεις του κεκτημένου του Σένγκεν ⁽⁵⁾. Ως εκ τούτου, το Ηνωμένο Βασίλειο δεν συμμετέχει στην έκδοση της παρούσας απόφασης και δεν δεσμεύεται από αυτήν ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της.

(5) Η παρούσα απόφαση συνιστά ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου του Σένγκεν στην οποία δεν συμμετέχει η Ιρλανδία, σύμφωνα με την απόφαση 2002/192/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Φεβρουαρίου 2002, σχετικά με το αίτημα της Ιρλανδίας να συμμετέχει σε ορισμένες από τις διατάξεις του κεκτημένου του Σένγκεν ⁽⁶⁾. Ως εκ τούτου, η Ιρλανδία δεν συμμετέχει στην έκδοση της παρούσας απόφασης και δεν δεσμεύεται από αυτήν ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της.

(6) Η παρούσα απόφαση αποτελεί πράξη η οποία αναπτύσσει το κεκτημένο του Σένγκεν ή άλλως πως συνδέεται με αυτό, κατά την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της πράξης προσχώρησης,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Το κοινό εγχειρίδιο, τμήμα II, τροποποιείται ως εξής:

1. Προστίθεται η ακόλουθη φράση στο τέλος του τμήματος 1.4.1:

«Προς τούτο, το τυποποιημένο έγγραφο άρνησης εισόδου στα σύνορα το οποίο περιλαμβάνεται στο παράρτημα 16 συμπληρώνεται και παραδίδεται στον ενδιαφερόμενο αλλοδαπό.».

⁽¹⁾ ΕΕ L 116 της 26.4.2001, σ. 5.

⁽²⁾ ΕΕ C 313 της 16.12.2002, σ. 97· εγχειρίδιο όπως τροποποιήθηκε τελευταία από την απόφαση 2004/466/ΕΚ (ΕΕ L 157 της 30.4.2003, σ. 136).

⁽³⁾ ΕΕ L 176 της 10.7.1999, σ. 36.

⁽⁴⁾ ΕΕ L 176 της 10.7.1999, σ. 31.

⁽⁵⁾ ΕΕ L 131 της 1.6.2000, σ. 43.

⁽⁶⁾ ΕΕ L 64 της 7.3.2002, σ. 20.

2. Το τμήμα 1.4.1α αντικαθίσταται από το ακόλουθο κείμενο:

«1.4.1α. Σε περίπτωση άρνησης εισόδου, ο αρμόδιος επί του ελέγχου υπάλληλος θέτει στο διαβατήριο σφραγίδα εισόδου την οποία διαγράφει υπό μορφή σταυρού με μαύρο ανεξίτηλο μελάνι και γράφει στο περιθώριο, στη δεξιά πλευρά, επίσης με ανεξίτηλο μελάνι, το γράμμα ή τα γράμματα της αλφαβήτου που αντιστοιχούν στον ή στους λόγους άρνησης εισόδου, όπως παρατίθενται στο τυποποιημένο υπόδειγμα άρνησης εισόδου στα σύνορα, όπως περιέχεται στο παράρτημα 16.».

Άρθρο 2

Το τυποποιημένο υπόδειγμα άρνησης εισόδου στα σύνορα, όπως περιέχεται στο παράρτημα της παρούσας απόφασης, προστίθεται ως παράρτημα 16 στο κοινό εγχειρίδιο.

Άρθρο 3

Η παρούσα απόφαση εφαρμόζεται από την 1η Ιουνίου 2004.

Άρθρο 4

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στα κράτη μέλη σύμφωνα με τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

«Παράρτημα []

Τυποποιημένο υπόδειγμα άρνησης εισόδου στα σύνορα

ΛΟΓΟΤΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ	Ένδειξη του κράτους (Ένδειξη της Υπηρεσίας)	
(1)		
ΑΡΝΗΣΗ ΕΙΣΟΔΟΥ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ		
Την (ημερομηνία) _____, ώρα _____, στο συνοριακό σημείο διέλευσης _____		
ενώπιον ημών των υπογεγραμμένων _____ παρουσιάσθηκε:		
επώνυμο _____ όνομα _____		
ημερομηνία γεννήσεως _____ τόπος γεννήσεως _____ φύλο _____		
υπηκοότητα _____ κάτοικος _____		
κάτοχος του δελτίου ταυτότητας/διαβατηρίου _____ υπ' αριθ. _____		
εκδούσα αρχή _____ ημερ. έκδοσης _____		
κάτοχος της θεώρησης αριθ. _____ τύπος _____ που χορηγήθηκε από _____ ισχύει από _____ έως _____		
διάρκειας _____ ημερών, για τους ακόλουθους λόγους: _____		
Προερχόμενος/η από _____, μέσω _____ (προσδιορίστε το χρησιμοποιηθέν μέσο μεταφοράς, όπως π.χ. τον αριθμό πτήσης), ο οποίος/η οποία πληροφορήθηκε ότι ελήφθη για το άτομο του/της απόφαση άρνησης εισόδου στη χώρα, δυνάμει (αναφέρονται τα κύρια σημεία της ισχύουσας εθνικής νομοθεσίας), για τους ακόλουθους λόγους:		

(1) Το λογότυπο δεν ισχύει για την Ισλανδία και τη Νορβηγία.

- (Α) Δεν διαθέτει έγκυρο(-α) ταξιδιωτικό(-ά) έγγραφο(-α)
- (Β) Παρουσίασε πλαστό(-ά), πλαστογραφημένο(-α) ή παραποιημένο(-α) ταξιδιωτικό(-ά) έγγραφο(-α)
- (Γ) Δεν διαθέτει έγκυρη θεώρηση
- (Δ) Παρουσίασε πλαστή, πλαστογραφημένη ή παραποιημένη θεώρηση
- (Ε) Δεν διαθέτει τα απαραίτητα αποδεικτικά έγγραφα σχετικά με το σκοπό και τους όρους διαμονής του
- (ΣΤ) Δεν διαθέτει επαρκή μέσα διαβίωσης σε σχέση με τη διάρκεια και τον τρόπο διαμονής του/της, καθώς και για την επιστροφή του/της στη χώρα προέλευσης ή διέλευσης, λαμβάνοντας υπόψη τις ενδείξεις που παρέχονται στο παράρτημα 10 του κοινού εγχειριδίου
- (Ζ) Έχει καταχωρισθεί ως ανεπιθύμητος/η
- στο SIS
- στο εθνικό μητρώο
- (Η) Θεωρείται άτομο επικίνδυνο για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια, την εθνική ασφάλεια ή τις διεθνείς σχέσεις ενός ή περισσότερων από τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης (κάθε κράτος πρέπει να αναφέρει τα κύρια σημεία της εθνικής νομοθεσίας που διέπει τη συγκεκριμένη περίπτωση άρνησης εισόδου)

Παρατηρήσεις

Ο/Η ενδιαφερόμενος/η μπορεί να υποβάλει προσφυγή κατά της απόφασης άρνησης εισόδου, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο. Στον/στην ενδιαφερόμενο/η χορηγείται αντίγραφο της παρούσας πράξης (κάθε κράτος πρέπει να αναφέρει τα κύρια σημεία της εθνικής νομοθεσίας που διέπει το δικαίωμα προσφυγής).

Ο ενδιαφερόμενος

Ο αρμόδιος για τον έλεγχο
υπάλληλος»

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Απριλίου 2004

για τη σύναψη, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, του πρωτοκόλλου της σύμβασης της Βαρκελώνης για την προστασία της Μεσογείου Θάλασσας από τη ρύπανση, το οποίο αφορά τη συνεργασία για την πρόληψη της ρύπανσης από πλοία και, σε κρίσιμες καταστάσεις, για την καταπολέμηση της ρύπανσης στη Μεσόγειο Θάλασσα

(2004/575/ΕΚ)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 175 παράγραφος 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 300 παράγραφος 2 πρώτη φράση και το άρθρο 300 παράγραφος 3 πρώτο εδάφιο,

την πρόταση της Επιτροπής,

τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ⁽¹⁾,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Η πολιτική της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στον τομέα του περιβάλλοντος συμβάλλει στην επιδίωξη στόχων που περιλαμβάνουν τη διατήρηση, προστασία και βελτίωση της ποιότητας του περιβάλλοντος και την προώθηση, σε διεθνές επίπεδο, μέτρων για την αντιμετώπιση των περιφερειακών ή παγκόσμιων περιβαλλοντικών προβλημάτων.
- (2) Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα είναι συμβαλλόμενο μέρος στη σύμβαση για την προστασία της Μεσογείου Θάλασσας από τη ρύπανση («σύμβαση της Βαρκελώνης»), που εγκρίθηκε με την απόφαση 77/585/ΕΚ ⁽²⁾, και στην αναθεώρησή της του 1995, που εγκρίθηκε με την απόφαση 1999/802/ΕΚ ⁽³⁾. Η Κοινότητα είναι επίσης συμβαλλόμενο μέρος στα τέσσερα πρωτόκολλα της σύμβασης της Βαρκελώνης, συμπεριλαμβανομένου του πρωτοκόλλου για τη συνεργασία στην καταπολέμηση της ρύπανσης της Μεσογείου Θάλασσας από τους υδρογονάνθρακες και άλλες επικίνδυνες ουσίες σε κρίσιμες καταστάσεις, που εγκρίθηκε με την απόφαση 81/420/ΕΚ ⁽⁴⁾.
- (3) Η Επιτροπή έλαβε μέρος, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, στις διαπραγματεύσεις σχετικά με το πρωτόκολλο για την συνεργασία για την πρόληψη της ρύπανσης από πλοία και, σε κρίσιμες καταστάσεις, για την καταπολέμηση της ρύπανσης στη Μεσόγειο («το πρωτόκολλο»), βάσει των διαπραγματευτικών οδηγιών που έλαβε από το Συμβούλιο στις 25 Ιανουαρίου 2000.
- (4) Η Κοινότητα υπέγραψε το εν λόγω πρωτόκολλο στις 25 Ιανουαρίου 2002 στη Μάλτα.
- (5) Το πρωτόκολλο καθιστά επίκαιρα τα νομικά κείμενα της σύμβασης της Βαρκελώνης, ώστε να συμπεριληφθεί σε αυτά η συνεργασία για την πρόληψη της ρύπανσης από πλοία, να

καταστεί αποδοτικότερη η συνεργασία για την αντιμετώπιση των περιστατικών ρύπανσης και να προαχθεί η εφαρμογή των εφαρμοστέων διεθνών κανονισμών.

- (6) Το πρωτόκολλο, το οποίο δεν θίγει το δικαίωμα των συμβαλλομένων μερών να θεσπίζουν αυστηρότερα μέτρα σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, περιέχει τα μέτρα που απαιτούνται για την αποφυγή τυχόν ασυνέπειας προς την ισχύουσα νομοθεσία της Κοινότητας στους τομείς που καλύπτονται από το πρωτόκολλο.

- (7) Η Κοινότητα θα πρέπει επομένως να εγκρίνει το πρωτόκολλο,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:

Άρθρο 1

Το πρωτόκολλο της σύμβασης της Βαρκελώνης για την προστασία της Μεσογείου Θάλασσας από τη ρύπανση, το οποίο αφορά τη συνεργασία για την πρόληψη της ρύπανσης από πλοία και, σε κρίσιμες καταστάσεις, για την καταπολέμηση της ρύπανσης στη Μεσόγειο, καλούμενο εφεξής «το πρωτόκολλο», εγκρίνεται, εξ ονόματος της Κοινότητας.

Το κείμενο του πρωτοκόλλου επισυνάπτεται στην παρούσα απόφαση.

Άρθρο 2

Ο Πρόεδρος του Συμβουλίου εξουσιοδοτείται να ορίσει τα πρόσωπα που είναι αρμόδια να καταθέσουν, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, την πράξη έγκρισης του πρωτοκόλλου στην ισπανική κυβέρνηση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 23 του πρωτοκόλλου.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

⁽¹⁾ Γνώμη που διατυπώθηκε στις 10 Φεβρουαρίου 2004 (δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα).

⁽²⁾ ΕΕ L 240 της 19.9.1977, σ. 1.

⁽³⁾ ΕΕ L 322 της 14.12.1999, σ. 32.

⁽⁴⁾ ΕΕ L 162 της 19.6.1981, σ. 4.

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ

που αφορά τη συνεργασία για την πρόληψη της ρύπανσης από πλοία και, σε κρίσιμες καταστάσεις, για την καταπολέμηση της ρύπανσης στη Μεσόγειο Θάλασσα

ΤΑ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΑ ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ,

ΩΣ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΑ ΜΕΡΗ της σύμβασης για την προστασία της Μεσογείου Θαλάσσης από τη ρύπανση, που συνήφθη στη Βαρκελώνη την 16η Φεβρουαρίου 1976 και τροποποιήθηκε την 10η Ιουνίου 1995,

ΕΠΙΘΥΜΩΝΤΑΣ την εφαρμογή των άρθρων 6 και 9 της ανωτέρω σύμβασης,

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ότι η σοβαρή ρύπανση της θάλασσας από πετρέλαιο και επικίνδυνες και τοξικές ουσίες ή μια απειλή τέτοιας ρύπανσης στην περιοχή της Μεσογείου ενέχει κινδύνους για τα παράκτια κράτη και το θαλασσιο περιβάλλον,

ΚΡΙΝΟΝΤΑΣ ότι απαιτείται η συνεργασία όλων των παρακτίων κρατών της Μεσογείου για την πρόληψη της ρύπανσης από πλοία και για την αντιμετώπιση περιστατικών ρύπανσης, ανεξάρτητα από την προέλευσή τους,

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ τον ρόλο του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού και τη σημασία της συνεργασίας στο πλαίσιο αυτού του Οργανισμού, ιδιαίτερα όσον αφορά την έγκριση και την εφαρμογή διεθνών κανόνων και προτύπων για την πρόληψη, τη μείωση και τον έλεγχο της ρύπανσης του θαλασίου περιβάλλοντος από πλοία,

ΤΟΝΙΖΟΝΤΑΣ τις προσπάθειες που καταβάλλουν τα παράκτια Κράτη της Μεσογείου για την εφαρμογή αυτών των διεθνών κανόνων και προτύπων,

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΕΠΙΣΗΣ τη συμβολή της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στην εφαρμογή διεθνών προτύπων όσον αφορά την ασφάλεια της ναυσιπλοΐας και την πρόληψη της ρύπανσης από πλοία,

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΕΠΙΣΗΣ τη σημασία της συνεργασίας στην περιοχή της Μεσογείου για την προώθηση της αποτελεσματικής εφαρμογής των διεθνών κανονισμών για την πρόληψη, τη μείωση και τον έλεγχο της ρύπανσης του θαλασίου περιβάλλοντος από πλοία,

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ τη σημασία μιας άμεσης και αποτελεσματικής δράσης σε εθνικό, υποπεριφερειακό και περιφερειακό επίπεδο για τη λήψη έκτακτων μέτρων αντιμετώπισης της ρύπανσης του θαλασίου περιβάλλοντος ή μιας απειλής τέτοιας ρύπανσης,

ΕΦΑΡΜΟΖΟΝΤΑΣ την αρχή της προφύλαξης, την αρχή «ο ρυπαίνων πληρώνει» και τη μέθοδο της αξιολόγησης των περιβαλλοντικών επιπτώσεων, και χρησιμοποιώντας τις καλύτερες διαθέσιμες τεχνικές και τις καλύτερες περιβαλλοντικές πρακτικές, όπως προβλέπει το άρθρο 4 της σύμβασης,

ΕΧΟΝΤΑΣ ΥΠΟΨΗ τις συναφείς διατάξεις της σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας, που συνήφθη στο Μοντέγκο Μπέυ στις 10 Δεκεμβρίου 1982, η οποία είναι σε ισχύ και της οποίας πολλά παράκτια Κράτη της Μεσογείου και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας είναι συμβαλλόμενα μέρη.

ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΣ ΥΠΟΨΗ τις διεθνείς συμβάσεις που αφορούν ιδίως την ασφάλεια της ναυσιπλοΐας, την πρόληψη της ρύπανσης από πλοία, την ετοιμότητα για περιστατικά ρύπανσης και την αντιμετώπισή τους, καθώς και την αστική ευθύνη και την αποζημίωση για ζημιές από ρύπανση,

ΕΠΙΘΥΜΩΝΤΑΣ την περαιτέρω ανάπτυξη αμοιβαίας συνδρομής και συνεργασίας για την πρόληψη και καταπολέμηση της ρύπανσης,

ΣΥΜΦΩΝΟΥΝ ΤΑ ΕΞΗΣ:

Άρθρο 1

Ορισμοί

Για τους σκοπούς του παρόντος πρωτοκόλλου νοούνται ως:

α) «σύμβαση», η σύμβαση για την προστασία της Μεσογείου Θαλάσσης από τη ρύπανση, που συνήφθη στη Βαρκελώνη στις 16 Φεβρουαρίου 1976 και τροποποιήθηκε στις 10 Ιουνίου 1995·

β) «περιστατικό ρύπανσης», ένα συμβάν ή σειρά συμβάντων με την ίδια προέλευση, που έχουν ή ενδέχεται να έχουν ως επακόλουθο την απόρριψη πετρελαίου ή/και επικίνδυνων και τοξικών ουσιών, αποτελούν ή ενδέχεται να αποτελέσουν απειλή για το θαλασσιο περιβάλλον, ή τις ακτές ή τα συναφή συμφέροντα ενός ή περισσότερων κρατών, και απαιτούν επείγουσα δράση ή άλλη άμεση αντιμετώπιση·

γ) «επικίνδυνες και τοξικές ουσίες», κάθε ουσία εκτός του πετρελαίου, η οποία, εάν εισαχθεί στο θαλασσιο περιβάλλον, μπορεί να θέσει σε κίνδυνο την ανθρώπινη υγεία, να βλάψει τους ζωντανούς πόρους και τη θαλάσσια ζωή, να βλάψει το τοπίο ή να παρεμποδίσει άλλες νόμιμες χρήσεις της θάλασσας·

δ) «συναφή συμφέροντα», τα συμφέροντα παράκτιου κράτους που πλήττεται ή απειλείται άμεσα και τα οποία αφορούν, μεταξύ άλλων:

i) τις ναυτιλιακές δραστηριότητες στις παράκτιες περιοχές, στους λιμένες ή στις εκβολές ποταμών, συμπεριλαμβανομένων των αλιευτικών δραστηριοτήτων,

ii) το ιστορικό και τουριστικό ενδιαφέρον της συγκεκριμένης περιοχής, συμπεριλαμβανομένων των θαλασσιών αθλημάτων και των ψυχαγωγικών δραστηριοτήτων,

- iii) την υγεία του παράκτιου πληθυσμού,
 - iv) την πολιτιστική, αισθητική, επιστημονική και εκπαιδευτική αξία της περιοχής,
 - v) τη διατήρηση της βιοποικιλότητας και τη βιώσιμη χρήση των θαλάσσιων και παράκτιων βιολογικών πόρων·
- ε) «Διεθνείς κανονισμοί», οι κανονισμοί που αποσκοπούν στην πρόληψη, τη μείωση και τον έλεγχο της ρύπανσης του θαλασσιού περιβάλλοντος από πλοία όπως θεσπίστηκαν, σε παγκόσμιο επίπεδο και σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, υπό την αιγίδα των ειδικών οργανισμών των Ηνωμένων Εθνών, και ιδιαίτερα του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού·
- στ) «περιφερειακό Κέντρο», το «Μεσογειακό Περιφερειακό Κέντρο Έκτακτης Παρέμβασης κατά της Τυχαίας Θαλάσσιας Ρύπανσης» (REMPEC), που ιδρύθηκε με το ψήφισμα της διάσκεψης των πληρεξουσίων των παρακτιών κρατών της περιοχής της Μεσογείου για την προστασία της Μεσογείου Θαλάσσης στη Βαρκελώνη στις 9 Φεβρουαρίου 1976, διοικείται από τον Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό (IMO) και το πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών για το περιβάλλον (UNEP), και του οποίου οι στόχοι και τα καθήκοντα καθορίζονται από τα συμβαλλόμενα μέρη της σύμβασης.

Άρθρο 2

Περιοχή εφαρμογής του πρωτοκόλλου

Η περιοχή εφαρμογής του πρωτοκόλλου θα είναι η περιοχή της Μεσογείου Θαλάσσης όπως ορίζεται στο άρθρο 1 της σύμβασης.

Άρθρο 3

Γενικές διατάξεις

1. Τα συμβαλλόμενα μέρη συνεργάζονται:
 - a) για την εφαρμογή των διεθνών κανονισμών για την πρόληψη, τη μείωση και τον έλεγχο της ρύπανσης του θαλασσιού περιβάλλοντος από πλοία και
 - β) για τη λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων σε περίπτωση περιστατικών ρύπανσης.
2. Κατά τη συνεργασία τους, τα συμβαλλόμενα μέρη λαμβάνουν δεόντως υπόψη τη συμμετοχή των τοπικών αρχών, των μη κυβερνητικών οργανώσεων και των κοινωνικοοικονομικών παραγόντων.
3. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος εφαρμόζει το παρόν πρωτόκολλο χωρίς να θίγεται η κυριαρχία ή η δικαιοδοσία των υπολοίπων συμβαλλομένων μερών ή άλλων κρατών. Τα μέτρα που λαμβάνει ένα συμβαλλόμενο μέρος για την εφαρμογή του παρόντος πρωτοκόλλου πρέπει να είναι σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο.

Άρθρο 4

Έκτακτα σχέδια και άλλα μέσα πρόληψης και καταπολέμησης των περιστατικών ρύπανσης

1. Τα συμβαλλόμενα μέρη προσπαθούν να διατηρούν και να προωθούν, είτε κατ' ιδίαν, είτε σε διμερή ή πολυμερή συνεργασία, έκτακτα σχέδια και άλλα μέσα πρόληψης και καταπολέμησης των

περιστατικών ρύπανσης. Τα μέσα αυτά περιλαμβάνουν ιδίως τους εξοπλισμούς, τα σκάφη και αεροσκάφη και το προσωπικό που απαιτούνται για τις επιχειρήσεις σε κρίσιμες καταστάσεις, τη θέσπιση, ενδεχομένως, κατάλληλης νομοθεσίας, την ανάπτυξη ή την ενίσχυση της ετοιμότητας αντιμετώπισης των περιστατικών ρύπανσης και τον καθορισμό της ή των εθνικών αρχών που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή του παρόντος πρωτοκόλλου.

2. Τα συμβαλλόμενα μέρη λαμβάνουν επίσης μέτρα σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο για να προλαμβάνουν τη ρύπανση της περιοχής της Μεσογείου από τα πλοία έτσι ώστε να εξασφαλίζουν στη συγκεκριμένη περιοχή την αποτελεσματική εφαρμογή των σχετικών διεθνών συμβάσεων, ως κράτη σημαίας, κράτη του λιμένα και παράκτια κράτη, καθώς και της σχετικής εθνικής τους νομοθεσίας. Αναπτύσσουν την εθνική τους ικανότητα εφαρμογής αυτών των διεθνών συμβάσεων και μπορούν να συνεργάζονται για την αποτελεσματική τους εφαρμογή μέσω διμερών ή πολυμερών συμφωνιών.

3. Τα συμβαλλόμενα μέρη ενημερώνουν ανά διετία το περιφερειακό κέντρο για τα μέτρα που λαμβάνουν κατ' εφαρμογή του παρόντος άρθρου. Το περιφερειακό κέντρο υποβάλλει έκθεση στα συμβαλλόμενα μέρη με βάση τις πληροφορίες που λαμβάνει.

Άρθρο 5

Παρακολούθηση

Τα συμβαλλόμενα μέρη αναπτύσσουν και θέτουν σε εφαρμογή, είτε μεμονωμένα, είτε σε διμερή ή πολυμερή συνεργασία, δραστηριότητες επιτήρησης της περιοχής της Μεσογείου για να προλαμβάνουν, να εντοπίζουν και να καταπολεμούν τη ρύπανση και να εξασφαλίζουν την τήρηση των σχετικών διεθνών κανονισμών.

Άρθρο 6

Συνεργασία σε επιχειρήσεις ανάκτησης

Εάν επικίνδυνες και τοξικές ουσίες σε κιβώτια, καθώς και σε εμπορευματοκιβώτια, βυτία, φορτηγά οχήματα, αμαξοστοιχίες ή φορτηγίδες πλοίων, περιέρχονται στη θάλασσα, εκουσίως ή ακουσίως, τα συμβαλλόμενα μέρη δεσμεύονται να συνεργάζονται κατά το δυνατόν για τη διάσωση των κιβωτίων αυτών και την ανάκτηση των ουσιών έτσι ώστε να προλαμβάνεται ή να μειώνεται ο κίνδυνος για το θαλάσσιο και το παράκτιο περιβάλλον.

Άρθρο 7

Διάδοση και ανταλλαγή πληροφοριών

1. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος δεσμεύεται να διαβιβάζει στα υπόλοιπα συμβαλλόμενα μέρη πληροφορίες σχετικά με:

- a) τον οργανισμό ή τις εθνικές αρχές που είναι αρμόδιες σε θέματα καταπολέμησης της ρύπανσης της θάλασσας από πετρέλαιο ή επικίνδυνες και τοξικές ουσίες·
- β) τις αρμόδιες εθνικές αρχές που είναι επιφορτισμένες να λαμβάνουν πληροφορίες για τη ρύπανση της θάλασσας από πετρέλαιο ή επικίνδυνες και τοξικές ουσίες και να επεξεργάζονται θέματα συνδεδεμένα με τα μέτρα συνδρομής μεταξύ συμβαλλομένων μερών·

- γ) τις εθνικές αρχές που είναι εξουσιοδοτημένες να δρουν εξ' ονόματος του κράτους σε θέματα μέτρων αμοιβαίας συνδρομής και συνεργασίας μεταξύ συμβαλλομένων μερών·
- δ) τον οργανισμό ή τις εθνικές αρχές που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή της παραγράφου 2 του άρθρου 4, και ιδίως εκείνες που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή των σχετικών διεθνών συμβάσεων και άλλων εφαρμοστέων κανονισμών, εκείνες που είναι υπεύθυνες για τις λιμενικές εγκαταστάσεις υποδοχής και εκείνες που είναι επιφορτισμένες με την επιτήρηση των παράνομων απορρίψεων βάσει της σύμβασης MARPOL 73/78·
- ε) τη νομοθεσία του και άλλες διατάξεις που έχουν άμεσο αντίκτυπο στην ετοιμότητα αντιμετώπισης της ρύπανσης της θάλασσας από πετρέλαιο ή επικίνδυνες και τοξικές ουσίες·
- στ) τις νέες μεθόδους πρόληψης της ρύπανσης της θάλασσας από πετρέλαιο ή επικίνδυνες και τοξικές ουσίες, τα νέα μέτρα καταπολέμησης της ρύπανσης και τις νέες τεχνολογίες επιτήρησης, καθώς και την κατάρτιση σχετικών ερευνητικών προγραμμάτων·

2. Τα συμβαλλόμενα μέρη που συμφωνούν να ανταλλάσσουν απευθείας τέτοιες πληροφορίες υποχρεούνται να τις διαβιβάζουν στο περιφερειακό κέντρο, το οποίο εξασφαλίζει την κοινοποίησή τους στα υπόλοιπα συμβαλλόμενα μέρη και, υπό τον όρο της αμοιβαιότητας, στα παράκτια κράτη της περιοχής της Μεσογείου που δεν είναι συμβαλλόμενα μέρη του παρόντος πρωτοκόλλου.

3. Τα συμβαλλόμενα μέρη που συνάπτουν διμερείς ή πολυμερείς συμφωνίες στα πλαίσια του παρόντος πρωτοκόλλου ενημερώνουν το περιφερειακό κέντρο σχετικά με αυτές τις συμφωνίες, και αυτό εν συνεχεία τις κοινοποιεί στα υπόλοιπα συμβαλλόμενα μέρη.

Άρθρο 8

Κοινοποίηση πληροφοριών και αναφορών που αφορούν περιστατικά ρύπανσης

Τα συμβαλλόμενα μέρη αναλαμβάνουν να συντονίζουν τη χρήση των μέσων επικοινωνίας που έχουν στη διάθεσή τους για να εξασφαλίζουν, με την απαιτούμενη ταχύτητα και αξιοπιστία, την παραλαβή, τη διαβίβαση και τη διάδοση όλων των αναφορών και των επειγούσας φύσεως πληροφοριών που αφορούν περιστατικά ρύπανσης. Το περιφερειακό κέντρο διαθέτει τα αναγκαία μέσα επικοινωνίας που του επιτρέπουν να συμμετέχει σε αυτήν τη συντονισμένη προσπάθεια και, κυρίως, να εκπληρώνει τα καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 12.

Άρθρο 9

Διαδικασία κοινοποίησης

1. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος εκδίδει οδηγίες προς τους πλοίαρχους ή άλλα πρόσωπα που έχουν την ευθύνη πλοίων τα οποία φέρουν τη σημαία του και προς τους κυβερνήτες των αεροσκαφών που είναι νηολογημένα στο έδαφός του, σύμφωνα με τις οποίες καλούνται να του αναφέρουν, όπως και στο πλησιέστερο παράκτιο κράτος, μέσω των ταχύτερων και καταλληλότερων για την περίπτωση διαύλων επικοινωνίας, ακολουθώντας διαδικασίες κοινοποίησης στο μέτρο που απαιτούνται, και σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις των σχετικών διεθνών:

- α) όλα τα περιστατικά που καταλήγουν ή ενδέχεται να καταλήξουν σε απόρριψη πετρελαίου ή επικίνδυνων και τοξικών ουσιών·

β) την ύπαρξη, τα χαρακτηριστικά και την έκταση πετρελαιοκηλίδων ή επικίνδυνων και τοξικών ουσιών, συμπεριλαμβανομένων και των συσκευασμένων επικίνδυνων και τοξικών ουσιών, που παρατηρούνται στη θάλασσα και οι οποίες αποτελούν ή ενδέχεται να αποτελέσουν απειλή για το θαλάσσιο περιβάλλον, την ακτή ή για τα συναφή συμφέροντα ενός ή περισσότερων εκ των συμβαλλομένων μερών.

2. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 20 του πρωτοκόλλου, κάθε συμβαλλόμενο μέρος λαμβάνει κατάλληλα μέτρα προκειμένου να διασφαλίζει ότι ο πλοίαρχος κάθε πλοίου που πλέει στα χωρικά του ύδατα συμμορφώνεται με τις υποχρεώσεις των στοιχείων α) και β) της παραγράφου 1 και μπορεί να ζητήσει τη συνδρομή του περιφερειακού κέντρου προς αυτήν την κατεύθυνση. Ενημερώνει τον Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό για τα ληφθέντα μέτρα.

3. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος εκδίδει επίσης οδηγίες προς πρόσωπα που είναι υπεύθυνα για τους θαλάσσιους λιμένες και τις βοηθητικές εγκαταστάσεις που υπάγονται στη δικαιοδοσία του, να του αναφέρουν, σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, όλα τα περιστατικά που καταλήγουν ή ενδέχεται να καταλήξουν σε απόρριψη πετρελαίου ή επικίνδυνων και τοξικών ουσιών.

4. Σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του πρωτοκόλλου για την προστασία της Μεσογείου από τη ρύπανση η οποία προέρχεται από την εξερεύνηση και την εκμετάλλευση της υφαλοκρηπίδας, του βυθού και του υπεδάφους της, κάθε συμβαλλόμενο μέρος εκδίδει οδηγίες προς τα πρόσωπα που είναι υπεύθυνα για τις εγκαταστάσεις ανοιχτής θαλάσσης υπό τη δικαιοδοσία του, να του αναφέρουν, μέσω των ταχύτερων και καταλληλότερων για την περίπτωση διαύλων επικοινωνίας, ακολουθώντας τις διαδικασίες κοινοποίησης που έχει ορίσει, όλα τα περιστατικά που καταλήγουν ή ενδέχεται να καταλήξουν σε απόρριψη πετρελαίου ή επικίνδυνων και τοξικών ουσιών.

5. Στις παραγράφους 1, 3 και 4 του παρόντος άρθρου, ο όρος «περιστατικό» σημαίνει ένα περιστατικό που πληροί τις περιγραφόμενες σε αυτές συνθήκες, είτε είναι περιστατικό ρύπανσης είτε όχι.

6. Οι πληροφορίες που συλλέγονται σύμφωνα με τις παραγράφους 1, 3 και 4 κοινοποιούνται στο περιφερειακό κέντρο σε περίπτωση περιστατικού ρύπανσης.

7. Οι πληροφορίες που συλλέγονται σύμφωνα με τις παραγράφους 1, 3 και 4 κοινοποιούνται αμέσως στα υπόλοιπα συμβαλλόμενα μέρη τα οποία ενδέχεται να πληγούν από ένα περιστατικό ρύπανσης:

α) είτε από το συμβαλλόμενο μέρος που έχει λάβει τις πληροφορίες, κατά προτίμηση απευθείας ή μέσω του περιφερειακού κέντρου· ή

β) από το περιφερειακό κέντρο.

Σε περίπτωση απευθείας κοινοποίησης μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, αυτά ενημερώνουν το περιφερειακό κέντρο για τα ληφθέντα μέτρα και το κέντρο τα κοινοποιεί εν συνεχεία στα υπόλοιπα συμβαλλόμενα μέρη.

8. Τα συμβαλλόμενα μέρη χρησιμοποιούν ένα αμοιβαίως εγκεκριμένο τυποποιημένο έντυπο που προτείνεται από το περιφερειακό κέντρο για την κοινοποίηση των περιστατικών ρύπανσης όπως απαιτείται από τις παραγράφους 6 και 7 του παρόντος άρθρου.

9. Συνεπεία της εφαρμογής των διατάξεων της παραγράφου 7, τα συμβαλλόμενα μέρη δεν δεσμεύονται από την υποχρέωση που προβλέπεται στο άρθρο 9 παράγραφος 2 της σύμβασης.

Άρθρο 10

Επιχειρησιακά μέτρα

1. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος που αντιμετωπίζει ένα περιστατικό ρύπανσης οφείλει:

- α) να προβεί στις αναγκαίες εκτιμήσεις όσον αφορά τη φύση, την έκταση και τις πιθανές συνέπειες του περιστατικού ρύπανσης ή, κατά περίπτωση, τον τύπο και την κατά προσέγγιση ποσότητα πετρελαίου ή επικίνδυνων και τοξικών ουσιών καθώς και την κατεύθυνση και την ταχύτητα μετατόπισης της πετρελαιοκηλίδας·
- β) να λάβει όλα τα μέτρα για την πρόληψη, τη μείωση και, κατά το μεγαλύτερο δυνατό βαθμό, την εξάλειψη των επιπτώσεων του περιστατικού ρύπανσης·
- γ) να ενημερώσει αμέσως όλα τα συμβαλλόμενα μέρη που ενδέχεται να πληγούν από το περιστατικό ρύπανσης για αυτές τις εκτιμήσεις και για κάθε ενέργεια στην οποία έχει προβεί ή προτίθεται να προβεί, και συγχρόνως να διαβιβάσει τις ίδιες πληροφορίες στο περιφερειακό κέντρο, το οποίο και τις κοινοποιεί σε όλα τα συμβαλλόμενα μέρη·
- δ) να συνεχίσει να παρακολουθεί την κατάσταση για όσο το δυνατό περισσότερο χρόνο και να αναφέρει επί του θέματος σύμφωνα με το άρθρο 9.

2. Όταν αναλαμβάνεται δράση για την καταπολέμηση της ρύπανσης από πλοίο, λαμβάνονται όλα τα δυνατά μέτρα για την προστασία:

- α) της ανθρώπινης ζωής·
- β) του ίδιου του πλοίου, ούτως ώστε να προλαμβάνεται ή να ελαχιστοποιείται η ζημία στο περιβάλλον γενικά.

Κάθε συμβαλλόμενο μέρος που αναλαμβάνει τέτοιου είδους δράση ενημερώνει σχετικά τον Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό είτε απευθείας είτε μέσω του περιφερειακού κέντρου.

Άρθρο 11

Έκτακτα μέτρα στα πλοία, τις εγκαταστάσεις ανοικτής θαλάσσης και τους λιμένες

1. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίζει ότι τα πλοία που φέρουν τη σημαία του διαθέτουν σχέδιο έκτακτης ανάγκης για την αντιμετώπιση της ρύπανσης όπως απαιτείται από τους σχετικούς διεθνείς κανονισμούς και σύμφωνα με αυτούς.

2. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος απαιτεί από τους πλοιάρχους των πλοίων που φέρουν τη σημαία του να ακολουθούν, σε περίπτωση περιστατικού ρύπανσης, τις διαδικασίες που περιγράφονται στο σχέδιο έκτακτης ανάγκης του πλοίου και ιδιαίτερα να παρέχουν στις αρμόδιες αρχές, κατόπιν αιτήσεώς τους, πολύ λεπτομερείς πληροφορίες για το πλοίο και το φορτίο του όσον αφορά τα μέτρα που έχουν ληφθεί σύμφωνα με το άρθρο 9, και να συνεργάζονται με αυτές τις αρχές.

3. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 20 του παρόντος πρωτοκόλλου, κάθε συμβαλλόμενο μέρος λαμβάνει κατάλληλα μέτρα προκειμένου να διασφαλίζει ότι οι πλοίαρχοι των πλοίων που πλέουν στα χωρικά του ύδατα συμμορφώνονται με την υποχρέωση της παραγράφου 2 και μπορεί να ζητά τη συνδρομή του περιφε-

ρειακού κέντρου για τα θέματα αυτά. Ενημερώνει τον Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό για τα ληφθέντα μέτρα.

4. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος προβλέπει, όπου το κρίνει σκόπιμο, ότι οι υπεύθυνες αρχές ή φορείς εκμετάλλευσης θαλασίων λιμένων και βοηθητικών εγκαταστάσεων οι οποίες υπάγονται στη δικαιοδοσία του, διαθέτουν σχέδια έκτακτης ανάγκης κατά της ρύπανσης ή ανάλογες ρυθμίσεις εναρμονισμένες με το εθνικό σύστημα που έχει θεσπιστεί σύμφωνα με το άρθρο 4, οι οποίες εγκρίνονται σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπονται από την αρμόδια εθνική αρχή.

5. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος προβλέπει ότι οι υπεύθυνοι φορείς εκμετάλλευσης εγκαταστάσεων ανοικτής θαλάσσης που υπάγονται στη δικαιοδοσία του, διαθέτουν σχέδιο παρέμβασης έκτακτης ανάγκης για την αντιμετώπιση κάθε περιστατικού ρύπανσης, εναρμονισμένο με το εθνικό σύστημα που έχει θεσπιστεί σύμφωνα με το άρθρο 4 και σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπονται από την αρμόδια εθνική αρχή.

Άρθρο 12

Συνδρομή

1. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος, το οποίο έχει ανάγκη συνδρομής για να αντιμετωπίσει ένα περιστατικό ρύπανσης μπορεί να ζητήσει, είτε απευθείας, είτε μέσω του περιφερειακού κέντρου, τη συνδρομή άλλων συμβαλλόμενων μερών, απευθυνόμενο καταρχήν σε εκείνα που ενδέχεται να πληγούν επίσης από τη ρύπανση. Η συνδρομή μπορεί να περιλαμβάνει ιδίως συμβουλές εμπειρογνομόνων και την παροχή ή τη διάθεση αναγκαίου ειδικευμένου προσωπικού, προϊόντων, εξοπλισμού και ναυτικών μέσων. Τα συμβαλλόμενα μέρη από τα οποία έχει ζητηθεί συνδρομή, καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια για να την παρέχουν.

2. Εάν τα συμβαλλόμενα μέρη που συμμετέχουν σε επιχείρηση καταπολέμησης της ρύπανσης δεν μπορούν να συμφωνήσουν για την οργάνωση της επιχείρησης, το περιφερειακό κέντρο μπορεί, με τη σύμφωνη γνώμη τους, να συντονίσει τα μέσα που έχουν διαθέσει προς το σκοπό αυτό τα εν λόγω συμβαλλόμενα μέρη.

3. Σύμφωνα με τις ισχύουσες διεθνείς συμφωνίες, κάθε συμβαλλόμενο μέρος λαμβάνει τα αναγκαία νομικά και διοικητικά μέτρα για να διευκολύνει:

- α) την άφιξη, τη χρησιμοποίηση στο έδαφός του και την αναχώρηση πλοίων, αεροσκαφών και άλλων μέσων μεταφοράς που συμμετέχουν στην καταπολέμηση περιστατικού ρύπανσης ή στη μεταφορά προσωπικού, φορτίου, υλικών και εξοπλισμού που απαιτούνται για την αντιμετώπιση ενός τέτοιου περιστατικού και
- β) την ταχεία διακίνηση του προσωπικού, του φορτίου, των υλικών και του εξοπλισμού που αναφέρεται στο στοιχείο α) από και προς το έδαφός του ή εντός αυτού.

Άρθρο 13

Επιστροφή των εξόδων συνδρομής

1. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος αναλαμβάνει τα έξοδα των μέτρων που έλαβε για να αντιμετωπίσει τη ρύπανση σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 2 κατωτέρω, εκτός εάν πριν το περιστατικό ρύπανσης έχει συναφθεί διμερής ή πολυμερής συμφωνία για τις οικονομικές ρυθμίσεις που διέπουν τα μέτρα τα οποία λαμβάνονται από τα συμβαλλόμενα μέρη για την αντιμετώπιση περιστατικών ρύπανσης.

2. α) εάν τα μέτρα λαμβάνονται από ένα συμβαλλόμενο μέρος κατόπιν ρητού αιτήματος άλλου συμβαλλόμενου μέρους, το συμβαλλόμενο μέρος που ζήτησε τη συνδρομή επιστρέφει τα έξοδα των μέτρων αυτών στο συμβαλλόμενο μέρος που παρέσχε τη συνδρομή. Εάν ανακληθεί η αίτηση συνδρομής, το συμβαλλόμενο μέρος που ζήτησε τη συνδρομή αναλαμβάνει τα έξοδα στα οποία έχει ήδη προβεί ή αναλάβει το συμβαλλόμενο μέρος που παρέσχε τη συνδρομή·
- β) εάν ένα συμβαλλόμενο μέρος λάβει μέτρα με δική του πρωτοβουλία, αναλαμβάνει τα έξοδά τους·
- γ) οι αρχές που αναφέρονται στα στοιχεία α) και β) ανωτέρω εφαρμόζονται εκτός εάν τα ενδιαφερόμενα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνήσουν διαφορετικά σε μια συγκεκριμένη περίπτωση.

3. Τα έξοδα των μέτρων που έλαβε ένα συμβαλλόμενο μέρος κατόπιν αιτήσεως άλλου συμβαλλόμενου μέρους υπολογίζονται κατά εύλογο τρόπο σύμφωνα με το δίκαιο και την πρακτική που ισχύει στη χώρα που παρείχε τη συνδρομή όσον αφορά την επιστροφή των εξόδων αυτών, εκτός εάν τα ενδιαφερόμενα μέρη αποφασίσουν διαφορετικά.

4. Το συμβαλλόμενο μέρος που ζητεί συνδρομή και το συμβαλλόμενο μέρος που την παρέχει συνεργάζονται, εφόσον χρειάζεται, για να διεκπεραιώσουν κάθε αξίωση αποζημίωσης. Προς το σκοπό αυτό λαμβάνουν δεόντως υπόψη τις ισχύουσες νομικές ρυθμίσεις.

Εάν αυτή η διαδικασία αποζημίωσης δεν επιτρέπει πλήρη αποζημίωση για τα έξοδα της επιχείρησης συνδρομής, το συμβαλλόμενο μέρος που ζήτησε συνδρομή μπορεί να ζητήσει από το συμβαλλόμενο μέρος που παρέσχε τη συνδρομή να παραιτηθεί της επιστροφής των εξόδων που υπερβαίνουν τα ήδη καταβληθέντα ποσά ή να μειώσει τα έξοδα που έχουν υπολογισθεί βάσει των διατάξεων της παραγράφου 3. Μπορεί επίσης να του ζητήσει αναβολή της επιστροφής των εξόδων αυτών. Όταν τα συμβαλλόμενα μέρη που παρείχαν συνδρομή εξετάζουν τέτοιο αίτημα, λαμβάνουν δεόντως υπόψη τις ανάγκες των αναπτυσσόμενων χωρών.

5. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου δεν πρέπει να ερμηνεύονται ότι θίγουν κατά οιοδήποτε τρόπο το δικαίωμα των συμβαλλόμενων μερών να ανακτούν από τρίτους το κόστος των μέτρων αντιμετώπισης περιστατικού ρύπανσης βάσει άλλων, ισχυουσών για ένα των συμμετεχόντων στην επιχείρηση συνδρομής συμβαλλόμενων μερών, διατάξεων και κανόνων του εθνικού και διεθνούς δικαίου.

Άρθρο 14

Λιμενικές εγκαταστάσεις υποδοχής

1. Τα συμβαλλόμενα μέρη, κατ' ιδίαν, διμερώς ή πολυμερώς, λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για να διασφαλίζουν ότι οι λιμένες και οι τερματικοί σταθμοί τους διαθέτουν εγκαταστάσεις υποδοχής ανταποκρινόμενες στις ανάγκες των πλοίων και εξασφαλίζουν ότι αυτές οι εγκαταστάσεις χρησιμοποιούνται αποτελεσματικά χωρίς να προκαλείται υπερβολική καθυστέρηση στα πλοία.

Τα συμβαλλόμενα μέρη καλούνται να εξεύρουν τρόπους και μέσα προκειμένου να ορίζουν εύλογες τιμές για τη χρησιμοποίηση αυτών των εγκαταστάσεων.

2. Τα συμβαλλόμενα μέρη παρέχουν επίσης κατάλληλες εγκαταστάσεις υποδοχής για τα πλοία αναμυχής.

3. Τα συμβαλλόμενα μέρη λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για να διασφαλίζουν ότι οι εγκαταστάσεις υποδοχής λειτουργούν ικανοποιητικά προκειμένου να περιορίζονται οι επιπτώσεις των απορριψιμών τους στο θαλάσσιο περιβάλλον.

4. Τα συμβαλλόμενα μέρη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για να παρέχουν στα πλοία που χρησιμοποιούν τους λιμένες τους επικαιροποιημένες πληροφορίες σχετικά με τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη σύμβαση MARPOL 73/78 και από την ισχύουσα νομοθεσία τους επί του θέματος.

Άρθρο 15

Περιβαλλοντικοί κίνδυνοι από τη θαλάσσια κυκλοφορία

Σύμφωνα με τους γενικώς αποδεκτούς διεθνείς κανόνες και πρότυπα και σύμφωνα με την παγκόσμια εντολή του Διεθνούς Ναυτικού Οργανισμού, τα συμβαλλόμενα μέρη λαμβάνουν, κατ' ιδίαν, διμερώς ή πολυμερώς, τα αναγκαία μέτρα για την αξιολόγηση των περιβαλλοντικών κινδύνων των αναγνωρισμένων διαδρομών που χρησιμοποιούνται στη θαλάσσια κυκλοφορία και λαμβάνουν τα κατάλληλα μέτρα με σκοπό τη μείωση των κινδύνων ατυχήματος ή των περιβαλλοντικών του επιπτώσεων.

Άρθρο 16

Υποδοχή πλοίων εν κινδύνω σε λιμένες και σημεία καταφυγής

Τα συμβαλλόμενα μέρη καθορίζουν εθνικές, υποπεριφερειακές ή περιφερειακές στρατηγικές για την υποδοχή σε σημεία καταφυγής, συμπεριλαμβανομένων και των λιμένων, πλοίων που βρίσκονται σε κατάσταση κινδύνου και αποτελούν απειλή για το θαλάσσιο περιβάλλον. Προς τούτο, συνεργάζονται με το περιφερειακό κέντρο και το ενημερώνουν για τα μέτρα που έχουν λάβει.

Άρθρο 17

Υποπεριφερειακές συμφωνίες

Τα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να διαπραγματεύονται, να συνάπτουν και να διατηρούν κατάλληλες διμερείς ή πολυμερείς υποπεριφερειακές συμφωνίες προκειμένου να διευκολύνουν την εφαρμογή μέρους ή του συνόλου του παρόντος πρωτοκόλλου. Κατόπιν αιτήσεως των ενδιαφερομένων συμβαλλόμενων μερών, το περιφερειακό κέντρο τους παρέχει συνδρομή, στο πλαίσιο των καθηκόντων του, κατά τη διαδικασία εκπόνησης και εφαρμογής αυτών των υποπεριφερειακών συμφωνιών.

Άρθρο 18

Συνεδριάσεις

1. Οι τακτικές συνεδριάσεις των συμβαλλόμενων μερών του παρόντος πρωτοκόλλου πραγματοποιούνται σε συνδυασμό με τις τακτικές συνεδριάσεις των συμβαλλόμενων μερών της σύμβασης, οι οποίες συγκαλούνται σύμφωνα με το άρθρο 18 της σύμβασης. Τα συμβαλλόμενα μέρη του παρόντος πρωτοκόλλου δύνανται επίσης να συγκαλούν έκτακτες συνεδριάσεις, όπως προβλέπεται στο άρθρο 18 της σύμβασης.

2. Αντικείμενο των συνεδριάσεων των συμβαλλομένων μερών του παρόντος πρωτοκόλλου είναι ειδικότερα:

- α) η εξέταση και συζήτηση των αναφορών του περιφερειακού κέντρου σχετικά με την εφαρμογή του παρόντος πρωτοκόλλου, και ειδικότερα των άρθρων 4, 7 και 16·
- β) η εκπόνηση και υιοθέτηση στρατηγικών, σχεδίων δράσης και προγραμμάτων για την εφαρμογή του παρόντος πρωτοκόλλου·
- γ) η παρακολούθηση και η εξέταση της αποτελεσματικότητας αυτών των στρατηγικών, σχεδίων δράσης και προγραμμάτων, καθώς και της ανάγκης υιοθέτησης νέων στρατηγικών, σχεδίων δράσης και προγραμμάτων και της εφαρμογής μέτρων προς αυτήν την κατεύθυνση·
- δ) η εκτέλεση άλλων καθηκόντων που ενδεχομένως ενδείκνυται για την εφαρμογή του παρόντος πρωτοκόλλου.

Άρθρο 19

Σχέση με τη σύμβαση

1. Οι διατάξεις της σύμβασης που αφορούν κάθε πρωτόκολλο εφαρμόζονται και για το παρόν πρωτόκολλο.
2. Οι διαδικαστικοί και οικονομικοί κανόνες που εγκρίνονται σύμφωνα με το άρθρο 24 της σύμβασης εφαρμόζονται και στο παρόν πρωτόκολλο, εκτός εάν τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνήσουν διαφορετικά.

ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 20

Επίπτωση του πρωτοκόλλου στην εθνική νομοθεσία

Κατά την εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος πρωτοκόλλου, δεν θίγεται το δικαίωμα των συμβαλλομένων μερών να λαμβάνουν συναφή αυστηρότερα εσωτερικά μέτρα ή άλλα μέτρα σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, σε τομείς που καλύπτονται από το παρόν πρωτόκολλο.

Άρθρο 21

Σχέσεις με τρίτα μέρη

Τα συμβαλλόμενα μέρη καλούν, εφόσον ενδείκνυται, τα κράτη που δεν είναι συμβαλλόμενα μέρη του παρόντος πρωτοκόλλου και τους

διεθνείς οργανισμούς να συνεργάζονται για την εφαρμογή του παρόντος πρωτοκόλλου.

Άρθρο 22

Υπογραφή

Το παρόν πρωτόκολλο είναι ανοιχτό προς υπογραφή από τα συμβαλλόμενα μέρη της σύμβασης στη Βαλέτα της Μάλτας την 25η Ιανουαρίου 2002 και στη Μαδρίτη από τις 26 Ιανουαρίου 2002 μέχρι τις 25 Ιανουαρίου 2003.

Άρθρο 23

Επικύρωση, αποδοχή ή έγκριση

Το παρόν πρωτόκολλο υπόκειται σε επικύρωση, αποδοχή ή έγκριση. Οι πράξεις επικύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης κατατίθενται στην κυβέρνηση της Ισπανίας, η οποία εκτελεί χρέη θεματοφύλακα.

Άρθρο 24

Προσχώρηση

Από την 26η Ιανουαρίου 2003, το παρόν πρωτόκολλο είναι ανοιχτό για την προσχώρηση όλων των συμβαλλομένων μερών της σύμβασης.

Άρθρο 25

Έναρξη ισχύος

1. Το παρόν πρωτόκολλο τίθεται σε ισχύ την τριακοστή ημέρα από την κατάθεση της έκτης πράξης επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης.

2. Από την ημερομηνία έναρξης της ισχύος του και όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ των συμβαλλομένων μερών των δύο νομοθετημάτων, το παρόν πρωτόκολλο αντικαθιστά το πρωτόκολλο «περί συνεργασίας για την καταπολέμηση ρυπάνσεως της Μεσογείου Θαλάσσης εκ πετρελαίου και άλλων επιβλαβών ουσιών» του έτους 1976.

ΣΕ ΠΙΣΤΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ, οι υπογράφωντες πληρεξούσιοι, δεόντως εξουσιοδοτημένοι προς τούτο, έδωσαν την υπογραφή τους κάτω από το παρόν πρωτόκολλο.

ΕΓΙΝΕ στη Βαλέτα της Μάλτας την 25η Ιανουαρίου 2002, σε ένα και μόνον αντίτυπο στην Αραβική, Αγγλική, Γαλλική και Ισπανική, τα τέσσερα κείμενα είναι δε εξίσου αυθεντικά.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Απριλίου 2004

σχετικά με τη σύναψη της συμφωνίας επιστημονικής και τεχνικής συνεργασίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του κράτους του Ισραήλ

(2004/576/ΕΚ)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:

Έχοντας υπόψη:

Άρθρο 1

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 170, σε συνδυασμό με το άρθρο 300 παράγραφος 2 πρώτο εδάφιο πρώτη πρόταση,

Η συμφωνία επιστημονικής και τεχνικής συνεργασίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του κράτους του Ισραήλ εγκρίνεται εξ ονόματος της Κοινότητας.

την πρόταση της Επιτροπής,

Το κείμενο της συμφωνίας επισυνάπτεται στην παρούσα απόφαση (*).

τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ⁽¹⁾,

Άρθρο 2

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

Ο πρόεδρος του Συμβουλίου προβαίνει, εξ ονόματος της Κοινότητας, στην κοινοποίηση που προβλέπεται στο άρθρο 5 της συμφωνίας.

(1) Η Επιτροπή διαπραγματεύτηκε με το κράτος του Ισραήλ, εξ ονόματος της Κοινότητας, τη συμφωνία επιστημονικής και τεχνικής συνεργασίας («συμφωνία»).

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

(2) Η συμφωνία υπεγράφη εξ ονόματος της Κοινότητας στις 10 Ιουνίου 2003 στις Βρυξέλλες, με την επιφύλαξη της σύναψής της.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

(3) Η συμφωνία θα πρέπει να εγκριθεί,

M. McDOWELL

⁽¹⁾ Γνώμη της 11ης Μαρτίου 2004 (δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα).

^(*) ΕΕ L 154 της 21.6.2003, σ. 80.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Απριλίου 2004

σχετικά με τη σύναψη συμφωνίας υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Δημοκρατίας του Καζαχστάν για την καθιέρωση συστήματος διπλού ελέγχου χωρίς ποσοτικά όρια όσον αφορά την εξαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, από τη Δημοκρατία του Καζαχστάν προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

(2004/577/EK)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 133 σε συνδυασμό με το άρθρο 300 παράγραφος 2 πρώτη πρόταση,

την πρόταση της Επιτροπής,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Την 1η Ιουλίου 1999 τέθηκε σε ισχύ η συμφωνία εταιρικής σχέσης και συνεργασίας για τη σύναψη εταιρικής σχέσης μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Δημοκρατίας του Καζαχστάν, αφετέρου ⁽¹⁾.
- (2) Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα και η Δημοκρατία του Καζαχστάν συμφώνησαν να καθιερώσουν σύστημα διπλού ελέγχου όσον αφορά ορισμένα προϊόντα σιδήρου και χάλυβα για το διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 2000 έως 31 Δεκεμβρίου 2001. Η εν λόγω συμφωνία υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών εγκρίθηκε για λογαριασμό της Ευρωπαϊκής Κοινότητας με την απόφαση 1999/865/EK ⁽²⁾. Ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2743/1999 ⁽³⁾ θέσπισε την αντίστοιχη κοινοτική νομοθεσία εφαρμογής.
- (3) Η Επιτροπή ολοκλήρωσε τις διαπραγματεύσεις για τη σύναψη συμφωνίας υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Δημοκρατίας του Καζαχστάν για την καθιέρωση συστήματος διπλού ελέγχου χωρίς ποσοτικά όρια όσον αφορά την εξαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, από τη Δημοκρατία του Καζαχστάν προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα,

Άρθρο 1

1. Η συμφωνία υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Δημοκρατίας του Καζαχστάν για την καθιέρωση συστήματος διπλού ελέγχου χωρίς ποσοτικά όρια όσον αφορά την εξαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, από τη Δημοκρατία του Καζαχστάν προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα, εγκρίνεται εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

2. Το κείμενο της συμφωνίας ⁽⁴⁾ προσαρτάται στην παρούσα απόφαση.

Άρθρο 2

Ο Πρόεδρος του Συμβουλίου εξουσιοδοτείται να ορίσει το ή τα πρόσωπα που είναι αρμόδια να υπογράψουν τη συμφωνία υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών που αναφέρεται στο άρθρο 1, δεσμεύοντας την Κοινότητα.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

⁽¹⁾ ΕΕ L 196 της 28.7.1999, σ. 3.

⁽²⁾ ΕΕ L 342 της 31.12.1999, σ. 37.

⁽³⁾ ΕΕ L 342 της 31.12.1999, σ. 1.

⁽⁴⁾ Βλέπε σελίδα ... της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

υπό μορφήν ανταλλαγής επιστολών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της κυβέρνησης της Δημοκρατίας του Καζαχστάν για την καθιέρωση συστήματος διπλού ελέγχου χωρίς ποσοτικά όρια όσον αφορά την εξαγωγή ορισμένων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, από τη Δημοκρατία του Καζαχστάν προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

Α. Επιστολή της Ευρωπαϊκής Κοινότητας

Κύριε,

1. Έχω την τιμή να αναφερθώ στις τρέχουσες διαπραγματεύσεις μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα και της Δημοκρατίας του Καζαχστάν όσον αφορά το εμπόριο ορισμένων προϊόντων χάλυβος, που συνήφθη στις 22 Ιουλίου 2002. Πέραν τούτου πραγματοποιήθηκαν διαβουλεύσεις σχετικά με τα προβλήματα που αφορούν ορισμένα προϊόντα σιδήρου και χάλυβα τα οποία δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ.
2. Σε συνέχεια των εν λόγω διαβουλεύσεων, τα μέρη συμφωνούν με την παρούσα να καθιερώσουν σύστημα διπλού ελέγχου χωρίς ποσοτικά όρια όσον αφορά ορισμένα προϊόντα σιδήρου και χάλυβα ώστε να βελτιωθεί η διαφάνεια και να αποφεύγονται οι εκτροπές εμπορίου. Οι λεπτομέρειες του συστήματος διπλού ελέγχου προσαρτώνται στην παρούσα επιστολή.
3. Η παρούσα ανταλλαγή επιστολών δεν θίγει την εφαρμογή των οικείων διατάξεων των διμερών συμφωνιών για το εμπόριο και τα συναφή εμπορικά θέματα, ιδίως των διατάξεων που αφορούν τα μέτρα αντιντάμπινγκ και τις ρήτρες διασφάλισης.
4. Κάθε μέρος μπορεί, ανά πάσα στιγμή, να προτείνει τροποποιήσεις του παραρτήματος ή των προσαρτημάτων του, οι οποίες απαιτούν την αμοιβαία συναίνεση των μερών και παράγουν αποτελέσματα όπως έχει συμφωνηθεί από αυτά. Σε περίπτωση που αρχίσουν έρευνες στον τομέα του αντιντάμπινγκ ή των ρητρών διασφάλισης ή θεσπισθούν μέτρα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα όσον αφορά κάποιο προϊόν υποκειμένο στο σύστημα διπλού ελέγχου, το Καζαχστάν αποφασίζει κατά πόσον θα εξαιρέσει το εν λόγω προϊόν από το σύστημα διπλού ελέγχου. Η απόφαση αυτή δεν επηρεάζει τη θέση του εν λόγω προϊόντος σε ελεύθερη κυκλοφορία στην Κοινότητα.
5. Καταλήγοντας, εφόσον η κυβέρνησή σας αποδέχεται την παρούσα επιστολή, το παράρτημα και τα προσαρτήματά της, έχω την τιμή να σας προτείνω η παρούσα επιστολή και η επιβεβαίωσή σας να συναποτελέσουν συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του Καζαχστάν, η οποία θα τεθεί σε ισχύ την ημερομηνία της απάντησής σας.

Με εξαιρετική εκτίμηση,

Εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας

B. Επιστολή της κυβέρνησης της Δημοκρατίας του Καζαχστάν

Κύριε,

Έχω την τιμή να σας γνωρίσω ότι έλαβα την από επιστολή σας, η οποία έχει ως εξής:

1. «Έχω την τιμή να αναφερθώ στις τρέχουσες διαπραγματεύσεις μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα και της Δημοκρατίας του Καζαχστάν όσον αφορά το εμπόριο ορισμένων προϊόντων χάλυβος, που συνήφθη στις 22 Ιουλίου 2002. Πέραν τούτου πραγματοποιήθηκαν διαβουλεύσεις σχετικά με τα προβλήματα που αφορούν ορισμένα προϊόντα σιδήρου και χάλυβα τα οποία δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ.
2. Σε συνέχεια των εν λόγω διαβουλεύσεων, τα μέρη συμφωνούν με την παρούσα να καθιερώσουν σύστημα διπλού ελέγχου χωρίς ποσοτικά όρια όσον αφορά ορισμένα προϊόντα σιδήρου και χάλυβα ώστε να βελτιωθεί η διαφάνεια και να αποφεύγονται οι εκτροπές εμπορίου. Οι λεπτομέρειες του συστήματος διπλού ελέγχου προσαρτώνται στην παρούσα επιστολή.
3. Η παρούσα ανταλλαγή επιστολών δεν θίγει την εφαρμογή των οικείων διατάξεων των διμερών συμφωνιών για το εμπόριο και τα συναφή εμπορικά θέματα, ιδίως των διατάξεων που αφορούν τα μέτρα αντιντάμπινγκ και τις ρήτρες διασφάλισης.
4. Κάθε μέρος μπορεί, ανά πάσα στιγμή, να προτείνει τροποποιήσεις του παραρτήματος ή των προσαρτημάτων του, οι οποίες απαιτούν την αμοιβαία συναίνεση των μερών και παράγουν αποτελέσματα όπως έχει συμφωνηθεί από αυτά. Σε περίπτωση που αρχίσουν έρευνες στον τομέα του αντιντάμπινγκ ή των ρητρών διασφάλισης ή θεσπισθούν μέτρα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα όσον αφορά κάποιο προϊόν υποκείμενο στο σύστημα διπλού ελέγχου, το Καζαχστάν αποφασίζει κατά πόσον θα εξαιρέσει το εν λόγω προϊόν από το σύστημα διπλού ελέγχου. Η απόφαση αυτή δεν επηρεάζει τη θέση του εν λόγω προϊόντος σε ελεύθερη κυκλοφορία στην Κοινότητα.»
5. Καταλήγοντας, εφόσον η κυβέρνησή σας αποδέχεται την παρούσα επιστολή, το παράρτημα και τα προσαρτήματά της, έχω την τιμή να σας προτείνω η παρούσα επιστολή και η επιβεβαίωσή σας να συναποτελέσουν συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του Καζαχστάν, η οποία θα τεθεί σε ισχύ την ημερομηνία της απάντησής σας.

Έχω την τιμή να σας επιβεβαιώσω ότι η κυβέρνησή μου αποδέχεται τα ανωτέρω και ότι, όπως προτείνατε, η επιστολή σας, η παρούσα απάντηση και το συνημμένο παράρτημα και προσαρτήματα, συναποτελούν συμφωνία.

Με εξαιρετική εκτίμηση,

Για την κυβέρνηση της Δημοκρατίας του Καζαχστάν

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

- 1.1. Εφόσον τα μέρη δεν αποφασίσουν από κοινού να διακόψουν την εφαρμογή του συστήματος ενωρίτερα, για το χρονικό διάστημα από την ημερομηνία εφαρμογής της παρούσας συμφωνίας έως τις 31 Δεκεμβρίου 2004, οι εισαγωγές στην Κοινότητα των προϊόντων που παρατίθενται στο προσάρτημα I, καταγωγής Καζαχστάν, υπόκεινται στην προσκόμιση εγγράφου επιτήρησης σύμφωνου προς το υπόδειγμα του προσαρτήματος II, εκδιδόμενου από τις αρχές της Κοινότητας.
- 1.2. Επιπλέον, εφόσον τα μέρη δεν αποφασίσουν από κοινού να διακόψουν την εφαρμογή του συστήματος ενωρίτερα, για το χρονικό διάστημα από την ημερομηνία εφαρμογής της παρούσας συμφωνίας έως τις 31 Δεκεμβρίου 2004, οι εισαγωγές στην Κοινότητα των προϊόντων που παρατίθενται στο προσάρτημα I, καταγωγής Καζαχστάν, υπόκεινται στην έκδοση εγγράφου εξαγωγής από τις αρμόδιες αρχές του Καζαχστάν. Ο εισαγωγέας προσκομίζει το πρωτότυπο του εγγράφου εξαγωγής έως τις 31 Μαρτίου του επόμενου έτους από το έτος αποστολής των εμπορευμάτων των καλυπτόμενων από το έγγραφο.
- 1.3. Η αποστολή θεωρείται ότι πραγματοποιείται κατά την ημερομηνία φόρτωσης επί του μεταφορικού μέσου εξαγωγής.
- 1.4. Το έγγραφο εξαγωγής συμφωνεί προς το υπόδειγμα του προσαρτήματος III. Ισχύει για τις εξαγωγές στο σύνολο του τελω-νειακού εδάφους της Κοινότητας.
- 1.5. Το Καζαχστάν κοινοποιεί στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τις ονομασίες και τις διευθύνσεις των αρμόδιων δημόσιων αρχών του Καζαχστάν, οι οποίες έχουν την εξουσιοδότηση να εκδίδουν και να ελέγχουν τα έγγραφα εξαγωγής καθώς και τα δείγματα των υπογραφών και των σφραγίδων που χρησιμοποιούν. Επίσης, το Καζαχστάν κοινοποιεί στην Επι-τροπή οποιαδήποτε μεταβολή των στοιχείων αυτών.
- 1.6. Η κατάταξη των προϊόντων που καλύπτει η παρούσα συμφωνία βασίζεται στη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία της Κοινότητας (εφεξής αποκαλούμενη «ΣΟ»). Η καταγωγή των προϊόντων που καλύπτει η παρούσα απόφαση καθορίζεται σύμφωνα με τους ισχύοντες κοινοτικούς κανόνες.
- 1.7. Οι αρμόδιες αρχές της Κοινότητας αναλαμβάνουν την υποχρέωση να ενημερώνουν το Καζαχστάν σχετικά με τυχόν μετα-βολές στη ΣΟ, όσον αφορά προϊόντα καλυπτόμενα από την παρούσα συμφωνία, πριν από την ημερομηνία κατά την οποία οι εν λόγω μεταβολές αρχίζουν να ισχύουν στην Κοινότητα.
- 1.8. Στο προσάρτημα IV, καθορίζονται ορισμένες διατάξεις τεχνικού χαρακτήρα όσον αφορά την εφαρμογή του συστήματος διπλού ελέγχου.
- 2.1. Το Καζαχστάν αναλαμβάνει την υποχρέωση να διαβιβάζει στην Κοινότητα ακριβή στατιστικά στοιχεία όσον αφορά τα έγγραφα εξαγωγής τα εκδιδόμενα από τις καζαχικές αρχές, σύμφωνα με το σημείο 1.2. Τα εν λόγω στοιχεία διαβιβάζονται στην Κοινότητα έως το τέλος του μηνός που ακολουθεί το μήνα τον οποίο αφορούν τα στατιστικά στοιχεία.
- 2.2. Η Κοινότητα αναλαμβάνει την υποχρέωση να διαβιβάζει στις καζαχικές αρχές ακριβή στατιστικά στοιχεία όσον αφορά τα έγγραφα επιτήρησης, τα εκδιδόμενα από κράτη μέλη όσον αφορά τα έγγραφα εξαγωγής, τα εκδιδόμενα από τις καζαχικές αρχές, σύμφωνα με το σημείο 1.1. Τα εν λόγω στοιχεία διαβιβάζονται στις καζαχικές αρχές έως το τέλος του μηνός που ακολουθεί το μήνα τον οποίο αφορούν τα στατιστικά στοιχεία.
3. Εφόσον κριθεί αναγκαίο, κατόπιν αιτήσεως ενός από τα μέρη, αρχίζουν διαβουλεύσεις για οποιοδήποτε πρόβλημα που απορρέει από τη λειτουργία της παρούσας συμφωνίας. Οι εν λόγω διαβουλεύσεις αρχίζουν αμέσως. Και τα δύο μέρη συμ-μετέχουν στις διαβουλεύσεις που διεξάγονται δυνάμει της παρούσας παραγράφου με πνεύμα συνεργασίας και με την πρό-θεση διευθέτησης των μεταξύ τους διαφορών.
4. Τυχόν γνωστοποιήσεις διαβιβάζονται:
 - σε ό, τι αφορά την Κοινότητα, στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
 - σε ό, τι αφορά το Καζαχστάν, στην αποστολή της Δημοκρατίας του Καζαχστάν στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες.

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ Ι

Κατάλογος προϊόντων υποκείμενων σε διπλό έλεγχο χωρίς ποσοτικά όρια

ΚΑΖΑΧΣΤΑΝ

ex 7211 23 30 (TARIC code 7211 23 30 99)
ex 7211 23 80 (TARIC code 7211 23 80 99)
ex 7211 29 00 (TARIC code 7211 29 00 91)
ex 7211 29 00 (TARIC code 7211 29 00 99)
ex 7211 90 00 (TARIC code 7211 90 00 90)
ex 7211 23 20 (TARIC code 7211 23 20 90)
ex 7225 19 10 (TARIC code 7225 19 10 00)
ex 7225 19 90 (TARIC code 7225 19 90 00)
ex 7226 19 10 (TARIC code 7226 19 10 00)
ex 7226 19 80 (TARIC code 7226 19 80 10)
ex 7226 19 80 (TARIC code 7226 19 80 90)
ex 7226 11 00 (TARIC code 7226 11 00 90)

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ II

EUROPEAN COMMUNITY SURVEILLANCE DOCUMENT

Holder's copy	1	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number
			3. Proposed place and date of import
			4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)
		5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	6. Country of origin (and geonomenclature code)
			7. Country of consignment (and geonomenclature code)
1			8. Last day of validity
		9. Description of goods	10. CN code and category
			11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units
			12. Value in euro, cif at Community frontier
13. Additional remarks			
14. Competent authority's endorsement			
Date :			
Signature:		Stamp:	

15. ATTRIBUTIONS Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof			
16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority
17. In figures	18. In words for the quantity attributed		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Extension pages to be attached hereto

EUROPEAN COMMUNITY SURVEILLANCE DOCUMENT

Copy for the issuing authority	2	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number
			3. Proposed place and date of import
			4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)
		5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	6. Country of origin (and geonomenclature code)
			7. Country of consignment (and geonomenclature code)
2			8. Last day of validity
9. Description of goods		10. CN code and category	
		11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units	
		12. Value in euro, cif at Community frontier	
13. Additional remarks			
14. Competent authority's endorsement			
Date :			
Signature:		Stamp:	

15. ATTRIBUTIONS Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof				
16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority	
17. In figures	18. In words for the quantity attributed			
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				

Extension pages to be attached hereto

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ/ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ

1. Παραλήπτης (ονοματεπώνυμο, πλήρης διεύθυνση, χώρα, αριθ. ΦΠΑ)
 2. Αριθμός άδειας
 3. Τόπος και ημερομηνία που προβλέπονται για την εισαγωγή
 4. Αρμόδια αρχή έκδοσης (ονομασία, διεύθυνση και αριθ. τηλεφώνου)
 5. Διασφιστής/αντιπρόσωπος (ανάλογα με την περίπτωση) (ονοματεπώνυμο, πλήρης διεύθυνση)
 6. Χώρα καταγωγής (και αριθ. της γεωγραφικής ονοματολογίας)
 7. Χώρα προέλευσης (και αριθ. της γεωγραφικής ονοματολογίας)
 8. Τελευταία ημέρα ισχύος
 9. Περιγραφή των εμπορευμάτων
 10. Κωδικός των εμπορευμάτων (ΣΟ) και κατηγορία
 11. Ποσότητα σε kg (καθαρή μάζα)/συμπληρωματικές μονάδες
 12. Αξία cif στα σύνορα της Κοινότητας (σε ευρώ)
 13. Συμπληρωματικά στοιχεία
 14. Θεώρηση της αρμόδιας αρχής
Ημερομηνία:
 - Υπογραφή: Σφραγίδα
 15. ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ
Να αναγραφεί στο χώρο 1 της στήλης 17 η διαθέσιμη ποσότητα και στο χώρο 2 η καταχωρισθείσα ποσότητα
 16. Καθαρή ποσότητα (καθαρή μάζα ή άλλη μονάδα μετρήσεως με ένδειξη της μονάδας)
 17. Αριθμητικώς
 18. Ολογράφως για την καταχωρισθείσα ποσότητα
 19. Τελωνιακό έγγραφο (υπόδειγμα και αριθμός) ή απόσπασμα, αριθ. και ημερομηνία καταχωρίσεως
 20. Ονομασία, κράτος μέλος, υπογραφή και σφραγίδα της αρχής καταχωρίσεως
- Προστίθενται τα τυχόν συνημμένα έγγραφα.
-

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ ΙΙΙ

1. Exporter (name, full address, country)	ORIGINAL		2. No	
	3. Year		4. Product group	
5. Consignee (name, full address, country)	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
	6. Country of origin		7. Country of destination	
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer	11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾	
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15. Competent authority (name, full address, country)	At on			
	(Signature)		(Stamp)	

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.

⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

1. Exporter (name, full address, country)	COPY		2. No	
	3. Year		4. Product group	
5. Consignee (name, full address, country)	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
	6. Country of origin		7. Country of destination	
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer	11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾	
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15. Competent authority (name, full address, country)	At on			
	(Signature)		(Stamp)	

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.

⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟ ΕΞΑΓΩΓΗΣ

(Χάλυβας)

1. Εξαγωγέας (ονοματεπώνυμο, πλήρης διεύθυνση, χώρα)
2. Αριθμός
3. Έτος
4. Ομάδα προϊόντων
5. Παραλήπτης (ονοματεπώνυμο, πλήρης διεύθυνση, χώρα)
6. Χώρα καταγωγής
7. Χώρα προορισμού
8. Τόπος και ημερομηνία φόρτωσης - Μεταφορικό μέσο
9. Συμπληρωματικά στοιχεία
10. Περιγραφή εμπορευμάτων - Κατασκευαστής
11. Κωδικός ΣΟ
12. Ποσότητα ⁽¹⁾
13. Αξία fob ⁽²⁾
14. ΔΗΛΩΣΗ ΑΡΜΟΔΙΑΣ ΑΡΧΗΣ
15. Αρμόδια αρχή (επωνυμία, πλήρης διεύθυνση, χώρα)

Τόπος

ημερομηνία Υπογραφή (Σφραγίδα)

⁽¹⁾ Αναγράψατε το καθαρό βάρος (kg) καθώς και την ποσότητα εκφρασμένη στην οριζόμενη μονάδα μέτρησης, όταν αυτή είναι διαφορετική από το καθαρό βάρος.

⁽²⁾ Στο νόμισμα της σύμβασης πώλησης.

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ IV

ΚΑΖΑΧΣΤΑΝ

Διατάξεις τεχνικού χαρακτήρα για την εφαρμογή του συστήματος διπλού ελέγχου

1.

Τα έγγραφα εξαγωγής έχουν διαστάσεις 210 × 297 mm. Το χαρτί που χρησιμοποιείται πρέπει να είναι λευκό χαρτί γραφής, διαποτισμένο με κόλλα, χωρίς μηχανικούς πολτούς, βάρους τουλάχιστον 25 gr/m². Συντάσσονται στην αγγλική γλώσσα. Σε περίπτωση που συμπληρώνονται χειρόγραφα, οι καταχωρίσεις πρέπει να γίνονται με μελάνι και με κεφαλαία γράμματα. Τα έγγραφα αυτά είναι δυνατόν να περιλαμβάνουν περισσότερα αντίτυπα τα οποία πρέπει να φέρουν δεόντως την ένδειξη αυτή. Εάν τα έντυπα περιλαμβάνουν περισσότερα αντίτυπα μόνον το πρώτο αποτελεί το πρωτότυπο. Το έντυπο αυτό φέρει ευκρινώς την ένδειξη «πρωτότυπο» ενώ τα άλλα την ένδειξη «αντίγραφο». Μόνο το πρωτότυπο γίνεται δεκτό από τις αρμόδιες αρχές της Κοινότητας ως έγκυρο για τον έλεγχο των εξαγωγών στην Κοινότητα σύμφωνα με τις διατάξεις του συστήματος διπλού ελέγχου.

2.

Κάθε έγγραφο φέρει τυποποιημένο αύξοντα αριθμό, έντυπο ή όχι, με τον οποίο μπορεί να αναγνωρίζεται. Ο αριθμός αυτός αποτελείται από τα παρακάτω στοιχεία:

- δύο γράμματα του αλφαβήτου που προσδιορίζουν τη χώρα εξαγωγής, εν προκειμένω KZ = Καζαχστάν,
- δύο γράμματα που προσδιορίζουν το κράτος μέλος στο οποίο προβλέπεται να πραγματοποιηθεί ο εκτελωνισμός:
 - BE = Βέλγιο
 - DK = Δανία
 - DE = Γερμανία
 - EL = Ελλάδα
 - ES = Ισπανία
 - FR = Γαλλία
 - IE = Ιρλανδία
 - IT = Ιταλία
 - LU = Λουξεμβούργο
 - NL = Κάτω Χώρες
 - AT = Αυστρία
 - PT = Πορτογαλία
 - FI = Φινλανδία
 - SE = Σουηδία
 - GB = Ηνωμένο Βασίλειο
 - CZ = Τσεχική Δημοκρατία (*)
 - EE = Εσθονία (*)
 - CY = Κύπρος (*)
 - LV = Λεττονία (*)
 - LT = Λιθουανία (*)
 - HU = Ουγγαρία (*)
 - MT = Μάλτα (*)
 - PL = Πολωνία (*)
 - SI = Σλοβενία (*)
 - SK = Σλοβακική Δημοκρατία (*)
- μονοψήφιο αριθμό για τον προσδιορισμό του έτους, ο οποίος αντιστοιχεί στο τελευταίο στοιχείο του αντίστοιχου έτους, δηλαδή «4» για το 2004,
- διψήφιο αριθμό από 01 έως 99, ο οποίος αντιστοιχεί στην εκάστοτε αρμόδια υπηρεσία έκδοσης στη χώρα εξαγωγής,
- πενταψήφιο αριθμό από το 00001 έως το 99 999, ο οποίος έχει δοθεί στο κράτος μέλος στο οποίο προβλέπεται να πραγματοποιηθεί ο εκτελωνισμός.

(*) Υπογραφή (Σφραγίδα)

3.

Τα έγγραφα εξαγωγής ισχύουν για το ημερολογιακό έτος κατά το οποίο εκδόθηκαν, όπως αναγράφεται στη θέση αριθ. 3 του εγγράφου εξαγωγής.

4.

Εφόσον ο εισαγωγέας πρέπει να προσκομίζει το πρωτότυπο του εγγράφου εξαγωγής όταν ζητεί την έκδοση εγγράφου εισαγωγής, τα έγγραφα εξαγωγής πρέπει να εκδίδονται, στο μέτρο του δυνατού, για μεμονωμένες εμπορικές συναλλαγές και όχι για συνολικές συμβάσεις.

5.

Το Καζαχστάν δεν υποχρεούται να αναγράφει τιμές επί του εγγράφου εξαγωγής, αλλά οι πληροφορίες αυτές τίθενται στη διάθεση των αρχών της Επιτροπής, κατόπιν αιτήματος.

6.

Τα έγγραφα εξαγωγής μπορούν να εκδίδονται μετά την αποστολή των προϊόντων στα οποία αναφέρονται. Στις περιπτώσεις αυτές, πρέπει να φέρουν την ένδειξη «εκδοθέν εκ των υστέρων».

7.

Σε περίπτωση κλοπής, απώλειας ή καταστροφής εγγράφου εξαγωγής, ο εξαγωγέας δύναται να ζητήσει από τις αρμόδιες δημόσιες αρχές που εξέδωσαν το έγγραφο να του χορηγήσουν αντίγραφο βάσει των εγγράφων εξαγωγής που βρίσκονται στην κατοχή του. Το αντίγραφο κάθε τέτοιου εγγράφου φέρει την ένδειξη «Αντίγραφο». Στο αντίγραφο πρέπει να αναγράφεται η ημερομηνία του αρχικού εγγράφου εξαγωγής.

8.

Οι αρμόδιες αρχές της Κοινότητας πρέπει να ενημερώνονται αμέσως για την απόσυρση ή την τροποποίηση κάθε εγγράφου εξαγωγής που έχει εκδοθεί και, όπου κρίνεται απαραίτητο, για τους λόγους αυτής της ενέργειας.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Απριλίου 2004

για τη σύναψη της συμφωνίας-πλαisiού μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Διαστήματος

(2004/578/EK)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Έχοντας υπόψη:

Άρθρο 1

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 170 σε συνδυασμό με το άρθρο 300 παράγραφος 2 πρώτο εδάφιο πρώτη φράση και το πρώτο εδάφιο του άρθρου 300 παράγραφος 3,

Η συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Διαστήματος εγκρίνεται εξ ονόματος της Κοινότητας.

Το κείμενο της συμφωνίας επισυνάπτεται στην παρούσα απόφαση.

την πρόταση της Επιτροπής,

Άρθρο 2

τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ⁽¹⁾,

Ο πρόεδρος του Συμβουλίου εξουσιοδοτείται να ορίσει το πρόσωπο το εντεταλμένο να καταθέσει εξ ονόματος της Κοινότητας την πράξη έγκρισης, όπως προβλέπεται στο άρθρο 12 παράγραφος 1 της συμφωνίας πλαisiού, ώστε να εκφραστεί η συγκατάθεση της Κοινότητας προς δέσμευση.

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στα κράτη μέλη.

(1) Η Επιτροπή έχει διαπραγματευθεί, εξ ονόματος της Κοινότητας, μια συμφωνία με την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Διαστήματος.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

(2) Η συμφωνία υπεγράφη εξ ονόματος της Κοινότητας στις 25 Νοεμβρίου 2003 υπό την επιφύλαξη ενδεχόμενης σύναψής της σε μεταγενέστερη ημερομηνία.

Για το Συμβούλιο

(3) Η συμφωνία αυτή θα πρέπει να εγκριθεί,

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

(¹) Γνώμη που εδόθη στις 20 Απριλίου 2004 (δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα).

ΣΥΜΦΩΝΙΑ-ΠΛΑΙΣΙΟ

μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Διαστήματος

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ,

και

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ,

(εφεξής καλούμενες επίσης συλλογικώς «τα μέρη»),

ΕΚΤΙΜΩΝΤΑΣ ΤΑ ΑΚΟΛΟΥΘΑ:

Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα και η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Διαστήματος («ΕΥΔ») θεωρούν ότι η στενότερη συνεργασία μεταξύ τους θα ενισχύσει την ειρηνική χρήση του διαστήματος ως σημαντικού εργαλείου που θα συμβάλει στην ευρωπαϊκή συνοχή και οικονομική ανάπτυξη, και θα καταστήσει δυνατό να τεθούν οι διαστημικές δραστηριότητες σε ευρύτερο πολιτικό, οικονομικό, επιστημονικό, περιβαλλοντικό και κοινωνικό πλαίσιο, πιο άμεσα στην υπηρεσία των ευρωπαίων πολιτών.

Έκαστο μέρος έχει την πεποίθηση ότι η εν λόγω συνεργασία θα δημιουργήσει προστιθέμενη αξία προς όφελος των ευρωπαίων πολιτών.

Τα μέρη αναγνωρίζουν ότι διαθέτουν συγκεκριμένα αλληλοσυμπληρωματικά και αμοιβαίως ενισχυτικά πλεονεκτήματα και έχουν δεσμευθεί να συνεργασθούν αποτελεσματικά και προς αμοιβαίο όφελος και να αποφύγουν κάθε περιττή αλληλοεπικάλυψη.

Η διαστημική τεχνολογία έχει αναδειχθεί σε μοναδική και καιρία τεχνολογία που προσφέρει στην Κοινότητα τη δυνατότητα να επιδιώξει και να επιτύχει πολλούς στόχους των πολιτικών της, ιδίως εκείνων που αφορούν την κοινωνία της πληροφορίας, τις μεταφορές και την προστασία του περιβάλλοντος.

Τα διάφορα ψηφίσματα που εγκρίθηκαν από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από το συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Διαστήματος⁽¹⁾ ⁽²⁾, και τα συμπεράσματα του Συμβουλίου της ΕΕΝ της 10ης Δεκεμβρίου 2001. Τα δύο αυτά συμβούλια έχουν ενθαρρύνει την καθιέρωση ενός πλαισίου συνεργασίας μεταξύ των μερών, διατηρώντας παράλληλα τα αντίστοιχα χωριστά καθήκοντα και αρμοδιότητές τους.

Είναι σχετική επί του προκειμένου η απόφαση αριθ. 676/2002/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, σχετικά με ένα κανονιστικό πλαίσιο για την πολιτική του ραδιοφάσματος στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα («απόφαση ραδιοφάσματος»), δεδομένου ότι κάθε διαστημικό σύστημα ή εφαρμογή θα εξαρτάται από τη διαθεσιμότητα ραδιοσυχνοτήτων,

ΣΥΜΦΩΝΗΣΑΝ ΣΤΑ ΑΚΟΛΟΥΘΑ:

Άρθρο 1

Σκοπός της συνεργασίας

Σκοπός της παρούσας συμφωνίας-πλαίσιοι είναι να ρυθμιστούν τα ακόλουθα ζητήματα:

1. Η συνεκτική και προοδευτική διαμόρφωση συνολικής Ευρωπαϊκής Διαστημικής Πολιτικής. Ειδικότερα, με την πολιτική αυτή θα επιδιωχθεί η σύνδεση της ζήτησης για υπηρεσίες και εφαρμογές που χρησιμοποιούν διαστημικά συστήματα προς υποστήριξη των κοινοτικών πολιτικών με την προσφορά των αναγκαίων διαστημικών συστημάτων και υποδομών ώστε να υπάρξει ανταπόκριση στη ζήτηση αυτή.
2. Η χάραξη ενός πλαισίου που θα αποτελεί κοινή βάση και η πρόβλεψη κατάλληλων επιχειρησιακών ρυθμίσεων για την αποτελεσματική και αμοιβαίως επωφελή συνεργασία μεταξύ των μερών όσον αφορά τις διαστημικές δραστηριότητες, σύμφωνα με τα αντίστοιχα χωριστά καθήκοντα και αρμοδιότητές τους και με πλήρη σεβασμό των αντιστοιχών θεσμικών και επιχειρησιακών πλαισίων. Η συνεργασία στο πλαίσιο της παρούσας συμφωνίας πλαισίου μεταξύ των μερών αποσκοπεί στα ακόλουθα:

- α) διασφάλιση της ανεξάρτητης και αποδοτικής ως προς το κόστος πρόσβασης της Ευρώπης στο διάστημα και ανάπτυξη άλλων πεδίων στρατηγικού ενδιαφέροντος που είναι απαραίτητα για την ανεξάρτητη χρήση και εφαρμογή διαστημικών τεχνολογιών στην Ευρώπη·
- β) μέριμνα ώστε η συνολική Ευρωπαϊκή Διαστημική Πολιτική να λαμβάνει ιδιαίτερως υπόψη τις γενικές πολιτικές που ακολουθεί η Ευρωπαϊκή Κοινότητα·
- γ) υποστήριξη των κοινοτικών πολιτικών με τη χρήση διαστημικών τεχνολογιών και διαστημικών υποδομών, όπου χρειάζεται, και με την προώθηση της χρήσης διαστημικών συστημάτων προς υποστήριξη της αειφόρου ανάπτυξης, της οικονομικής ανάπτυξης και της απασχόλησης·
- δ) βελτιστοποίηση της χρήσης εμπειρογνομοσύνης και διαθέσιμων πόρων και συμβολή στην εδραίωση της στενής συνεργασίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της ΕΥΔ, συνδέοντας με τον τρόπο αυτόν τη ζήτηση και την προσφορά διαστημικών συστημάτων εντός πλαισίου στρατηγικής εταιρικής σχέσης·
- ε) επίτευξη μεγαλύτερης συνοχής και συνέργειας της έρευνας και ανάπτυξης, ώστε να γίνει βέλτιστη χρήση των διαθέσιμων πόρων στην Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένου του δικτύου τεχνικών κέντρων.

⁽¹⁾ Τα ψηφίσματα του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1998 (ΕΕ C 224 της 17.7.1998, σ. 1), της 2ας Δεκεμβρίου 1999 (ΕΕ C 375 της 24.12.1999, σ. 1), της 16ης Νοεμβρίου 2000 (ΕΕ C 371 της 23.12.2000, σ. 2).

⁽²⁾ Τα ψηφίσματα της ΕΥΔ της 23ης Ιουνίου 1998: ESA/C/CXXXVI/Res.1 (τελικό), της 11ης Μαΐου 1999: ESA/C-M/CXLI/Res. 1 (τελικό), ESA/C(2000)67, ESA/C-M/CXLVIII/Res. 1 (τελικό) της 16ης Νοεμβρίου 2000, που αναφέρονται στην ευρωπαϊκή διαστημική στρατηγική, ESA/C-M/CLIV/Res. 1 (τελικό), 15.11.2001, ESA/C-M/CLXV/Res.3 (τελικό), της 27ης Μαΐου 2003.

Άρθρο 2

Αρχές της συνεργασίας

1. Η συνεργασία μεταξύ των μερών θα αναπτυχθεί ενόψει των κοινών στόχων που ορίζονται στο άρθρο 1, λαμβανομένων δεόντως υπόψη των αντιστοιχών καθηκόντων και αρμοδιοτήτων τους και του αντιστοιχού θεσμικού και επιχειρησιακού πλαισίου εκάστου μέρους.
2. Έκαστο μέρος λαμβάνει τις αναγκαίες αποφάσεις για την εφαρμογή της παρούσας συμφωνίας, όπως περιγράφεται στο άρθρο 4, σύμφωνα με τις δικές του εσωτερικές διαδικασίες.
3. Έχοντας κατά νουν τον χαρακτήρα των διαστημικών τεχνολογιών και υποδομών, αμφότερα τα μέρη, κατά την εφαρμογή της παρούσας συμφωνίας, θα λαμβάνουν υπόψη την ασφάλειά τους.

Άρθρο 3

Πεδία συνεργασίας

1. Τα μέρη έχουν επισημάνει τα ακόλουθα ειδικά πεδία συνεργασίας:
 - Επιστήμη
 - Τεχνολογία
 - Παρατήρηση της Γης
 - Πλοήγηση
 - Επικοινωνία μέσω δορυφόρων
 - Επανδρωμένες διαστημικές πτήσεις και μικροβαρύτητα
 - Συστήματα εκτόξευσης
 - Πολιτική φάσματος σχετικά με το διάστημα.
2. Τα μέρη δύνανται να επισημάνουν και να αναπτύξουν νέα πεδία συνεργασίας.

Άρθρο 4

Εφαρμογή

1. Για την εφαρμογή της παρούσας συμφωνίας, έκαστο μέρος θα αναλάβει, σύμφωνα με τα δικαιώματα, νομικές πράξεις και διαδικασίες του, τις απαιτούμενες δράσεις για την επίτευξη του σκοπού της συνεργασίας που προβλέπεται στο άρθρο 1.
2. Οι εν λόγω δράσεις θα στοχεύουν στην προαγωγή της χρησιμοποίησης της διαστημικής έρευνας και ανάπτυξης και των διαστημικών εφαρμογών στον δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, στην προώθηση της έγκρισης νομοθετικών, κανονιστικών μέτρων και μέτρων τυποποίησης σε αυτόν τον τομέα, στη χρηματοδότηση και την υλοποίηση κοινών πρωτοβουλιών, σύμφωνα με το άρθρο 5.
3. Έκαστο μέρος θα προσφεύγει στις ειδικότητες και τις ικανότητες του ετέρου μέρους, σε κάθε περίπτωση που χρειάζεται να αναληφθεί δράση για την επίτευξη του σκοπού της συνεργασίας, και θα παρέχει στο έτερο μέρος εμπειρογνωμοσύνη και υποστήριξη στα συγκεκριμένα πεδία ειδικότητός του.

Άρθρο 5

Κοινές πρωτοβουλίες

1. Υπό την επιφύλαξη της παραγράφου 3 οι κοινές πρωτοβουλίες τις οποίες πρόκειται να αναλαμβάνουν τα μέρη, μπορούν να

λαμβάνουν τις ακόλουθες μορφές, χωρίς να περιορίζονται μόνον σε αυτές:

- a) διαχείριση από την ΕΥΔ, των δραστηριοτήτων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας των σχετικών με το διάστημα, σύμφωνα με τους κανόνες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας·
- β) συμμετοχή της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σε προαιρετικό πρόγραμμα της ΕΥΔ, σύμφωνα με το άρθρο V.I.b της σύμβασης της ΕΥΔ·
- γ) εκτέλεση δραστηριοτήτων οι οποίες συντονίζονται, εκτελούνται και χρηματοδοτούνται από αμφότερα τα μέρη·
- δ) δημιουργία από τα μέρη φορέων στους οποίους ανατίθεται η υλοποίηση πρωτοβουλιών που συμπληρώνουν τις δραστηριότητες έρευνας και ανάπτυξης, όπως η παροχή υπηρεσιών, η προαγωγή της κατάρτισης των φορέων εκμετάλλευσης και η διαχείριση των υποδομών·
- ε) εκπόνηση μελετών, διοργάνωση επιστημονικών σεμιναρίων, συνεδρίων, συμποσίων και ημερίδων εργασίας, επιμόρφωση επιστημόνων και τεχνικών εμπειρογνομώνων, ανταλλαγή ή από κοινού χρήση εξοπλισμού και υλικών, πρόσβαση σε εγκαταστάσεις, και υποστήριξη των επισκέψεων και ανταλλαγών επιστημόνων, μηχανικών ή άλλων ειδικών.

2. Σε περίπτωση που για την υλοποίηση μιας κοινής πρωτοβουλίας απαιτείται λεπτομερής προσδιορισμός, ο προσδιορισμός αυτός θα προβλέπεται σε ειδικές ρυθμίσεις, με συμφωνία μεταξύ των μερών. Όπου εφαρμόζονται, οι εν λόγω ειδικές ρυθμίσεις πρέπει να περιλαμβάνουν τουλάχιστον:

- a) τον συνολικό ορισμό της αποστολής·
- β) περιγραφή των στόχων·
- γ) συγκεντρωτική απαρίθμηση των απαιτήσεων των χρηστών·
- δ) πρόγραμμα εργασίας·
- ε) κατάλληλο σχέδιο διαχείρισης·
- στ) τον ρόλο των μερών και τις δημοσιονομικές επιπτώσεις·
- ζ) σχέδιο βιομηχανικής πολιτικής·
- η) δημοσιονομικές πλευρές·
- θ) κανόνες για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, κανόνες ιδιοκτησίας που συμπεριλαμβάνουν τη μεταβίβαση ιδιοκτησίας, τις αρχές εφαρμογής περιλαμβανομένων των δικαιωμάτων ψήφου, και τη συμμετοχή τρίτων μερών.

Αμφότερα τα μέρη θα εκπονήσουν κατευθυντήριες αρχές, επιπλέον αυτών των ειδικών ρυθμίσεων, το συντομότερο δυνατόν.

3. Κάθε χρηματοδοτική συνεισφορά που καταβάλλεται από ένα μέρος σύμφωνα με ειδική ρύθμιση διέπεται από τις δημοσιονομικές διατάξεις που ισχύουν για το εν λόγω μέρος. Σε καμία περίπτωση δεν δεσμεύεται η Ευρωπαϊκή Κοινότητα να εφαρμόσει τον κανόνα της «γεωγραφικής κατανομής», που περιλαμβάνεται στη σύμβαση της ΕΥΔ, και ιδίως στο παράρτημα V. Για κάθε κοινή δραστηριότητα ισχύει η τήρηση των κανόνων που αφορούν τον δημοσιονομικό έλεγχο και τον λογιστικό έλεγχο του μέρους που συνεισφέρει στις κοινές πρωτοβουλίες ή αμφοτέρων των μερών, σε περίπτωση συνεισφοράς από κοινού.

Άρθρο 6**Ενημέρωση και διαβουλεύσεις**

1. Τα μέρη διαβουλεύονται σε τακτά χρονικά διαστήματα προκειμένου να συντονίζουν τις δραστηριότητές τους κατά το μέγιστο. Έκαστο μέρος ενημερώνει το έτερο σχετικά με τυχόν πρωτοβουλίες στο πλαίσιο της δικής του διαδικασίας λήψης αποφάσεων, στα πεδία συνεργασίας του άρθρου 3, οι οποίες ενδέχεται να παρουσιάζουν ενδιαφέρον για το άλλο μέρος.

2. Τα μέρη ανταλλάσσουν κάθε πληροφορία που έχουν στη διάθεσή τους, η οποία ενδέχεται να απαιτείται για την εφαρμογή της παρούσας συμφωνίας, υπό την επιφύλαξη των αντιστοίχων κανόνων τους.

3. Εκτός εάν προβλέπεται άλλως, τα μέρη δεν αποκαλύπτουν πληροφορίες που έχουν ανταλλάξει σε σχέση με την παρούσα συμφωνία σε κανένα πρόσωπο πλην εκείνων που απασχολούνται από τα μέρη ή που έχουν επισήμως εξουσιοδοτηθεί να διαχειρίζονται τις εν λόγω πληροφορίες, ούτε να τις χρησιμοποιούν για εμπορικούς σκοπούς. Η αποκάλυψη των πληροφοριών περιορίζεται στον βαθμό που χρειάζεται για τον σκοπό της παρούσας συμφωνίας, ο οποίος ορίζεται στο άρθρο 1, και είναι απολύτως εμπιστευτική.

Άρθρο 7**Εξωτερική διάσταση της συνεργασίας**

1. Έκαστο μέρος ενημερώνει το έτερο σχετικά με τις δραστηριότητές του που έχουν διεθνείς διαστάσεις, οι οποίες ενδέχεται να παρουσιάζουν ενδιαφέρον για το άλλο μέρος.

2. Σε περίπτωση που ενδεικνύται, ένα μέρος μπορεί να διαβουλευτεί με το άλλο, όσον αφορά ζητήματα σχετικά με τις διεθνείς δραστηριότητές του.

3. Εφόσον έχει συμφωνηθεί ειδική ρύθμιση μεταξύ των μερών, σύμφωνα με το άρθρο 5, οι εξωτερικές πλευρές αυτής της κοινής δραστηριότητας έναντι τρίτων μερών θα αναπτύσσονται από τα μέρη από κοινού, σύμφωνα με την ειδική ρύθμιση.

Άρθρο 8**Συντονισμός και διευκόλυνση των δραστηριοτήτων συνεργασίας**

1. Ο συντονισμός και η διευκόλυνση των δραστηριοτήτων συνεργασίας στο πλαίσιο της παρούσας συμφωνίας λαμβάνει χώρα με τακτικές κοινές και ταυτόχρονες συνόδους του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του συμβουλίου της ΕΥΔ σε υπουργικό επίπεδο («Διαστημικό Συμβούλιο»).

2. Οι στόχοι των κοινών και ταυτόχρονων συνόδων είναι, μεταξύ άλλων, οι ακόλουθοι:

- α) παροχή προσανατολισμών προς υποστήριξη της επίτευξης των στόχων της παρούσας συμφωνίας και επισήμανση των απαιτούμενων δράσεων·
- β) διατύπωση συστάσεων, ιδίως σχετικά με τα κύρια στοιχεία των ειδικών ρυθμίσεων·
- γ) παροχή συμβουλών προς τα μέρη σχετικά με τρόπους βελτίωσης της συνεργασίας συνεπείς προς τις αρχές της παρούσας συμφωνίας·

δ) επανεξέταση της ουσιαστικής και αποτελεσματικής λειτουργίας της συμφωνίας.

3. Η Γραμματεία επικουρεί τις ταυτόχρονες συνόδους και επεξεργάζεται τις πρωτοβουλίες που απορρέουν από την εφαρμογή της παρούσας συμφωνίας. Η Γραμματεία θέτει σε εφαρμογή τις κατευθυντήριες γραμμές που δίδονται από τις ταυτόχρονες συνόδους των δύο συμβουλίων. Η Γραμματεία θεσπίζει τον εσωτερικό της κανονισμό και απαρτίζεται από υπαλλήλους της Επιτροπής και της εκτελεστικής αρχής της ΕΥΔ. Τα μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση, σύμφωνα με τους αντίστοιχους κανόνες και διαδικασίες, να συνεισφέρουν στην απαιτούμενη διοικητική υποστήριξη.

4. Υπό την επιφύλαξη των εσωτερικών διαδικασιών λήψης αποφάσεων εκάστου μέρους, η Γραμματεία διαβουλεύεται, τακτικά και άτυπα, με ανωτέρους αντιπροσώπους των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Διαστήματος, με σκοπό την επίτευξη συνεννόησης επί θεμάτων εφαρμογής της παρούσας συμφωνίας.

Άρθρο 9**Ανταλλαγές προσωπικού**

1. Έκαστο μέρος μπορεί να αποσπάσει μέλη του προσωπικού του στο έτερο μέρος, για συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα, ώστε να υπάρξει ανταλλαγή εμπειρογνομosύνης και να αναπτυχθεί αμοιβαία κατανόηση.

2. Οι κανόνες για την εφαρμογή του παρόντος άρθρου καταρτίζονται από την Γραμματεία, όπως αναφέρεται στο άρθρο 8, και εγκρίνονται υπό τη μορφή ειδικής ρύθμισης βάσει της παρούσας συμφωνίας πλαισίου.

Άρθρο 10**Δημόσιες σχέσεις**

1. Τα μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να συντονίζουν εκ των προτέρων τις δραστηριότητές τους στον τομέα των δημοσίων σχέσεων, του τύπου και της μαζικής ενημέρωσης όσον αφορά κάθε κοινή δημόσια δραστηριότητα σχετικά με θέματα καλυπτόμενα από την παρούσα συμφωνία.

2. Σε όλες τις σχετικές δραστηριότητες μαζικής ενημέρωσης, θα επισημαίνεται σαφώς και θα αναφέρεται ο ρόλος εκάστου μέρους της παρούσας συμφωνίας.

3. Οι λεπτομερείς ρυθμίσεις για την υλοποίηση των δραστηριοτήτων δημοσίων σχέσεων, που προβλέπονται στο παρόν άρθρο, εγκρίνονται από κοινού.

Άρθρο 11**Επίλυση διαφορών**

1. Οιαδήποτε διαφορά προκύπτει μεταξύ των μερών σχετικά με την ερμηνεία ή την εφαρμογή της παρούσας συμφωνίας υποβάλλεται στη Γραμματεία για άμεσες διαπραγματεύσεις.

2. Σε περίπτωση που δεν καταστεί δυνατόν να επιλυθεί η διαφορά όπως ορίζεται στην παράγραφο 1, οιοδήποτε εκ των δύο μερών δύναται να κοινοποιήσει στο έτερο τον διορισμό διαιτητή. Το έτερο μέρος διορίζει τότε τον δικό του διαιτητή, εντός προθεσμίας δύο μηνών. Οι διαιτητές διορίζουν κατόπιν τρίτον διαιτητή εντός προθεσμίας ενός μηνός.

3. Οι αποφάσεις των διαιτητών λαμβάνονται με πλειοψηφία.
4. Η απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου είναι τελεσίδικη και δεσμευτική για τα μέρη.
5. Κάθε μέρος της διαφοράς οφείλει να λάβει τα κατάλληλα μέτρα που απαιτούνται για την εφαρμογή των αποφάσεων των διαιτητών.

Άρθρο 12

Έναρξη ισχύος, διάρκεια, τροποποιήσεις, λύση

1. Η παρούσα συμφωνία τίθεται σε ισχύ κατά την ημερομηνία της τελευταίας γραπτής κοινοποίησης, με την οποία τα μέρη κοινοποιούν εκατέρωθεν την ολοκλήρωση των αντιστοιχών εσωτερικών διαδικασιών τους, που απαιτούνται για την έναρξη ισχύος της.

2. Η παρούσα συμφωνία παραμένει σε ισχύ επί τετραετία από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της. Η ισχύς της παρατείνεται αυτομάτως για επακόλουθες τετραετείς περιόδους, εκτός εάν ένα από τα μέρη κοινοποιήσει εγγράφως στο άλλο, τουλάχιστον ένα έτος πριν από τη λήξη εκάστης περιόδου ισχύος της, την πρόθεσή του να καταγγείλει τη συμφωνία.

Η παρούσα συμφωνία λύεται μετά παρέλευση δώδεκα μηνών από την παραλαβή γραπτής κοινοποίησης από το ένα μέρος, την οποία έχει αποστείλει το άλλο μέρος.

3. Η λύση ή η λήξη της παρούσας συμφωνίας δεν επηρεάζει την ισχύ των ειδικών ρυθμίσεων στις οποίες έχουν προβεί τα μέρη σύμφωνα με το άρθρο 5, οι οποίες παραμένουν πλήρως σε ισχύ και παράγουν αποτελέσματα μέχρις ότου πληρωθούν οι όροι για την εκτέλεση ή τη λύση τους.

4. Η παρούσα συμφωνία τροποποιείται μόνον με γραπτή συμφωνία μεταξύ των μερών.

5. Η παρούσα συμφωνία δεν αποσκοπεί στην τροποποίηση ή την αντικατάσταση τυχόν προηγούμενων συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ των μερών, οι οποίες παραμένουν πλήρως σε ισχύ και παράγουν αποτελέσματα σύμφωνα με τους δικούς τους όρους και διατάξεις.

Άρθρο 13

Υπογραφή και αυθεντικότητα

Η παρούσα συμφωνία συντάσσεται εις διπλούν στα αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, δανικά, ελληνικά, ισπανικά, ιταλικά, νορβηγικά, ολλανδικά, πορτογαλικά, σουηδικά και φινλανδικά, και όλα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά.

Hecho en Bruselas, el veinticinco de noviembre del dos mil tres.

Undærdiget i Bruxelles den femogtyvende november to tusind og tre.

Geschehen zu Brüssel am fünfundzwanzigsten November zweitausendunddrei.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι πέντε Νοεμβρίου δύο χιλιάδες τρία.

Done at Brussels on the twenty-fifth day of November in the year two thousand and three.

Fait à Bruxelles, le vingt-cinq novembre deux mille trois.

Fatto a Bruxelles, addì venticinque novembre duemilatre.

Gedaan te Brussel, de vijfentwintigste november tweeduizenddrie.

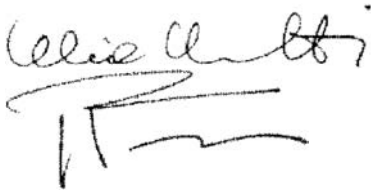
Utfærdiget i Brussel den tjuefemte november totusenogtre.

Feito em Bruxelas, em vinte e cinco de Novembro de dois mil e três.

Tehty Brysselissä kahdentenakymmenentenäviidentenä päivänä marraskuuta vuonna kaksituhattakolme.

Utfærdiget i Brussel den tjuefemte november totusenogtre.

Por la Comunidad Europea
For Det Europæiske Fællesskab
Für die Europäische Gemeinschaft
Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
For the European Community
Pour la Communauté européenne
Per la Comunità europea
Voor de Europese Gemeenschap
For Den europeiske union
Pela Comunidade Europeia
Euroopan yhteisön puolesta
För Europeiska gemenskapen

Por la Agencia Espacial Europea
For Den Europæiske Rumorganisation
Für die Europäische Weltraumorganisation
Για την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Διαστήματος
For the European Space Agency
Euroopan avaruusjärjestön puolesta
Pour l'Agence spatiale européenne
Per l'Agenzia spaziale europea
Voor het Europees Ruimteagentschap
For Den europeiske romorganisasjon
Pela Agência Espacial Europeia
För Europeiska rymdorganisationen

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Απριλίου 2004

για τη σύναψη, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, της σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών κατά του διακρατικού οργανωμένου εγκλήματος

(2004/579/ΕΚ)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως τα άρθρα 47, 55, 95 και 179, σε συνδυασμό με το άρθρο 300 παράγραφος 2 πρώτη πρόταση και το άρθρο 300 παράγραφος 3 πρώτο εδάφιο,

την πρόταση της Επιτροπής,

τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ⁽¹⁾,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Τα στοιχεία της σύμβασης που εμπίπτουν στην κοινοτική αρμοδιότητα αποτέλεσαν αντικείμενο διαπραγμάτευσης εκ μέρους της Επιτροπής ύστερα από έγκριση του Συμβουλίου, εξ ονόματος της Κοινότητας.
- (2) Το Συμβούλιο ανέθεσε στην Επιτροπή να διαπραγματευθεί την προσχώρηση της Κοινότητας στην εν λόγω σύμβαση.
- (3) Η διαπραγμάτευση περατώθηκε αισίως και η νομική πράξη που απέρρευσε από αυτήν υπεγράφη από την Κοινότητα στις 12 Δεκεμβρίου 2000, σύμφωνα με την απόφαση 2001/87/ΕΚ ⁽²⁾.
- (4) Ορισμένα κράτη μέλη είναι συμβαλλόμενα μέρη της σύμβασης, ενώ σε άλλα κράτη μέλη η διαδικασία επικύρωσης είναι σε εξέλιξη.
- (5) Πληρούνται οι προϋποθέσεις που επιτρέπουν την κατάθεση εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας του οργάνου έγκρισης που προβλέπεται από το άρθρο 36 παράγραφος 3 της σύμβασης.
- (6) Η σύμβαση θα πρέπει να εγκριθεί ώστε να δοθεί η δυνατότητα στην Κοινότητα να καταστεί συμβαλλόμενο μέρος εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων της.
- (7) Κατά την κατάθεση του οργάνου έγκρισης, η Κοινότητα επίσης να καταθέσει δήλωση σχετικά με την έκταση των αρμοδιοτήτων της για θέματα που διέπονται από τη σύμβαση, βάσει του άρθρου της 36 παράγραφος 3,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:

Άρθρο 1

Η σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών κατά του διακρατικού οργανωμένου εγκλήματος εγκρίνεται εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Το κείμενο της σύμβασης επισυνάπτεται στο παράρτημα I. ^(*)

Άρθρο 2

Ο πρόεδρος του Συμβουλίου εξουσιοδοτείται να ορίσει τα πρόσωπα που είναι αρμόδια να καταθέσουν το όργανο τυπικής επιβεβαίωσης δεσμεύοντας την Κοινότητα. Το όργανο τυπικής επιβεβαίωσης εκ μέρους της Κοινότητας περιλαμβάνει δήλωση αρμοδιότητας η οποία επισυνάπτεται στο παράρτημα II, σύμφωνα με το άρθρο 36 παράγραφος 3 της σύμβασης. Περιλαμβάνει επίσης δήλωση η οποία παρατίθεται στο παράρτημα III.

Άρθρο 3

Η παρούσα απόφαση δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

⁽¹⁾ Γνώμη που δόθηκε στις 13 Ιανουαρίου 2004 (δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα).

⁽²⁾ ΕΕ L 30 της 1.2.2001, σ. 44.

^(*) Το κείμενο της σύμβασης υπάρχει στη γαλλική, την αγγλική και την ισπανική γλώσσα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι

UNITED NATIONS CONVENTION AGAINST TRANSNATIONAL ORGANISED CRIME

Article 1

Statement of purpose

The purpose of this Convention is to promote cooperation to prevent and combat transnational organised crime more effectively.

Article 2

Use of terms

For the purposes of this Convention:

- (a) «organised criminal group» shall mean a structured group of three or more persons, existing for a period of time and acting in concert with the aim of committing one or more serious crimes or offences established in accordance with this Convention, in order to obtain, directly or indirectly, a financial or other material benefit;
- (b) «serious crime» shall mean conduct constituting an offence punishable by a maximum deprivation of liberty of at least four years or a more serious penalty;
- (c) «structured group» shall mean a group that is not randomly formed for the immediate commission of an offence and that does not need to have formally defined roles for its members, continuity of its membership or a developed structure;
- (d) «property» shall mean assets of every kind, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, tangible or intangible, and legal documents or instruments evidencing title to, or interest in, such assets;
- (e) «proceeds of crime» shall mean any property derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence;
- (f) «freezing» or «seizure» shall mean temporarily prohibiting the transfer, conversion, disposition or movement of property or temporarily assuming custody or control of property on the basis of an order issued by a court or other competent authority;
- (g) «confiscation», which includes forfeiture where applicable, shall mean the permanent deprivation of property by order of a court or other competent authority;
- (h) «predicate offence» shall mean any offence as a result of which proceeds have been generated that may become the subject of an offence as defined in article 6 of this Convention;
- (i) «controlled delivery» shall mean the technique of allowing illicit or suspect consignments to pass out of, through or into the territory of one or more States, with the knowledge and under the supervision of their competent authori-

ties, with a view to the investigation of an offence and the identification of persons involved in the commission of the offence;

- (j) «regional economic integration organisation» shall mean an organisation constituted by sovereign States of a given region, to which its member States have transferred competence in respect of matters governed by this Convention and which has been duly authorised, in accordance with its internal procedures, to sign, ratify, accept, approve or accede to it; references to «States Parties» under this Convention shall apply to such organisations within the limits of their competence.

Article 3

Scope of application

1. This Convention shall apply, except as otherwise stated herein, to the prevention, investigation and prosecution of:

- (a) the offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention; and
- (b) serious crime as defined in article 2 of this Convention;

where the offence is transnational in nature and involves an organised criminal group.

2. For the purpose of paragraph 1 of this Article, an offence is transnational in nature if:

- (a) it is committed in more than one State;
- (b) it is committed in one State but a substantial part of its preparation, planning, direction or control takes place in another State;
- (c) it is committed in one State but involves an organised criminal group that engages in criminal activities in more than one State; or
- (d) it is committed in one State but has substantial effects in another State.

Article 4

Protection of sovereignty

1. States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

2. Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State the exercise of jurisdiction and performance of functions that are reserved exclusively for the authorities of that other State by its domestic law.

Article 5

Criminalisation of participation in an organised criminal group

1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- (a) either or both of the following as criminal offences distinct from those involving the attempt or completion of the criminal activity:
 - (i) agreeing with one or more other persons to commit a serious crime for a purpose relating directly or indirectly to the obtaining of a financial or other material benefit and, where required by domestic law, involving an act undertaken by one of the participants in furtherance of the agreement or involving an organised criminal group;
 - (ii) conduct by a person who, with knowledge of either the aim and general criminal activity of an organised criminal group or its intention to commit the crimes in question, takes an active part in:
 - a. criminal activities of the organised criminal group;
 - b. other activities of the organised criminal group in the knowledge that his or her participation will contribute to the achievement of the above-described criminal aim;
- (b) organising, directing, aiding, abetting, facilitating or counselling the commission of serious crime involving an organised criminal group.

2. The knowledge, intent, aim, purpose or agreement referred to in paragraph 1 of this Article may be inferred from objective factual circumstances.

3. States Parties whose domestic law requires involvement of an organised criminal group for purposes of the offences established in accordance with paragraph 1(a)(i) of this article shall ensure that their domestic law covers all serious crimes involving organised criminal groups. Such States Parties, as well as States Parties whose domestic law requires an act in furtherance of the agreement for purposes of the offences established in accordance with paragraph 1(a) (i) of this article, shall so inform the Secretary-General of the United Nations at the time of their signature or of deposit of their instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention.

Article 6

Criminalisation of the laundering of proceeds of crime

1. Each State Party shall adopt, in accordance with fundamental principles of its domestic law, such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- (a) (i) the conversion or transfer of property, knowing that such property is the proceeds of crime, for the purpose of concealing or disguising the illicit origin of the property or of helping any person who is involved in the commission of the predicate offence to evade the legal consequences of his or her action;
 - (ii) the concealment or disguise of the true nature, source, location, disposition, movement or ownership of or rights with respect to property, knowing that such property is the proceeds of crime;
 - (b) subject to the basic concepts of its legal system:
 - (i) the acquisition, possession or use of property, knowing, at the time of receipt, that such property is the proceeds of crime;
 - (ii) participation in, association with or conspiracy to commit, attempts to commit and aiding, abetting, facilitating and counselling the commission of any of the offences established in accordance with this Article.
2. For purposes of implementing or applying paragraph 1 of this Article:
- (a) each State Party shall seek to apply paragraph 1 of this Article to the widest range of predicate offences;
 - (b) each State Party shall include as predicate offences all serious crime as defined in Article 2 of this Convention and the offences established in accordance with Articles 5, 8 and 23 of this Convention. In the case of States Parties whose legislation sets out a list of specific predicate offences, they shall, at a minimum, include in such list a comprehensive range of offences associated with organised criminal groups;
 - (c) for the purposes of subparagraph (b), predicate offences shall include offences committed both within and outside the jurisdiction of the State Party in question. However, offences committed outside the jurisdiction of a State Party shall constitute predicate offences only when the relevant conduct is a criminal offence under the domestic law of the State where it is committed and would be a criminal offence under the domestic law of the State Party implementing or applying this Article had it been committed there;
 - (d) each State Party shall furnish copies of its laws that give effect to this Article and of any subsequent changes to such laws or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations;
 - (e) if required by fundamental principles of the domestic law of a State Party, it may be provided that the offences set forth in paragraph 1 of this Article do not apply to the persons who committed the predicate offence;
 - (f) knowledge, intent or purpose required as an element of an offence set forth in paragraph 1 of this Article may be inferred from objective factual circumstances.

*Article 7***Measures to combat money-laundering**

1. Each State Party:
 - (a) shall institute a comprehensive domestic regulatory and supervisory regime for banks and non-bank financial institutions and, where appropriate, other bodies particularly susceptible to money-laundering, within its competence, in order to deter and detect all forms of money-laundering, which regime shall emphasise requirements for customer identification, record-keeping and the reporting of suspicious transactions;
 - (b) shall, without prejudice to Articles 18 and 27 of this Convention, ensure that administrative, regulatory, law enforcement and other authorities dedicated to combating money-laundering (including, where appropriate under domestic law, judicial authorities) have the ability to cooperate and exchange information at the national and international levels within the conditions prescribed by its domestic law and, to that end, shall consider the establishment of a financial intelligence unit to serve as a national centre for the collection, analysis and dissemination of information regarding potential money-laundering.
2. States Parties shall consider implementing feasible measures to detect and monitor the movement of cash and appropriate negotiable instruments across their borders, subject to safeguards to ensure proper use of information and without impeding in any way the movement of legitimate capital. Such measures may include a requirement that individuals and businesses report the cross-border transfer of substantial quantities of cash and appropriate negotiable instruments.
3. In establishing a domestic regulatory and supervisory regime under the terms of this Article, and without prejudice to any other Article of this Convention, States Parties are called upon to use as a guideline the relevant initiatives of regional, interregional and multilateral organisations against money-laundering.
4. States Parties shall endeavour to develop and promote global, regional, subregional and bilateral cooperation among judicial, law enforcement and financial regulatory authorities in order to combat money-laundering.

*Article 8***Criminalisation of corruption**

1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:
 - (a) the promise, offering or giving to a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties;
 - (b) the solicitation or acceptance by a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself

or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties.

2. Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences conduct referred to in paragraph 1 of this Article involving a foreign public official or international civil servant. Likewise, each State Party shall consider establishing as criminal offences other forms of corruption.
3. Each State Party shall also adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence participation as an accomplice in an offence established in accordance with this Article.
4. For the purposes of paragraph 1 of this Article and Article 9 of this Convention, «public official» shall mean a public official or a person who provides a public service as defined in the domestic law and as applied in the criminal law of the State Party in which the person in question performs that function.

*Article 9***Measures against corruption**

1. In addition to the measures set forth in Article 8 of this Convention, each State Party shall, to the extent appropriate and consistent with its legal system, adopt legislative, administrative or other effective measures to promote integrity and to prevent, detect and punish the corruption of public officials.
2. Each State Party shall take measures to ensure effective action by its authorities in the prevention, detection and punishment of the corruption of public officials, including providing such authorities with adequate independence to deter the exertion of inappropriate influence on their actions.

*Article 10***Liability of legal persons**

1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, consistent with its legal principles, to establish the liability of legal persons for participation in serious crimes involving an organised criminal group and for the offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention.
2. Subject to the legal principles of the State Party, the liability of legal persons may be criminal, civil or administrative.
3. Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.
4. Each State Party shall, in particular, ensure that legal persons held liable in accordance with this Article are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 11

Prosecution, adjudication and sanctions

1. Each State Party shall make the commission of an offence established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention liable to sanctions that take into account the gravity of that offence.
2. Each State Party shall endeavour to ensure that any discretionary legal powers under its domestic law relating to the prosecution of persons for offences covered by this Convention are exercised to maximise the effectiveness of law enforcement measures in respect of those offences and with due regard to the need to deter the commission of such offences.
3. In the case of offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention, each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic law and with due regard to the rights of the defence, to seek to ensure that conditions imposed in connection with decisions on release pending trial or appeal take into consideration the need to ensure the presence of the defendant at subsequent criminal proceedings.
4. Each State Party shall ensure that its courts or other competent authorities bear in mind the grave nature of the offences covered by this Convention when considering the eventuality of early release or parole of persons convicted of such offences.
5. Each State Party shall, where appropriate, establish under its domestic law a long statute of limitations period in which to commence proceedings for any offence covered by this Convention and a longer period where the alleged offender has evaded the administration of justice.
6. Nothing contained in this Convention shall affect the principle that the description of the offences established in accordance with this Convention and of the applicable legal defences or other legal principles controlling the lawfulness of conduct is reserved to the domestic law of a State Party and that such offences shall be prosecuted and punished in accordance with that law.

Article 12

Confiscation and seizure

1. States Parties shall adopt, to the greatest extent possible within their domestic legal systems, such measures as may be necessary to enable confiscation of:
 - (a) proceeds of crime derived from offences covered by this Convention or property the value of which corresponds to that of such proceeds;
 - (b) property, equipment or other instrumentalities used in or destined for use in offences covered by this Convention.
2. States Parties shall adopt such measures as may be necessary to enable the identification, tracing, freezing or seizure of any item referred to in paragraph 1 of this Article for the purpose of eventual confiscation.

3. If proceeds of crime have been transformed or converted, in part or in full, into other property, such property shall be liable to the measures referred to in this Article instead of the proceeds.

4. If proceeds of crime have been intermingled with property acquired from legitimate sources, such property shall, without prejudice to any powers relating to freezing or seizure, be liable to confiscation up to the assessed value of the intermingled proceeds.

5. Income or other benefits derived from proceeds of crime, from property into which proceeds of crime have been transformed or converted or from property with which proceeds of crime have been intermingled shall also be liable to the measures referred to in this Article, in the same manner and to the same extent as proceeds of crime.

6. For the purposes of this Article and Article 13 of this Convention, each State Party shall empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or be seized. States Parties shall not decline to act under the provisions of this paragraph on the ground of bank secrecy.

7. States Parties may consider the possibility of requiring that an offender demonstrate the lawful origin of alleged proceeds of crime or other property liable to confiscation, to the extent that such a requirement is consistent with the principles of their domestic law and with the nature of the judicial and other proceedings.

8. The provisions of this Article shall not be construed to prejudice the rights of *bona fide* third parties.

9. Nothing contained in this Article shall affect the principle that the measures to which it refers shall be defined and implemented in accordance with and subject to the provisions of the domestic law of a State Party.

Article 13

International cooperation for purposes of confiscation

1. A State Party that has received a request from another State Party having jurisdiction over an offence covered by this Convention for confiscation of proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in Article 12(1), of this Convention situated in its territory shall, to the greatest extent possible within its domestic legal system:
 - (a) submit the request to its competent authorities for the purpose of obtaining an order of confiscation and, if such an order is granted, give effect to it; or
 - (b) submit to its competent authorities, with a view to giving effect to it to the extent requested, an order of confiscation issued by a court in the territory of the requesting State Party in accordance with Article 12(1), of this Convention insofar as it relates to proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in Article 12(1), situated in the territory of the requested State Party.

2. Following a request made by another State Party having jurisdiction over an offence covered by this Convention, the requested State Party shall take measures to identify, trace and freeze or seize proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in Article 12(1), of this Convention for the purpose of eventual confiscation to be ordered either by the requesting State Party or, pursuant to a request under paragraph 1 of this Article, by the requested State Party.

3. The provisions of Article 18 of this Convention are applicable, *mutatis mutandis*, to this Article. In addition to the information specified in Article 18(15), requests made pursuant to this Article shall contain:

- (a) in the case of a request pertaining to paragraph 1(a) of this Article, a description of the property to be confiscated and a statement of the facts relied upon by the requesting State Party sufficient to enable the requested State Party to seek the order under its domestic law;
- (b) in the case of a request pertaining to paragraph 1(b) of this Article, a legally admissible copy of an order of confiscation upon which the request is based issued by the requesting State Party, a statement of the facts and information as to the extent to which execution of the order is requested;
- (c) in the case of a request pertaining to paragraph 2 of this Article, a statement of the facts relied upon by the requesting State Party and a description of the actions requested.

4. The decisions or actions provided for in paragraphs 1 and 2 of this Article shall be taken by the requested State Party in accordance with and subject to the provisions of its domestic law and its procedural rules or any bilateral or multilateral treaty, agreement or arrangement to which it may be bound in relation to the requesting State Party.

5. Each State Party shall furnish copies of its laws and regulations that give effect to this Article and of any subsequent changes to such laws and regulations or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations.

6. If a State Party elects to make the taking of the measures referred to in paragraphs 1 and 2 of this Article conditional on the existence of a relevant treaty, that State Party shall consider this Convention the necessary and sufficient treaty basis.

7. Cooperation under this Article may be refused by a State Party if the offence to which the request relates is not an offence covered by this Convention.

8. The provisions of this Article shall not be construed to prejudice the rights of bona fide third parties.

9. States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral treaties, agreements or arrangements to enhance the effectiveness of international cooperation undertaken pursuant to this Article.

Article 14

Disposal of confiscated proceeds of crime or property

1. Proceeds of crime or property confiscated by a State Party pursuant to Articles 12 or 13(1), of this Convention shall be disposed of by that State Party in accordance with its domestic law and administrative procedures.

2. When acting on the request made by another State Party in accordance with Article 13 of this Convention, States Parties shall, to the extent permitted by domestic law and if so requested, give priority consideration to returning the confiscated proceeds of crime or property to the requesting State Party so that it can give compensation to the victims of the crime or return such proceeds of crime or property to their legitimate owners.

3. When acting on the request made by another State Party in accordance with Articles 12 and 13 of this Convention, a State Party may give special consideration to concluding agreements or arrangements on:

- (a) contributing the value of such proceeds of crime or property or funds derived from the sale of such proceeds of crime or property or a part thereof to the account designated in accordance with Article 30(2)(c), of this Convention and to intergovernmental bodies specialising in the fight against organised crime;
- (b) sharing with other States Parties, on a regular or case-by-case basis, such proceeds of crime or property, or funds derived from the sale of such proceeds of crime or property, in accordance with its domestic law or administrative procedures.

Article 15

Jurisdiction

1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention when:

- (a) The offence is committed in the territory of that State Party; or
- (b) The offence is committed on board a vessel that is flying the flag of that State Party or an aircraft that is registered under the laws of that State Party at the time that the offence is committed.

2. Subject to Article 4 of this Convention, a State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

- (a) the offence is committed against a national of that State Party;
- (b) the offence is committed by a national of that State Party or a stateless person who has his or her habitual residence in its territory; or
- (c) the offence is:
 - (i) one of those established in accordance with Article 5(1), of this Convention and is committed outside its territory with a view to the commission of a serious crime within its territory;
 - (ii) one of those established in accordance with Article 6(1)(b)(ii), of this Convention and is committed outside its territory with a view to the commission of an offence established in accordance with Article 6(1)(a)(i) or (ii) or (b) (i), of this Convention within its territory.

3. For the purposes of Article 16(10), of this Convention, each State Party shall adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences covered by this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite such person solely on the ground that he or she is one of its nationals.

4. Each State Party may also adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences covered by this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her.

5. If a State Party exercising its jurisdiction under paragraph 1 or 2 of this Article has been notified, or has otherwise learned, that one or more other States Parties are conducting an investigation, prosecution or judicial proceeding in respect of the same conduct, the competent authorities of those States Parties shall, as appropriate, consult one another with a view to coordinating their actions.

6. Without prejudice to norms of general international law, this Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 16

Extradition

1. This Article shall apply to the offences covered by this Convention or in cases where an offence referred to in Article 3(1)(a) or (b), involves an organised criminal group and the person who is the subject of the request for extradition is located in the territory of the requested State Party, provided that the offence for which extradition is sought is punishable under the domestic law of both the requesting State Party and the requested State Party.

2. If the request for extradition includes several separate serious crimes, some of which are not covered by this Article, the requested State Party may apply this Article also in respect of the latter offences.

3. Each of the offences to which this Article applies shall be deemed to be included as an extraditable offence in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

4. If a State Party that makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention the legal basis for extradition in respect of any offence to which this Article applies.

5. States Parties that make extradition conditional on the existence of a treaty shall:

(a) at the time of deposit of their instrument of ratification, acceptance, approval of or accession to this Convention, inform the Secretary-General of the United Nations whether they will take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition with other States Parties to this Convention; and

(b) if they do not take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition, seek, where appropriate, to conclude treaties on extradition with other States Parties to this Convention in order to implement this Article.

6. States Parties that do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise offences to which this Article applies as extraditable offences between themselves.

7. Extradition shall be subject to the conditions provided for by the domestic law of the requested State Party or by applicable extradition treaties, including, *inter alia*, conditions in relation to the minimum penalty requirement for extradition and the grounds upon which the requested State Party may refuse extradition.

8. States Parties shall, subject to their domestic law, endeavour to expedite extradition procedures and to simplify evidentiary requirements relating thereto in respect of any offence to which this Article applies.

9. Subject to the provisions of its domestic law and its extradition treaties, the requested State Party may, upon being satisfied that the circumstances so warrant and are urgent and at the request of the requesting State Party, take a person whose extradition is sought and who is present in its territory into custody or take other appropriate measures to ensure his or her presence at extradition proceedings.

10. A State Party in whose territory an alleged offender is found, if it does not extradite such person in respect of an offence to which this Article applies solely on the ground that he or she is one of its nationals, shall, at the request of the State Party seeking extradition, be obliged to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution. Those authorities shall take their decision and conduct their proceedings in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the domestic law of that State Party. The States Parties concerned shall cooperate with each other, in particular on procedural and evidentiary aspects, to ensure the efficiency of such prosecution.

11. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceedings for which the extradition or surrender of the person was sought and that State Party and the State Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms that they may deem appropriate, such conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 10 of this Article.

12. If extradition, sought for purposes of enforcing a sentence, is refused because the person sought is a national of the requested State Party, the requested Party shall, if its domestic law so permits and in conformity with the requirements of such law, upon application of the requesting Party, consider the enforcement of the sentence that has been imposed under the domestic law of the requesting Party or the remainder thereof.

13. Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences to which this Article applies shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided by the domestic law of the State Party in the territory of which that person is present.

14. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's sex, race, religion, nationality, ethnic origin or political opinions or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any one of these reasons.

15. States Parties may not refuse a request for extradition on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.

16. Before refusing extradition, the requested State Party shall, where appropriate, consult with the requesting State Party to provide it with ample opportunity to present its opinions and to provide information relevant to its allegation.

17. States Parties shall seek to conclude bilateral and multilateral agreements or arrangements to carry out or to enhance the effectiveness of extradition.

Article 17

Transfer of sentenced persons

States Parties may consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on the transfer to their territory of persons sentenced to imprisonment or other forms of deprivation of liberty for offences covered by this Convention, in order that they may complete their sentences there.

Article 18

Mutual legal assistance

1. States Parties shall afford one another the widest measure of mutual legal assistance in investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences covered by this Convention as provided for in Article 3 and shall reciprocally extend to one another similar assistance where the requesting State Party has reasonable grounds to suspect that the offence referred to in Article 3(1)(a) or (b), is transnational in nature, including that victims, witnesses, proceeds, instrumentalities or evidence of such offences are located in the requested State Party and that the offence involves an organised criminal group.

2. Mutual legal assistance shall be afforded to the fullest extent possible under relevant laws, treaties, agreements and arrangements of the requested State Party with respect to investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences for which a legal person may be held liable in accordance with Article 10 of this Convention in the requesting State Party.

3. Mutual legal assistance to be afforded in accordance with this Article may be requested for any of the following purposes:

- (a) taking evidence or statements from persons;
- (b) effecting service of judicial documents;
- (c) executing searches and seizures, and freezing;
- (d) examining objects and sites;
- (e) providing information, evidentiary items and expert evaluations;
- (f) providing originals or certified copies of relevant documents and records, including government, bank, financial, corporate or business records;
- (g) identifying or tracing proceeds of crime, property, instrumentalities or other things for evidentiary purposes;
- (h) facilitating the voluntary appearance of persons in the requesting State Party;
- (i) any other type of assistance that is not contrary to the domestic law of the requested State Party.

4. Without prejudice to domestic law, the competent authorities of a State Party may, without prior request, transmit information relating to criminal matters to a competent authority in another State Party where they believe that such information could assist the authority in undertaking or successfully concluding inquiries and criminal proceedings or could result in a request formulated by the latter State Party pursuant to this Convention.

5. The transmission of information pursuant to paragraph 4 of this Article shall be without prejudice to inquiries and criminal proceedings in the State of the competent authorities providing the information. The competent authorities receiving the information shall comply with a request that said information remain confidential, even temporarily, or with restrictions on its use. However, this shall not prevent the receiving State Party from disclosing in its proceedings information that is exculpatory to an accused person. In such a case, the receiving State Party shall notify the transmitting State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the transmitting State Party. If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the receiving State Party shall inform the transmitting State Party of the disclosure without delay.

6. The provisions of this Article shall not affect the obligations under any other treaty, bilateral or multilateral, that governs or will govern, in whole or in part, mutual legal assistance.

7. Paragraphs 9 to 29 of this Article shall apply to requests made pursuant to this Article if the States Parties in question are not bound by a treaty of mutual legal assistance. If those States Parties are bound by such a treaty, the corresponding provisions of that treaty shall apply unless the States Parties agree to apply paragraphs 9 to 29 of this Article in lieu thereof. States Parties are strongly encouraged to apply these paragraphs if they facilitate cooperation.

8. States Parties shall not decline to render mutual legal assistance pursuant to this Article on the ground of bank secrecy.

9. States Parties may decline to render mutual legal assistance pursuant to this Article on the ground of absence of dual criminality. However, the requested State Party may, when it deems appropriate, provide assistance, to the extent it decides at its discretion, irrespective of whether the conduct would constitute an offence under the domestic law of the requested State Party.

10. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for investigations, prosecutions or judicial proceedings in relation to offences covered by this Convention may be transferred if the following conditions are met:

- (a) the person freely gives his or her informed consent;
- (b) the competent authorities of both States Parties agree, subject to such conditions as those States Parties may deem appropriate.

11. For the purposes of paragraph 10 of this Article:

- (a) the State Party to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorised by the State Party from which the person was transferred;
- (b) the State Party to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State Party from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States Parties;
- (c) the State Party to which the person is transferred shall not require the State Party from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;
- (d) the person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State Party to which he or she was transferred.

12. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with paragraphs 10 and 11 of this Article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the State from which he or she was transferred.

13. Each State Party shall designate a central authority that shall have the responsibility and power to receive requests for mutual legal assistance and either to execute them or to transmit them to the competent authorities for execution. Where a State Party has a special region or territory with a separate system of mutual legal assistance, it may designate a distinct central authority that shall have the same function for that region or territory. Central authorities shall ensure the speedy and proper execution or transmission of the requests received. Where the central authority transmits the request to a competent authority for execution, it shall encourage the speedy and proper execution of the request by the competent authority. The Secretary-General of the United Nations shall be notified of

the central authority designated for this purpose at the time each State Party deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. Requests for mutual legal assistance and any communication related thereto shall be transmitted to the central authorities designated by the States Parties. This requirement shall be without prejudice to the right of a State Party to require that such requests and communications be addressed to it through diplomatic channels and, in urgent circumstances, where the States Parties agree, through the International Criminal Police Organisation, if possible.

14. Requests shall be made in writing or, where possible, by any means capable of producing a written record, in a language acceptable to the requested State Party, under conditions allowing that State Party to establish authenticity. The Secretary-General of the United Nations shall be notified of the language or languages acceptable to each State Party at the time it deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. In urgent circumstances and where agreed by the States Parties, requests may be made orally, but shall be confirmed in writing forthwith.

15. A request for mutual legal assistance shall contain:

- (a) the identity of the authority making the request;
- (b) the subject matter and nature of the investigation, prosecution or judicial proceeding to which the request relates and the name and functions of the authority conducting the investigation, prosecution or judicial proceeding;
- (c) a summary of the relevant facts, except in relation to requests for the purpose of service of judicial documents;
- (d) a description of the assistance sought and details of any particular procedure that the requesting State Party wishes to be followed;
- (e) where possible, the identity, location and nationality of any person concerned; and
- (f) the purpose for which the evidence, information or action is sought.

16. The requested State Party may request additional information when it appears necessary for the execution of the request in accordance with its domestic law or when it can facilitate such execution.

17. A request shall be executed in accordance with the domestic law of the requested State Party and, to the extent not contrary to the domestic law of the requested State Party and where possible, in accordance with the procedures specified in the request.

18. Wherever possible and consistent with fundamental principles of domestic law, when an individual is in the territory of a State Party and has to be heard as a witness or expert by the judicial authorities of another State Party, the first State Party may, at the request of the other, permit the hearing to take place by video conference if it is not possible or desirable for the individual in question to appear in person in the territory of the requesting State Party. States Parties may agree that the hearing shall be conducted by a judicial authority of the requesting State Party and attended by a judicial authority of the requested State Party.

19. The requesting State Party shall not transmit or use information or evidence furnished by the requested State Party for investigations, prosecutions or judicial proceedings other than those stated in the request without the prior consent of the requested State Party. Nothing in this paragraph shall prevent the requesting State Party from disclosing in its proceedings information or evidence that is exculpatory to an accused person. In the latter case, the requesting State Party shall notify the requested State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the requested State Party. If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the requesting State Party shall inform the requested State Party of the disclosure without delay.

20. The requesting State Party may require that the requested State Party keep confidential the fact and substance of the request, except to the extent necessary to execute the request. If the requested State Party cannot comply with the requirement of confidentiality, it shall promptly inform the requesting State Party.

21. Mutual legal assistance may be refused:

- (a) if the request is not made in conformity with the provisions of this Article;
- (b) if the requested State Party considers that execution of the request is likely to prejudice its sovereignty, security, public order or other essential interests;
- (c) if the authorities of the requested State Party would be prohibited by its domestic law from carrying out the action requested with regard to any similar offence, had it been subject to investigation, prosecution or judicial proceedings under their own jurisdiction;
- (d) if it would be contrary to the legal system of the requested State Party relating to mutual legal assistance for the request to be granted.

22. States Parties may not refuse a request for mutual legal assistance on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.

23. Reasons shall be given for any refusal of mutual legal assistance.

24. The requested State Party shall execute the request for mutual legal assistance as soon as possible and shall take as full account as possible of any deadlines suggested by the requesting State Party and for which reasons are given, preferably in the request. The requested State Party shall respond to reasonable requests by the requesting State Party on progress of its handling of the request. The requesting State Party shall promptly inform the requested State Party when the assistance sought is no longer required.

25. Mutual legal assistance may be postponed by the requested State Party on the ground that it interferes with an ongoing investigation, prosecution or judicial proceeding.

26. Before refusing a request pursuant to paragraph 21 of this Article or postponing its execution pursuant to paragraph 25 of this Article, the requested State Party shall consult with the requesting State Party to consider whether assistance may

be granted subject to such terms and conditions as it deems necessary. If the requesting State Party accepts assistance subject to those conditions, it shall comply with the conditions.

27. Without prejudice to the application of paragraph 12 of this Article, a witness, expert or other person who, at the request of the requesting State Party, consents to give evidence in a proceeding or to assist in an investigation, prosecution or judicial proceeding in the territory of the requesting State Party shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in that territory in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the requested State Party. Such safe conduct shall cease when the witness, expert or other person having had, for a period of 15 consecutive days or for any period agreed upon by the States Parties from the date on which he or she has been officially informed that his or her presence is no longer required by the judicial authorities, an opportunity of leaving, has nevertheless remained voluntarily in the territory of the requesting State Party or, having left it, has returned of his or her own free will.

28. The ordinary costs of executing a request shall be borne by the requested State Party, unless otherwise agreed by the States Parties concerned. If expenses of a substantial or extraordinary nature are or will be required to fulfil the request, the States Parties shall consult to determine the terms and conditions under which the request will be executed, as well as the manner in which the costs shall be borne.

29. The requested State Party:

- (a) shall provide to the requesting State Party copies of government records, documents or information in its possession that under its domestic law are available to the general public;
- (b) may, at its discretion, provide to the requesting State Party in whole, in part or subject to such conditions as it deems appropriate, copies of any government records, documents or information in its possession that under its domestic law are not available to the general public.

30. States Parties shall consider, as may be necessary, the possibility of concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements that would serve the purposes of, give practical effect to or enhance the provisions of this Article.

Article 19

Joint investigations

States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements whereby, in relation to matters that are the subject of investigations, prosecutions or judicial proceedings in one or more States, the competent authorities concerned may establish joint investigative bodies. In the absence of such agreements or arrangements, joint investigations may be undertaken by agreement on a case-by-case basis. The States Parties involved shall ensure that the sovereignty of the State Party in whose territory such investigation is to take place is fully respected.

Article 20

Special investigative techniques

1. If permitted by the basic principles of its domestic legal system, each State Party shall, within its possibilities and under the conditions prescribed by its domestic law, take the necessary measures to allow for the appropriate use of controlled delivery and, where it deems appropriate, for the use of other special investigative techniques, such as electronic or other forms of surveillance and undercover operations, by its competent authorities in its territory for the purpose of effectively combating organised crime.

2. For the purpose of investigating the offences covered by this Convention, States Parties are encouraged to conclude, when necessary, appropriate bilateral or multilateral agreements or arrangements for using such special investigative techniques in the context of cooperation at the international level. Such agreements or arrangements shall be concluded and implemented in full compliance with the principle of sovereign equality of States and shall be carried out strictly in accordance with the terms of those agreements or arrangements.

3. In the absence of an agreement or arrangement as set forth in paragraph 2 of this Article, decisions to use such special investigative techniques at the international level shall be made on a case-by-case basis and may, when necessary, take into consideration financial arrangements and understandings with respect to the exercise of jurisdiction by the States Parties concerned.

4. Decisions to use controlled delivery at the international level may, with the consent of the States Parties concerned, include methods such as intercepting and allowing the goods to continue intact or be removed or replaced in whole or in part.

Article 21

Transfer of criminal proceedings

States Parties shall consider the possibility of transferring to one another proceedings for the prosecution of an offence covered by this Convention in cases where such transfer is considered to be in the interests of the proper administration of justice, in particular in cases where several jurisdictions are involved, with a view to concentrating the prosecution.

Article 22

Establishment of criminal record

Each State Party may adopt such legislative or other measures as may be necessary to take into consideration, under such terms as and for the purpose that it deems appropriate, any previous conviction in another State of an alleged offender for the purpose of using such information in criminal proceedings relating to an offence covered by this Convention.

Article 23

Criminalisation of obstruction of justice

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- (a) the use of physical force, threats or intimidation or the promise, offering or giving of an undue advantage to induce false testimony or to interfere in the giving of testimony or the production of evidence in a proceeding in relation to the commission of offences covered by this Convention;
- (b) the use of physical force, threats or intimidation to interfere with the exercise of official duties by a justice or law enforcement official in relation to the commission of offences covered by this Convention. Nothing in this subparagraph shall prejudice the right of States Parties to have legislation that protects other categories of public officials.

Article 24

Protection of witnesses

1. Each State Party shall take appropriate measures within its means to provide effective protection from potential retaliation or intimidation for witnesses in criminal proceedings who give testimony concerning offences covered by this Convention and, as appropriate, for their relatives and other persons close to them.

2. The measures envisaged in paragraph 1 of this Article may include, *inter alia*, without prejudice to the rights of the defendant, including the right to due process:

- (a) establishing procedures for the physical protection of such persons, such as, to the extent necessary and feasible, relocating them and permitting, where appropriate, non-disclosure or limitations on the disclosure of information concerning the identity and whereabouts of such persons;
- (b) providing evidentiary rules to permit witness testimony to be given in a manner that ensures the safety of the witness, such as permitting testimony to be given through the use of communications technology such as video links or other adequate means.

3. States Parties shall consider entering into agreements or arrangements with other States for the relocation of persons referred to in paragraph 1 of this Article.

4. The provisions of this Article shall also apply to victims in so far as they are witnesses.

Article 25

Assistance to and protection of victims

1. Each State Party shall take appropriate measures within its means to provide assistance and protection to victims of offences covered by this Convention, in particular in cases of threat of retaliation or intimidation.

2. Each State Party shall establish appropriate procedures to provide access to compensation and restitution for victims of offences covered by this Convention.

3. Each State Party shall, subject to its domestic law, enable views and concerns of victims to be presented and considered at appropriate stages of criminal proceedings against offenders in a manner not prejudicial to the rights of the defence.

*Article 26***Measures to enhance cooperation with law enforcement authorities**

1. Each State Party shall take appropriate measures to encourage persons who participate or who have participated in organised criminal groups:

(a) to supply information useful to competent authorities for investigative and evidentiary purposes on such matters as:

- (i) the identity, nature, composition, structure, location or activities of organised criminal groups;
- (ii) links, including international links, with other organised criminal groups;
- (iii) offences that organised criminal groups have committed or may commit;

(b) to provide factual, concrete help to competent authorities that may contribute to depriving organised criminal groups of their resources or of the proceeds of crime.

2. Each State Party shall consider providing for the possibility, in appropriate cases, of mitigating punishment of an accused person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence covered by this Convention.

3. Each State Party shall consider providing for the possibility, in accordance with fundamental principles of its domestic law, of granting immunity from prosecution to a person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence covered by this Convention.

4. Protection of such persons shall be as provided for in Article 24 of this Convention.

5. Where a person referred to in paragraph 1 of this Article located in one State Party can provide substantial cooperation to the competent authorities of another State Party, the States Parties concerned may consider entering into agreements or arrangements, in accordance with their domestic law, concerning the potential provision by the other State Party of the treatment set forth in paragraphs 2 and 3 of this Article.

*Article 27***Law enforcement cooperation**

1. States Parties shall cooperate closely with one another, consistent with their respective domestic legal and administrative systems, to enhance the effectiveness of law enforcement action to combat the offences covered by this Convention. Each State Party shall, in particular, adopt effective measures:

- (a) to enhance and, where necessary, to establish channels of communication between their competent authorities, agencies and services in order to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of the offences covered by this Convention, including, if the States Parties concerned deem it appropriate, links with other criminal activities;
- (b) to cooperate with other States Parties in conducting inquiries with respect to offences covered by this Convention concerning:

- (i) the identity, whereabouts and activities of persons suspected of involvement in such offences or the location of other persons concerned;
- (ii) the movement of proceeds of crime or property derived from the commission of such offences;
- (iii) the movement of property, equipment or other instrumentalities used or intended for use in the commission of such offences;
- (c) to provide, when appropriate, necessary items or quantities of substances for analytical or investigative purposes;
- (d) to facilitate effective coordination between their competent authorities, agencies and services and to promote the exchange of personnel and other experts, including, subject to bilateral agreements or arrangements between the States Parties concerned, the posting of liaison officers;
- (e) to exchange information with other States Parties on specific means and methods used by organised criminal groups, including, where applicable, routes and conveyances and the use of false identities, altered or false documents or other means of concealing their activities;
- (f) to exchange information and coordinate administrative and other measures taken as appropriate for the purpose of early identification of the offences covered by this Convention.

2. With a view to giving effect to this Convention, States Parties shall consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on direct cooperation between their law enforcement agencies and, where such agreements or arrangements already exist, amending them. In the absence of such agreements or arrangements between the States Parties concerned, the Parties may consider this Convention as the basis for mutual law enforcement cooperation in respect of the offences covered by this Convention. Whenever appropriate, States Parties shall make full use of agreements or arrangements, including international or regional organisations, to enhance the cooperation between their law enforcement agencies.

3. States Parties shall endeavour to cooperate within their means to respond to transnational organised crime committed through the use of modern technology.

*Article 28***Collection, exchange and analysis of information on the nature of organised crime**

1. Each State Party shall consider analysing, in consultation with the scientific and academic communities, trends in organised crime in its territory, the circumstances in which organised crime operates, as well as the professional groups and technologies involved.

2. States Parties shall consider developing and sharing analytical expertise concerning organised criminal activities with each other and through international and regional organisations. For that purpose, common definitions, standards and methodologies should be developed and applied as appropriate.

3. Each State Party shall consider monitoring its policies and actual measures to combat organised crime and making assessments of their effectiveness and efficiency.

Article 29

Training and technical assistance

1. Each State Party shall, to the extent necessary, initiate, develop or improve specific training programmes for its law enforcement personnel, including prosecutors, investigating magistrates and customs personnel, and other personnel charged with the prevention, detection and control of the offences covered by this Convention. Such programmes may include secondments and exchanges of staff. Such programmes shall deal, in particular and to the extent permitted by domestic law, with the following:

- (a) methods used in the prevention, detection and control of the offences covered by this Convention;
- (b) routes and techniques used by persons suspected of involvement in offences covered by this Convention, including in transit States, and appropriate countermeasures;
- (c) monitoring of the movement of contraband;
- (d) detection and monitoring of the movements of proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities and methods used for the transfer, concealment or disguise of such proceeds, property, equipment or other instrumentalities, as well as methods used in combating money-laundering and other financial crimes;
- (e) collection of evidence;
- (f) control techniques in free trade zones and free ports;
- (g) modern law enforcement equipment and techniques, including electronic surveillance, controlled deliveries and undercover operations;
- (h) methods used in combating transnational organised crime committed through the use of computers, telecommunications networks or other forms of modern technology; and
- (i) methods used in the protection of victims and witnesses.

2. States Parties shall assist one another in planning and implementing research and training programmes designed to share expertise in the areas referred to in paragraph 1 of this Article and to that end shall also, when appropriate, use regional and international conferences and seminars to promote cooperation and to stimulate discussion on problems of mutual concern, including the special problems and needs of transit States.

3. States Parties shall promote training and technical assistance that will facilitate extradition and mutual legal assistance. Such training and technical assistance may include language training, secondments and exchanges between personnel in central authorities or agencies with relevant responsibilities.

4. In the case of existing bilateral and multilateral agreements or arrangements, States Parties shall strengthen, to the

extent necessary, efforts to maximise operational and training activities within international and regional organisations and within other relevant bilateral and multilateral agreements or arrangements.

Article 30

Other measures: implementation of the Convention through economic development and technical assistance

1. States Parties shall take measures conducive to the optimal implementation of this Convention to the extent possible, through international cooperation, taking into account the negative effects of organised crime on society in general, in particular on sustainable development.

2. States Parties shall make concrete efforts to the extent possible and in coordination with each other, as well as with international and regional organisations:

- (a) to enhance their cooperation at various levels with developing countries, with a view to strengthening the capacity of the latter to prevent and combat transnational organised crime;
- (b) to enhance financial and material assistance to support the efforts of developing countries to fight transnational organised crime effectively and to help them implement this Convention successfully;
- (c) to provide technical assistance to developing countries and countries with economies in transition to assist them in meeting their needs for the implementation of this Convention. To that end, States Parties shall endeavour to make adequate and regular voluntary contributions to an account specifically designated for that purpose in a United Nations funding mechanism. States Parties may also give special consideration, in accordance with their domestic law and the provisions of this Convention, to contributing to the aforementioned account a percentage of the money or of the corresponding value of proceeds of crime or property confiscated in accordance with the provisions of this Convention;
- (d) to encourage and persuade other States and financial institutions as appropriate to join them in efforts in accordance with this Article, in particular by providing more training programmes and modern equipment to developing countries in order to assist them in achieving the objectives of this Convention.

3. To the extent possible, these measures shall be without prejudice to existing foreign assistance commitments or to other financial cooperation arrangements at the bilateral, regional or international level.

4. States Parties may conclude bilateral or multilateral agreements or arrangements on material and logistical assistance, taking into consideration the financial arrangements necessary for the means of international cooperation provided for by this Convention to be effective and for the prevention, detection and control of transnational organised crime.

*Article 31***Prevention**

1. States Parties shall endeavour to develop and evaluate national projects and to establish and promote best practices and policies aimed at the prevention of transnational organised crime.
2. States Parties shall endeavour, in accordance with fundamental principles of their domestic law, to reduce existing or future opportunities for organised criminal groups to participate in lawful markets with proceeds of crime, through appropriate legislative, administrative or other measures. These measures should focus on:
 - (a) the strengthening of cooperation between law enforcement agencies or prosecutors and relevant private entities, including industry;
 - (b) the promotion of the development of standards and procedures designed to safeguard the integrity of public and relevant private entities, as well as codes of conduct for relevant professions, in particular lawyers, notaries public, tax consultants and accountants;
 - (c) the prevention of the misuse by organised criminal groups of tender procedures conducted by public authorities and of subsidies and licences granted by public authorities for commercial activity;
 - (d) the prevention of the misuse of legal persons by organised criminal groups; such measures could include:
 - (i) the establishment of public records on legal and natural persons involved in the establishment, management and funding of legal persons;
 - (ii) the introduction of the possibility of disqualifying by court order or any appropriate means for a reasonable period of time persons convicted of offences covered by this Convention from acting as directors of legal persons incorporated within their jurisdiction;
 - (iii) the establishment of national records of persons disqualified from acting as directors of legal persons; and
 - (iv) the exchange of information contained in the records referred to in subparagraphs (d)(i) and (iii) of this paragraph with the competent authorities of other States Parties.
3. States Parties shall endeavour to promote the reintegration into society of persons convicted of offences covered by this Convention.
4. States Parties shall endeavour to evaluate periodically existing relevant legal instruments and administrative practices with a view to detecting their vulnerability to misuse by organised criminal groups.
5. States Parties shall endeavour to promote public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by transnational organised crime. Information may be disseminated where appropriate through the mass media and shall include measures to promote public participation in preventing and combating such crime.

6. Each State Party shall inform the Secretary-General of the United Nations of the name and address of the authority or authorities that can assist other States Parties in developing measures to prevent transnational organised crime.

7. States Parties shall, as appropriate, collaborate with each other and relevant international and regional organisations in promoting and developing the measures referred to in this Article. This includes participation in international projects aimed at the prevention of transnational organised crime, for example by alleviating the circumstances that render socially marginalised groups vulnerable to the action of transnational organised crime.

*Article 32***Conference of the Parties to the Convention**

1. A Conference of the Parties to the Convention is hereby established to improve the capacity of States Parties to combat transnational organised crime and to promote and review the implementation of this Convention.
2. The Secretary-General of the United Nations shall convene the Conference of the Parties not later than one year following the entry into force of this Convention. The Conference of the Parties shall adopt rules of procedure and rules governing the activities set forth in paragraphs 3 and 4 of this Article (including rules concerning payment of expenses incurred in carrying out those activities).
3. The Conference of the Parties shall agree upon mechanisms for achieving the objectives mentioned in paragraph 1 of this Article, including:
 - (a) facilitating activities by States Parties under Articles 29, 30 and 31 of this Convention, including by encouraging the mobilisation of voluntary contributions;
 - (b) facilitating the exchange of information among States Parties on patterns and trends in transnational organised crime and on successful practices for combating it;
 - (c) cooperating with relevant international and regional organisations and non-governmental organisations;
 - (d) reviewing periodically the implementation of this Convention;
 - (e) making recommendations to improve this Convention and its implementation.
4. For the purpose of paragraphs 3 (d) and (e) of this Article, the Conference of the Parties shall acquire the necessary knowledge of the measures taken by States Parties in implementing this Convention and the difficulties encountered by them in doing so through information provided by them and through such supplemental review mechanisms as may be established by the Conference of the Parties.
5. Each State Party shall provide the Conference of the Parties with information on its programmes, plans and practices, as well as legislative and administrative measures to implement this Convention, as required by the Conference of the Parties.

*Article 33***Secretariat**

1. The Secretary-General of the United Nations shall provide the necessary secretariat services to the Conference of the Parties to the Convention.
2. The secretariat shall:
 - (a) assist the Conference of the Parties in carrying out the activities set forth in Article 32 of this Convention and make arrangements and provide the necessary services for the sessions of the Conference of the Parties;
 - (b) upon request, assist States Parties in providing information to the Conference of the Parties as envisaged in Article 32(5), of this Convention; and
 - (c) ensure the necessary coordination with the secretariats of relevant international and regional organisations.

*Article 34***Implementation of the Convention**

1. Each State Party shall take the necessary measures, including legislative and administrative measures, in accordance with fundamental principles of its domestic law, to ensure the implementation of its obligations under this Convention.
2. The offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention shall be established in the domestic law of each State Party independently of the transnational nature or the involvement of an organised criminal group as described in Article 3(1), of this Convention, except to the extent that Article 5 of this Convention would require the involvement of an organised criminal group.
3. Each State Party may adopt more strict or severe measures than those provided for by this Convention for preventing and combating transnational organised crime.

*Article 35***Settlement of disputes**

1. States Parties shall endeavour to settle disputes concerning the interpretation or application of this Convention through negotiation.
2. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention that cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of those States Parties, be submitted to arbitration. If, six months after the date of the request for arbitration, those States Parties are unable to agree on the organisation of the arbitration, any one of those States Parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in accordance with the Statute of the Court.
3. Each State Party may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention, declare that it does not consider itself bound by paragraph 2 of this Article. The other States Parties shall not be bound by

paragraph 2 of this Article with respect to any State Party that has made such a reservation.

4. Any State Party that has made a reservation in accordance with paragraph 3 of this Article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

*Article 36***Signature, ratification, acceptance, approval and accession**

1. This Convention shall be open to all States for signature from 12 to 15 December 2000 in Palermo, Italy, and thereafter at United Nations Headquarters in New York until 12 December 2002.
2. This Convention shall also be open for signature by regional economic integration organisations provided that at least one Member State of such organisation has signed this Convention in accordance with paragraph 1 of this Article.
3. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. A regional economic integration organisation may deposit its instrument of ratification, acceptance or approval if at least one of its Member States has done likewise. In that instrument of ratification, acceptance or approval, such organisation shall declare the extent of its competence with respect to the matters governed by this Convention. Such organisation shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.
4. This Convention is open for accession by any State or any regional economic integration organisation of which at least one Member State is a Party to this Convention. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. At the time of its accession, a regional economic integration organisation shall declare the extent of its competence with respect to matters governed by this Convention. Such organisation shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.

*Article 37***Relation with protocols**

1. This Convention may be supplemented by one or more protocols.
2. In order to become a Party to a protocol, a State or a regional economic integration organisation must also be a Party to this Convention.
3. A State Party to this Convention is not bound by a protocol unless it becomes a Party to the protocol in accordance with the provisions thereof.
4. Any protocol to this Convention shall be interpreted together with this Convention, taking into account the purpose of that protocol.

*Article 38***Entry into force**

1. This Convention shall enter into force on the 19th day after the date of deposit of the 40th instrument of ratification, acceptance, approval or accession. For the purpose of this paragraph, any instrument deposited by a regional economic integration organisation shall not be counted as additional to those deposited by Member States of such organisation.

2. For each State or regional economic integration organisation ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention after the deposit of the 40th instrument of such action, this Convention shall enter into force on the 30th day after the date of deposit by such State or organisation of the relevant instrument.

*Article 39***Amendment**

1. After the expiry of five years from the entry into force of this Convention, a State Party may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations, who shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties and to the Conference of the Parties to the Convention for the purpose of considering and deciding on the proposal. The Conference of the Parties shall make every effort to achieve consensus on each amendment. If all efforts at consensus have been exhausted and no agreement has been reached, the amendment shall, as a last resort, require for its adoption a two-thirds majority vote of the States Parties present and voting at the meeting of the Conference of the Parties.

2. Regional economic integration organisations, in matters within their competence, shall exercise their right to vote under this Article with a number of votes equal to the number of their Member States that are Parties to this Convention. Such organisations shall not exercise their right to vote if their Member States exercise theirs and vice versa.

3. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this Article is subject to ratification, acceptance or approval by States Parties.

4. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this Article shall enter into force in respect of a State Party 90 days after the date of the deposit with the Secretary-General of the United Nations of an instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment.

5. When an amendment enters into force, it shall be binding on those States Parties which have expressed their consent to be bound by it. Other States Parties shall still be bound by the provisions of this Convention and any earlier amendments that they have ratified, accepted or approved.

*Article 40***Denunciation**

1. A State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations. Such denunciation shall become effective one year after the date of receipt of the notification by the Secretary-General.

2. A regional economic integration organisation shall cease to be a Party to this Convention when all of its Member States have denounced it.

3. Denunciation of this Convention in accordance with paragraph 1 of this Article shall entail the denunciation of any protocols thereto.

*Article 41***Depositary and languages**

1. The Secretary-General of the United Nations is designated depositary of this Convention.

2. The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned plenipotentiaries, being duly authorised thereto by their respective Governments, have signed this Convention.

CONVENTION DES NATIONS UNIES CONTRE LA CRIMINALITÉ TRANSNATIONALE ORGANISÉE

Article premier

Objet

L'objet de la présente convention est de promouvoir la coopération afin de prévenir et de combattre plus efficacement la criminalité transnationale organisée.

Article 2

Terminologie

Aux fins de la présente convention:

- a) l'expression «groupe criminel organisé» désigne un groupe structuré de trois personnes ou plus existant depuis un certain temps et agissant de concert dans le but de commettre une ou plusieurs infractions graves ou infractions établies conformément à la présente convention, pour en tirer, directement ou indirectement, un avantage financier ou un autre avantage matériel;
- b) l'expression «infraction grave» désigne un acte constituant une infraction passible d'une peine privative de liberté dont le maximum ne doit pas être inférieur à quatre ans ou d'une peine plus lourde;
- c) l'expression «groupe structuré» désigne un groupe qui ne s'est pas constitué au hasard pour commettre immédiatement une infraction et qui n'a pas nécessairement de rôles formellement définis pour ses membres, de continuité dans sa composition ou de structure élaborée;
- d) le terme «biens» désigne tous les types d'avoirs, corporels ou incorporels, meubles ou immeubles, tangibles ou intangibles, ainsi que les actes juridiques ou documents attestant la propriété de ces avoirs ou les droits y relatifs;
- e) l'expression «produit du crime» désigne tout bien provenant directement ou indirectement de la commission d'une infraction ou obtenu directement ou indirectement en la commettant;
- f) les termes «gel» ou «saisie» désignent l'interdiction temporaire du transfert, de la conversion, de la disposition ou du mouvement de biens, ou le fait d'assumer temporairement la garde ou le contrôle de biens sur décision d'un tribunal ou d'une autre autorité compétente;
- g) le terme «confiscation» désigne la dépossession permanente de biens sur décision d'un tribunal ou d'une autre autorité compétente;
- h) l'expression «infraction principale» désigne toute infraction à la suite de laquelle un produit est généré, qui est susceptible de devenir l'objet d'une infraction définie à l'article 6 de la présente convention;
- i) l'expression «livraison surveillée» désigne la méthode consistant à permettre le passage par le territoire d'un ou de plusieurs États d'expéditions illicites ou suspectées de l'être, au su et sous le contrôle des autorités compétentes de ces États,

en vue d'enquêter sur une infraction et d'identifier les personnes impliquées dans sa commission;

- j) l'expression «organisation régionale d'intégration économique» désigne toute organisation constituée par des États souverains d'une région donnée, à laquelle ses États membres ont transféré des compétences en ce qui concerne les questions régies par la présente convention et qui a été dûment mandatée, conformément à ses procédures internes, pour signer, ratifier, accepter, approuver ladite convention ou y adhérer; les références dans la présente convention aux «États parties» sont applicables à ces organisations dans la limite de leur compétence.

Article 3

Champ d'application

1. La présente convention s'applique, sauf disposition contraire, à la prévention, aux enquêtes et aux poursuites concernant:
 - a) les infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention, et
 - b) les infractions graves telles que définies à l'article 2 de la présente convention;
 lorsque ces infractions sont de nature transnationale et qu'un groupe criminel organisé y est impliqué.
2. Aux fins du paragraphe 1, une infraction est de nature transnationale si:
 - a) elle est commise dans plus d'un État;
 - b) elle est commise dans un État mais qu'une partie substantielle de sa préparation, de sa planification, de sa conduite ou de son contrôle a lieu dans un autre État;
 - c) elle est commise dans un État mais implique un groupe criminel organisé qui se livre à des activités criminelles dans plus d'un État, ou
 - d) elle est commise dans un État mais a des effets substantiels dans un autre État.

Article 4

Protection de la souveraineté

1. Les États parties exécutent leurs obligations au titre de la présente convention d'une manière compatible avec les principes de l'égalité souveraine et de l'intégrité territoriale des États et avec celui de la non-intervention dans les affaires intérieures d'autres États.
2. Aucune disposition de la présente convention n'habilite un État partie à exercer sur le territoire d'un autre État une compétence et des fonctions qui sont exclusivement réservées aux autorités de cet autre État par son droit interne.

Article 5

Incrimination de la participation à un groupe criminel organisé

1. Chaque État partie adopte les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque commis intentionnellement:

a) à l'un ou l'autre des actes suivants, ou aux deux, en tant qu'infractions pénales distinctes de celles impliquant une tentative d'activité criminelle ou sa consommation:

i) au fait de s'entendre avec une ou plusieurs personnes en vue de commettre une infraction grave à une fin liée directement ou indirectement à l'obtention d'un avantage financier ou autre avantage matériel et, lorsque le droit interne l'exige, impliquant un acte commis par un des participants en vertu de cette entente ou impliquant un groupe criminel organisé;

ii) à la participation active d'une personne ayant connaissance, soit du but et de l'activité criminelle générale d'un groupe criminel organisé, soit de son intention de commettre les infractions en question:

a. aux activités criminelles du groupe criminel organisé;

b. à d'autres activités du groupe criminel organisé lorsque cette personne sait que sa participation contribuera à la réalisation du but criminel susmentionné;

b) au fait d'organiser, de diriger, de faciliter, d'encourager ou de favoriser au moyen d'une aide ou de conseils la commission d'une infraction grave impliquant un groupe criminel organisé.

2. La connaissance, l'intention, le but, la motivation ou l'entente visés au paragraphe 1 peuvent être déduits de circonstances factuelles objectives.

3. Les États parties dont le droit interne subordonne l'établissement des infractions visées au paragraphe 1, point a) i), à l'implication d'un groupe criminel organisé veillent à ce que leur droit interne couvre toutes les infractions graves impliquant des groupes criminels organisés. Ces États parties, de même que les États parties dont le droit interne subordonne l'établissement des infractions visées au paragraphe 1, point a) i), à la commission d'un acte en vertu de l'entente, portent cette information à la connaissance du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies au moment où ils signent la présente convention ou déposent leurs instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation ou d'adhésion.

Article 6

Incrimination du blanchiment du produit du crime

1. Chaque État partie adopte, conformément aux principes fondamentaux de son droit interne, les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque l'acte a été commis intentionnellement:

a) i) à la conversion ou au transfert de biens dont celui qui s'y livre sait qu'ils sont le produit du crime, dans le but de

dissimuler ou de déguiser l'origine illicite desdits biens ou d'aider toute personne qui est impliquée dans la commission de l'infraction principale à échapper aux conséquences juridiques de ses actes;

ii) à la dissimulation ou au déguisement de la nature véritable, de l'origine, de l'emplacement, de la disposition, du mouvement ou de la propriété de biens ou de droits y relatifs dont l'auteur sait qu'ils sont le produit du crime;

b) et, sous réserve des concepts fondamentaux de son système juridique:

i) à l'acquisition, à la détention ou à l'utilisation de biens dont celui qui les acquiert, les détient ou les utilise sait, au moment où il les reçoit, qu'ils sont le produit du crime;

ii) à la participation à l'une des infractions établies conformément au présent article ou à toute autre association, entente, tentative ou complicité par fourniture d'une assistance, d'une aide ou de conseils en vue de sa commission.

2. Aux fins de l'application du paragraphe 1:

a) chaque État partie s'efforce d'appliquer le paragraphe 1 à l'éventail le plus large d'infractions principales;

b) chaque État partie inclut dans les infractions principales toutes les infractions graves telles que définies à l'article 2 de la présente convention et les infractions établies conformément à ses articles 5, 8 et 23. S'agissant des États parties dont la législation contient une liste d'infractions principales spécifiques, ceux-ci incluent dans cette liste, au minimum, un éventail complet d'infractions liées à des groupes criminels organisés;

c) aux fins du point b), les infractions principales incluent les infractions commises à l'intérieur et à l'extérieur du territoire relevant de la compétence de l'État partie en question. Toutefois, une infraction commise à l'extérieur du territoire relevant de la compétence d'un État partie ne constitue une infraction principale que lorsque l'acte correspondant est une infraction pénale en vertu du droit interne de l'État où il a été commis et constituerait une infraction pénale en vertu du droit interne de l'État partie appliquant le présent article s'il avait été commis sur son territoire;

d) chaque État partie remet au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies une copie de ses lois qui donnent effet au présent article, ainsi qu'une copie de toute modification ultérieurement apportée à ces lois ou une description de ces lois et modifications ultérieures;

e) lorsque les principes fondamentaux du droit interne d'un État partie l'exigent, il peut être disposé que les infractions énoncées au paragraphe 1 ne s'appliquent pas aux personnes qui ont commis l'infraction principale;

f) la connaissance, l'intention ou la motivation, en tant qu'éléments constitutifs d'une infraction énoncée au paragraphe 1, peuvent être déduites de circonstances factuelles objectives.

Article 7

Mesures de lutte contre le blanchiment d'argent

1. Chaque État partie:

a) institue un régime interne complet de réglementation et de contrôle des banques et institutions financières non bancaires, ainsi que, le cas échéant, des autres entités particulièrement exposées au blanchiment d'argent, dans les limites de sa compétence, afin de prévenir et de détecter toutes formes de blanchiment d'argent, lequel régime met l'accent sur les exigences en matière d'identification des clients, d'enregistrement des opérations et de déclaration des opérations suspectes;

b) s'assure, sans préjudice des articles 18 et 27 de la présente convention, que les autorités administratives, de réglementation, de détection et de répression et autres, chargées de la lutte contre le blanchiment d'argent (y compris, quand son droit interne le prévoit, les autorités judiciaires) sont en mesure de coopérer et d'échanger des informations aux niveaux national et international, dans les conditions définies par son droit interne et, à cette fin, envisage la création d'un service de renseignement financier qui fera office de centre national de collecte, d'analyse et de diffusion d'informations concernant d'éventuelles opérations de blanchiment d'argent.

2. Les États parties envisagent de mettre en œuvre des mesures réalisables de détection et de surveillance du mouvement transfrontière d'espèces et de titres négociables appropriés, sous réserve de garanties permettant d'assurer une utilisation correcte des informations et sans entraver d'aucune façon la circulation des capitaux licites. Il peut être notamment fait obligation aux particuliers et aux entreprises de signaler les transferts transfrontières de quantités importantes d'espèces et de titres négociables appropriés.

3. Lorsqu'ils instituent un régime interne de réglementation et de contrôle aux termes du présent article, et sans préjudice de tout autre article de la présente convention, les États parties sont invités à prendre pour lignes directrices les initiatives pertinentes prises par les organisations régionales, interrégionales et multilatérales pour lutter contre le blanchiment d'argent.

4. Les États parties s'efforcent de développer et de promouvoir la coopération mondiale, régionale, sous-régionale et bilatérale entre les autorités judiciaires, les services de détection et de répression et les autorités de réglementation financière en vue de lutter contre le blanchiment d'argent.

Article 8

Incrimination de la corruption

1. Chaque État partie adopte les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque les actes ont été commis intentionnellement:

a) au fait de promettre, d'offrir ou d'accorder à un agent public, directement ou indirectement, un avantage indu, pour lui-même ou pour une autre personne ou entité, afin qu'il accomplisse ou s'abstienne d'accomplir un acte dans l'exercice de ses fonctions officielles;

b) au fait pour un agent public de solliciter ou d'accepter, directement ou indirectement, un avantage indu pour lui-même ou pour une autre personne ou entité, afin d'accomplir ou de s'abstenir d'accomplir un acte dans l'exercice de ses fonctions officielles.

2. Chaque État partie envisage d'adopter les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale aux actes visés au paragraphe 1, impliquant un agent public étranger ou un fonctionnaire international. De même, chaque État partie envisage de conférer le caractère d'infraction pénale à d'autres formes de corruption.

3. Chaque État partie adopte également les mesures nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale au fait de se rendre complice d'une infraction établie conformément au présent article.

4. Aux fins du paragraphe 1 et de l'article 9 de la présente convention, le terme «agent public» désigne un agent public ou une personne assurant un service public, tel que ce terme est défini dans le droit interne et appliqué dans le droit pénal de l'État partie où la personne en question exerce cette fonction.

Article 9

Mesures contre la corruption

1. Outre les mesures énoncées à l'article 8 de la présente convention, chaque État partie, selon qu'il convient et conformément à son système juridique, adopte des mesures efficaces d'ordre législatif, administratif ou autre pour promouvoir l'intégrité et prévenir, détecter et punir la corruption des agents publics.

2. Chaque État partie prend des mesures pour s'assurer que ses autorités agissent efficacement en matière de prévention, de détection et de répression de la corruption des agents publics, y compris en leur donnant une indépendance suffisante pour empêcher toute influence inappropriée sur leurs actions.

Article 10

Responsabilité des personnes morales

1. Chaque État partie adopte les mesures nécessaires, conformément à ses principes juridiques, pour établir la responsabilité des personnes morales qui participent à des infractions graves impliquant un groupe criminel organisé et qui commettent les infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention.

2. Sous réserve des principes juridiques de l'État partie, la responsabilité des personnes morales peut être pénale, civile ou administrative.

3. Cette responsabilité est sans préjudice de la responsabilité pénale des personnes physiques qui ont commis les infractions.

4. Chaque État partie veille, en particulier, à ce que les personnes morales tenues responsables conformément au présent article fassent l'objet de sanctions efficaces, proportionnées et dissuasives de nature pénale ou non pénale, y compris de sanctions pécuniaires.

*Article 11***Poursuites judiciaires, jugement et sanctions**

1. Chaque État partie rend la commission d'une infraction établie conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention passible de sanctions qui tiennent compte de la gravité de cette infraction.

2. Chaque État partie s'efforce de faire en sorte que tout pouvoir judiciaire discrétionnaire conféré par son droit interne et afférent aux poursuites judiciaires engagées contre des individus pour des infractions visées par la présente convention soit exercé de façon à optimiser l'efficacité des mesures de détection et de répression de ces infractions, compte dûment tenu de la nécessité d'exercer un effet dissuasif en ce qui concerne leur commission.

3. S'agissant d'infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention, chaque État partie prend les mesures appropriées conformément à son droit interne et compte dûment tenu des droits de la défense, pour faire en sorte que les conditions auxquelles sont subordonnées les décisions de mise en liberté dans l'attente du jugement ou de la procédure d'appel tiennent compte de la nécessité d'assurer la présence du défendeur lors de la procédure pénale ultérieure.

4. Chaque État partie s'assure que ses tribunaux ou autres autorités compétentes ont à l'esprit la gravité des infractions visées par la présente convention lorsqu'ils envisagent l'éventualité d'une libération anticipée ou conditionnelle de personnes reconnues coupables de ces infractions.

5. Lorsqu'il y a lieu, chaque État partie détermine, dans le cadre de son droit interne, une période de prescription prolongée au cours de laquelle des poursuites peuvent être engagées du chef d'une des infractions visées par la présente convention, cette période étant plus longue lorsque l'auteur présumé de l'infraction s'est soustrait à la justice.

6. Aucune disposition de la présente convention ne porte atteinte au principe selon lequel la définition des infractions établies conformément à celle-ci et des moyens juridiques de défense applicables ainsi que d'autres principes juridiques régissant la légalité des incriminations relève exclusivement du droit interne d'un État partie et selon lequel lesdites infractions sont poursuivies et punies conformément au droit de cet État partie.

*Article 12***Confiscation et saisie**

1. Les États parties adoptent, dans toute la mesure possible dans le cadre de leurs systèmes juridiques nationaux, les mesures nécessaires pour permettre la confiscation:

- a) du produit du crime provenant d'infractions visées par la présente convention ou de biens dont la valeur correspond à celle de ce produit;
- b) des biens, des matériels et autres instruments utilisés ou destinés à être utilisés pour les infractions visées par la présente convention.

2. Les États parties adoptent les mesures nécessaires pour permettre l'identification, la localisation, le gel ou la saisie de

tout ce qui est mentionné au paragraphe 1 aux fins de confiscation éventuelle.

3. Si le produit du crime a été transformé ou converti, en partie ou en totalité, en d'autres biens, ces derniers peuvent faire l'objet des mesures visées au présent article en lieu et place dudit produit.

4. Si le produit du crime a été mêlé à des biens acquis légitimement, ces biens, sans préjudice de tous pouvoirs de gel ou de saisie, peuvent être confisqués à concurrence de la valeur estimée du produit qui y a été mêlé.

5. Les revenus ou autres avantages tirés du produit du crime, des biens en lesquels le produit a été transformé ou converti ou des biens auxquels il a été mêlé peuvent aussi faire l'objet des mesures visées au présent article, de la même manière et dans la même mesure que le produit du crime.

6. Aux fins du présent article et de l'article 13 de la présente convention, chaque État partie habilite ses tribunaux ou autres autorités compétentes à ordonner la production ou la saisie de documents bancaires, financiers ou commerciaux. Les États parties ne peuvent invoquer le secret bancaire pour refuser de donner effet aux dispositions du présent paragraphe.

7. Les États parties peuvent envisager d'exiger que l'auteur d'une infraction établisse l'origine licite du produit présumé du crime ou d'autres biens pouvant faire l'objet d'une confiscation, dans la mesure où cette exigence est conforme aux principes de leur droit interne et à la nature de la procédure judiciaire et des autres procédures.

8. L'interprétation des dispositions du présent article ne doit en aucun cas porter atteinte aux droits des tiers de bonne foi.

9. Aucune disposition du présent article ne porte atteinte au principe selon lequel les mesures qui y sont visées sont définies et exécutées conformément au droit interne de chaque État partie et selon les dispositions dudit droit.

*Article 13***Coopération internationale aux fins de confiscation**

1. Dans toute la mesure possible dans le cadre de son système juridique national, un État partie qui a reçu d'un autre État partie ayant compétence pour connaître d'une infraction visée par la présente convention une demande de confiscation du produit du crime, des biens, des matériels ou autres instruments visés au paragraphe 1 de l'article 12 de la présente convention, qui sont situés sur son territoire:

- a) transmet la demande à ses autorités compétentes en vue de faire prononcer une décision de confiscation et, si celle-ci intervient, la faire exécuter, ou
- b) transmet à ses autorités compétentes, afin qu'elle soit exécutée dans les limites de la demande, la décision de confiscation prise par un tribunal situé sur le territoire de l'État partie requérant conformément au paragraphe 1 de l'article 12 de la présente convention, pour ce qui est du produit du crime, des biens, des matériels ou autres instruments visés au paragraphe 1 de l'article 12 situés sur le territoire de l'État partie requis.

2. Lorsqu'une demande est faite par un autre État partie qui a compétence pour connaître d'une infraction visée par la présente convention, l'État partie requis prend des mesures pour identifier, localiser et geler ou saisir le produit du crime, les biens, les matériels ou les autres instruments visés au paragraphe 1 de l'article 12 de la présente convention, en vue d'une éventuelle confiscation à ordonner soit par l'État partie requérant, soit comme suite à une demande formulée en vertu du paragraphe 1 du présent article, par l'État partie requis.

3. Les dispositions de l'article 18 de la présente convention s'appliquent *mutatis mutandis* au présent article. Outre les informations visées à l'article 18, paragraphe 15, les demandes faites conformément au présent article contiennent:

- a) lorsque la demande relève du paragraphe 1, point a), une description des biens à confisquer et un exposé des faits sur lesquels se fonde l'État partie requérant qui permettent à l'État partie requis de faire prononcer une décision de confiscation dans le cadre de son droit interne;
- b) Lorsque la demande relève du paragraphe 1, point b), une copie légalement admissible de la décision de confiscation rendue par l'État partie requérant sur laquelle la demande est fondée, un exposé des faits et des informations indiquant dans quelles limites il est demandé d'exécuter la décision;
- c) lorsque la demande relève du paragraphe 2, un exposé des faits sur lesquels se fonde l'État partie requérant et une description des mesures demandées.

4. Les décisions ou mesures prévues aux paragraphes 1 et 2 sont prises par l'État partie requis conformément à son droit interne et selon les dispositions dudit droit, et conformément à ses règles de procédure ou à tout traité, accord ou arrangement bilatéral ou multilatéral le liant à l'État partie requérant.

5. Chaque État partie remet au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies une copie de ses lois et règlements qui donnent effet au présent article ainsi qu'une copie de toute modification ultérieurement apportée à ces lois et règlements ou une description de ces lois, règlements et modifications ultérieures.

6. Si un État partie décide de subordonner l'adoption des mesures visées aux paragraphes 1 et 2 à l'existence d'un traité en la matière, il considère la présente convention comme une base conventionnelle nécessaire et suffisante.

7. Un État partie peut refuser de donner suite à une demande de coopération en vertu du présent article dans le cas où l'infraction à laquelle elle se rapporte n'est pas une infraction visée par la présente convention.

8. L'interprétation des dispositions du présent article ne doit en aucun cas porter atteinte aux droits des tiers de bonne foi.

9. Les États parties envisagent de conclure des traités, accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux afin de renforcer l'efficacité de la coopération internationale instaurée aux fins du présent article.

Article 14

Disposition du produit du crime ou des biens confisqués

1. Un État partie qui confisque le produit du crime ou des biens en application de l'article 12 ou de l'article 13, para-

graphe 1, de la présente convention en dispose conformément à son droit interne et à ses procédures administratives.

2. Lorsque les États parties agissent à la demande d'un autre État partie en application de l'article 13 de la présente convention, ils doivent, dans la mesure où leur droit interne le leur permet et si la demande leur en est faite, envisager à titre prioritaire de restituer le produit du crime ou les biens confisqués à l'État partie requérant, afin que ce dernier puisse indemniser les victimes de l'infraction ou restituer ce produit du crime ou ces biens à leurs propriétaires légitimes.

3. Lorsqu'un État partie agit à la demande d'un autre État partie en application des articles 12 et 13 de la présente convention, il peut envisager spécialement de conclure des accords ou arrangements prévoyant:

- a) de verser la valeur de ce produit ou de ces biens, ou les fonds provenant de leur vente, ou une partie de ceux-ci, au compte établi en application de l'article 30, paragraphe 2, point c), de la présente convention et à des organismes intergouvernementaux spécialisés dans la lutte contre la criminalité organisée;
- b) de partager avec d'autres États parties, systématiquement ou au cas par cas, ce produit ou ces biens, ou les fonds provenant de leur vente, conformément à son droit interne ou à ses procédures administratives.

Article 15

Compétence

1. Chaque État partie adopte les mesures nécessaires pour établir sa compétence à l'égard des infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention dans les cas suivants:

- a) lorsque l'infraction est commise sur son territoire, ou
- b) lorsque l'infraction est commise à bord d'un navire qui bat son pavillon ou à bord d'un aéronef immatriculé conformément à son droit interne au moment où ladite infraction est commise.

2. Sous réserve de l'article 4 de la présente convention, un État partie peut également établir sa compétence à l'égard de l'une quelconque de ces infractions dans les cas suivants:

- a) lorsque l'infraction est commise à l'encontre d'un de ses ressortissants;
- b) lorsque l'infraction est commise par un de ses ressortissants ou par une personne apatride résidant habituellement sur son territoire, ou
- c) lorsque l'infraction est:
 - i) une de celles établies conformément à l'article 5, paragraphe 1, de la présente convention et est commise hors de son territoire en vue de la commission, sur son territoire, d'une infraction grave;
 - ii) une de celles établies conformément à l'article 6, paragraphe 1, point b) ii), de la présente convention et est commise hors de son territoire en vue de la commission, sur son territoire, d'une infraction établie conformément à l'article 6, paragraphe 1, points a) i) ou a) ii), ou b) i), de la présente convention.

3. Aux fins de l'article 16, paragraphe 10, de la présente convention, chaque État partie adopte les mesures nécessaires pour établir sa compétence à l'égard des infractions visées par la présente convention lorsque l'auteur présumé se trouve sur son territoire et qu'il n'extrade pas cette personne au seul motif qu'elle est l'un de ses ressortissants.

4. Chaque État partie peut également adopter les mesures nécessaires pour établir sa compétence à l'égard des infractions visées par la présente convention lorsque l'auteur présumé se trouve sur son territoire et qu'il ne l'extrade pas.

5. Si un État partie qui exerce sa compétence en vertu du paragraphe 1 ou 2 a été avisé, ou a appris de toute autre façon, qu'un ou plusieurs autres États parties mènent une enquête ou ont engagé des poursuites ou une procédure judiciaire concernant le même acte, les autorités compétentes de ces États parties se consultent, selon qu'il convient, pour coordonner leurs actions.

6. Sans préjudice des normes du droit international général, la présente convention n'exclut pas l'exercice de toute compétence pénale établie par un État partie conformément à son droit interne.

Article 16

Extradition

1. Le présent article s'applique aux infractions visées par la présente convention ou dans les cas où un groupe criminel organisé est impliqué dans une infraction visée à l'article 3, paragraphe 1, point a) ou b), et que la personne faisant l'objet de la demande d'extradition se trouve sur le territoire de l'État partie requis, à condition que l'infraction pour laquelle l'extradition est demandée soit punissable par le droit interne de l'État partie requérant et de l'État partie requis.

2. Si la demande d'extradition porte sur plusieurs infractions graves distinctes, dont certaines ne sont pas visées par le présent article, l'État partie requis peut appliquer également cet article à ces dernières infractions.

3. Chacune des infractions auxquelles s'applique le présent article est de plein droit incluse dans tout traité d'extradition en vigueur entre les États parties en tant qu'infraction dont l'auteur peut être extradé. Les États parties s'engagent à inclure ces infractions en tant qu'infractions dont l'auteur peut être extradé dans tout traité d'extradition qu'ils concluront entre eux.

4. Si un État partie qui subordonne l'extradition à l'existence d'un traité reçoit une demande d'extradition d'un État partie avec lequel il n'a pas conclu pareil traité, il peut considérer la présente convention comme la base légale de l'extradition pour les infractions auxquelles le présent article s'applique.

5. Les États parties qui subordonnent l'extradition à l'existence d'un traité:

a) au moment du dépôt de leur instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion à la présente convention, indiquent au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies s'ils considèrent la présente convention comme la base légale pour coopérer en matière d'extradition avec d'autres États parties, et

b) s'ils ne considèrent par la présente convention comme la base légale pour coopérer en matière d'extradition, s'efforcent, s'il y a lieu, de conclure des traités d'extradition avec d'autres États parties afin d'appliquer le présent article.

6. Les États parties qui ne subordonnent pas l'extradition à l'existence d'un traité reconnaissent entre eux aux infractions auxquelles le présent article s'applique le caractère d'infraction dont l'auteur peut être extradé.

7. L'extradition est subordonnée aux conditions prévues par le droit interne de l'État partie requis ou par les traités d'extradition applicables, y compris, notamment, aux conditions concernant la peine minimale requise pour extradier et aux motifs pour lesquels l'État partie requis peut refuser l'extradition.

8. Les États parties s'efforcent, sous réserve de leur droit interne, d'accélérer les procédures d'extradition et de simplifier les exigences en matière de preuve y relatives en ce qui concerne les infractions auxquelles s'applique le présent article.

9. Sous réserve des dispositions de son droit interne et des traités d'extradition qu'il a conclus, l'État partie requis peut, à la demande de l'État partie requérant et s'il estime que les circonstances le justifient et qu'il y a urgence, placer en détention une personne présente sur son territoire dont l'extradition est demandée ou prendre à son égard toutes autres mesures appropriées pour assurer sa présence lors de la procédure d'extradition.

10. Un État partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction, s'il n'extrade pas cette personne au titre d'une infraction à laquelle s'applique le présent article au seul motif qu'elle est l'un de ses ressortissants, est tenu, à la demande de l'État partie requérant l'extradition, de soumettre l'affaire sans retard excessif à ses autorités compétentes aux fins de poursuites. Lesdites autorités prennent leur décision et mènent les poursuites de la même manière que pour toute autre infraction grave en vertu du droit interne de cet État partie. Les États parties intéressés coopèrent entre eux, notamment en matière de procédure et de preuve, afin d'assurer l'efficacité des poursuites.

11. Lorsqu'un État partie, en vertu de son droit interne, n'est autorisé à extradier ou remettre de toute autre manière l'un de ses ressortissants que si cette personne est ensuite renvoyée dans cet État partie pour purger la peine prononcée à l'issue du procès ou de la procédure à l'origine de la demande d'extradition ou de remise, et lorsque cet État partie et l'État partie requérant s'accordent sur cette option et d'autres conditions qu'ils peuvent juger appropriées, cette extradition ou remise conditionnelle est suffisante aux fins de l'exécution de l'obligation énoncée au paragraphe 10.

12. Si l'extradition, demandée aux fins d'exécution d'une peine, est refusée parce que la personne faisant l'objet de cette demande est un ressortissant de l'État partie requis, celui-ci, si son droit interne le lui permet, en conformité avec les prescriptions de ce droit et à la demande de l'État partie requérant, envisage de faire exécuter lui-même la peine qui a été prononcée conformément au droit interne de l'État partie requérant, ou le reliquat de cette peine.

13. Toute personne faisant l'objet de poursuites en raison de l'une quelconque des infractions auxquelles le présent article s'applique se voit garantir un traitement équitable à tous les stades de la procédure, y compris la jouissance de tous les droits et de toutes les garanties prévus par le droit interne de l'État partie sur le territoire duquel elle se trouve.

14. Aucune disposition de la présente convention ne doit être interprétée comme faisant obligation à l'État partie requis d'extrader s'il a de sérieuses raisons de penser que la demande a été présentée aux fins de poursuivre ou de punir une personne en raison de son sexe, de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son origine ethnique ou de ses opinions politiques, ou que donner suite à cette demande causerait un préjudice à cette personne pour l'une quelconque de ces raisons.

15. Les États parties ne peuvent refuser une demande d'extradition au seul motif que l'infraction est considérée comme touchant aussi à des questions fiscales.

16. Avant de refuser l'extradition, l'État partie requis consulte, le cas échéant, l'État partie requérant afin de lui donner toute possibilité de présenter ses opinions et de donner des informations à l'appui de ses allégations.

17. Les États parties s'efforcent de conclure des accords ou arrangements bilatéraux et multilatéraux pour permettre l'extradition ou pour en accroître l'efficacité.

Article 17

Transfert des personnes condamnées

Les États parties peuvent envisager de conclure des accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux relatifs au transfert sur leur territoire de personnes condamnées à des peines d'emprisonnement ou autres peines privatives de liberté du fait d'infractions visées par la présente convention afin qu'elles puissent y purger le reste de leur peine.

Article 18

Entraide judiciaire

1. Les États parties s'accordent mutuellement l'entraide judiciaire la plus large possible lors des enquêtes, poursuites et procédures judiciaires concernant les infractions visées par la présente convention, comme prévu à l'article 3, et s'accordent réciproquement une entraide similaire lorsque l'État partie requérant a des motifs raisonnables de soupçonner que l'infraction visée à l'article 3, paragraphe 1, point a) ou b), est de nature transnationale, y compris quand les victimes, les témoins, le produit, les instruments ou les éléments de preuve de ces infractions se trouvent dans l'État partie requis et qu'un groupe criminel organisé y est impliqué.

2. L'entraide judiciaire la plus large possible est accordée, autant que les lois, traités, accords et arrangements pertinents de l'État partie requis le permettent, lors des enquêtes, poursuites et procédures judiciaires concernant des infractions dont une personne morale peut être tenue responsable dans l'État partie requérant, conformément à l'article 10 de la présente convention.

3. L'entraide judiciaire qui est accordée en application du présent article peut être demandée aux fins suivantes:

- a) recueillir des témoignages ou des dépositions;
- b) signifier des actes judiciaires;
- c) effectuer des perquisitions et des saisies, ainsi que des gels;
- d) examiner des objets et visiter des lieux;
- e) fournir des informations, des pièces à conviction et des estimations d'experts;
- f) fournir des originaux ou des copies certifiées conformes de documents et dossiers pertinents, y compris des documents administratifs, bancaires, financiers ou commerciaux et des documents de sociétés;
- g) identifier ou localiser des produits du crime, des biens, des instruments ou d'autres choses afin de recueillir des éléments de preuve;
- h) faciliter la comparution volontaire de personnes dans l'État partie requérant;
- i) fournir tout autre type d'assistance compatible avec le droit interne de l'État partie requis.

4. Sans préjudice de son droit interne, les autorités compétentes d'un État partie peuvent, sans demande préalable, communiquer des informations concernant des affaires pénales à une autorité compétente d'un autre État partie, si elles pensent que ces informations pourraient l'aider à entreprendre ou à conclure des enquêtes et des poursuites pénales, ou amener ce dernier État partie à formuler une demande en vertu de la présente convention.

5. La communication d'informations conformément au paragraphe 4 se fait sans préjudice des enquêtes et poursuites pénales dans l'État dont les autorités compétentes fournissent les informations. Les autorités compétentes qui reçoivent ces informations accèdent à toute demande tendant à ce que lesdites informations restent confidentielles, même temporairement, ou à ce que leur utilisation soit assortie de restrictions. Toutefois, cela n'empêche pas l'État partie qui reçoit les informations de révéler, lors de la procédure judiciaire, des informations à la décharge d'un prévenu. Dans ce dernier cas, l'État partie qui reçoit les informations avise l'État partie qui les communique avant la révélation et, s'il lui en est fait la demande, consulte ce dernier. Si, dans un cas exceptionnel, une notification préalable n'est pas possible, l'État partie qui reçoit les informations informe sans retard de la révélation l'État partie qui les communique.

6. Les dispositions du présent article n'affectent en rien les obligations découlant de tout autre traité bilatéral ou multilatéral régissant ou devant régir, entièrement ou partiellement, l'entraide judiciaire.

7. Les paragraphes 9 à 29 sont applicables aux demandes faites conformément au présent article si les États parties en question ne sont pas liés par un traité d'entraide judiciaire. Si lesdits États parties sont liés par un tel traité, les dispositions correspondantes de ce traité sont applicables, à moins que les États parties ne conviennent d'appliquer à leur place les dispositions des paragraphes 9 à 29. Les États parties sont vivement encouragés à appliquer ces paragraphes s'ils facilitent la coopération.

8. Les États parties ne peuvent invoquer le secret bancaire pour refuser l'entraide judiciaire prévue au présent article.

9. Les États parties peuvent invoquer l'absence de double incrimination pour refuser de donner suite à une demande d'entraide judiciaire prévue au présent article. L'État partie requis peut néanmoins, lorsqu'il le juge approprié, fournir cette assistance, dans la mesure où il le décide à son gré, indépendamment du fait que l'acte constitue ou non une infraction conformément au droit interne de l'État partie requis.

10. Toute personne détenue ou purgeant une peine sur le territoire d'un État partie, dont la présence est requise dans un autre État partie à des fins d'identification ou de témoignage ou pour qu'elle apporte de toute autre manière son concours à l'obtention de preuves dans le cadre d'enquêtes, de poursuites ou de procédures judiciaires relatives aux infractions visées par la présente convention, peut faire l'objet d'un transfert si les conditions ci-après sont réunies:

- a) ladite personne y consent librement et en toute connaissance de cause;
- b) les autorités compétentes des deux États parties concernés y consentent, sous réserve des conditions que ces États parties peuvent juger appropriées.

11. Aux fins du paragraphe 10:

- a) l'État partie vers lequel le transfert est effectué a le pouvoir et l'obligation de garder l'intéressé en détention, sauf demande ou autorisation contraire de la part de l'État partie à partir duquel la personne a été transférée;
- b) l'État partie vers lequel le transfert est effectué s'acquitte sans retard de l'obligation de remettre l'intéressé à la garde de l'État partie à partir duquel le transfert a été effectué, conformément à ce qui aura été convenu au préalable ou à ce que les autorités compétentes des deux États parties auront autrement décidé;
- c) l'État partie vers lequel le transfert est effectué ne peut exiger de l'État partie à partir duquel le transfert est effectué qu'il engage une procédure d'extradition pour que l'intéressé lui soit remis;
- d) il est tenu compte de la période que l'intéressé a passée en détention dans l'État partie vers lequel il a été transféré aux fins du décompte de la peine à purger dans l'État partie à partir duquel il a été transféré.

12. À moins que l'État partie à partir duquel une personne doit être transférée en vertu des paragraphes 10 et 11 ne donne son accord, ladite personne, quelle que soit sa nationalité, ne sera pas poursuivie, détenue, punie ou soumise à d'autres restrictions à sa liberté de mouvement sur le territoire de l'État partie vers lequel elle est transférée à raison d'actes, d'omissions ou de condamnations antérieurs à son départ du territoire de l'État partie à partir duquel elle a été transférée.

13. Chaque État partie désigne une autorité centrale qui a la responsabilité et le pouvoir de recevoir les demandes d'entraide judiciaire et, soit de les exécuter, soit de les transmettre aux autorités compétentes pour exécution. Si un État partie a une région ou un territoire spécial doté d'un système d'entraide judiciaire différent, il peut désigner une autorité centrale distincte qui aura la même fonction pour ladite région ou ledit territoire. Les autorités centrales assurent l'exécution ou la transmission rapide et en bonne et due forme des demandes reçues. Si l'autorité centrale transmet la demande à une autorité compétente pour exécution, elle encourage l'exécution rapide et en bonne et due forme de la demande par l'autorité compéte-

nte. L'autorité centrale désignée à cette fin fait l'objet d'une notification adressée au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies au moment où chaque État partie dépose ses instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation ou d'adhésion à la présente convention. Les demandes d'entraide judiciaire et toute communication y relative sont transmises aux autorités centrales désignées par les États parties. La présente disposition s'entend sans préjudice du droit de tout État partie d'exiger que ces demandes et communications lui soient adressées par voie diplomatique et, en cas d'urgence, si les États parties en conviennent, par l'intermédiaire de l'Organisation internationale de police criminelle, si cela est possible.

14. Les demandes sont adressées par écrit ou, si possible, par tout autre moyen pouvant produire un document écrit, dans une langue acceptable pour l'État partie requis, dans des conditions permettant audit État partie d'en établir l'authenticité. La ou les langues acceptables pour chaque État partie sont notifiées au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies au moment où ledit État partie dépose ses instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation ou d'adhésion à la présente convention. En cas d'urgence et si les États parties en conviennent, les demandes peuvent être faites oralement, mais doivent être confirmées sans délai par écrit.

15. Une demande d'entraide judiciaire doit contenir les renseignements suivants:

- a) la désignation de l'autorité dont émane la demande;
- b) l'objet et la nature de l'enquête, des poursuites ou de la procédure judiciaire auxquelles se rapporte la demande, ainsi que le nom et les fonctions de l'autorité qui en est chargée;
- c) un résumé des faits pertinents, sauf pour les demandes adressées aux fins de la signification d'actes judiciaires;
- d) une description de l'assistance requise et le détail de toute procédure particulière que l'État partie requérant souhaite voir appliquée;
- e) si possible, l'identité, l'adresse et la nationalité de toute personne visée, et
- f) le but dans lequel le témoignage, les informations ou les mesures sont demandés.

16. L'État partie requis peut demander un complément d'information lorsque cela apparaît nécessaire pour exécuter la demande conformément à son droit interne ou lorsque cela peut faciliter l'exécution de la demande.

17. Toute demande est exécutée conformément au droit interne de l'État partie requis et, dans la mesure où cela ne contrevient pas au droit interne de l'État partie requis et lorsque cela est possible, conformément aux procédures spécifiées dans la demande.

18. Lorsque cela est possible et conforme aux principes fondamentaux du droit interne, si une personne qui se trouve sur le territoire d'un État partie doit être entendue comme témoin ou comme expert par les autorités judiciaires d'un autre État partie, le premier État partie peut, à la demande de l'autre, autoriser son audition par vidéoconférence s'il n'est pas possible ou souhaitable qu'elle compare en personne sur le territoire de l'État partie requérant. Les États parties peuvent convenir que l'audition sera conduite par une autorité judiciaire de l'État partie requérant et qu'une autorité judiciaire de l'État partie requis y assistera.

19. L'État partie requérant ne communique ni n'utilise les informations ou les éléments de preuve fournis par l'État partie requis pour des enquêtes, poursuites ou procédures judiciaires autres que celles visées dans la demande sans le consentement préalable de l'État partie requis. Rien dans le présent paragraphe n'empêche l'État partie requérant de révéler, lors de la procédure, des informations ou des éléments de preuve à décharge. Dans ce dernier cas, l'État partie requérant avise l'État partie requis avant la révélation et, s'il lui en est fait la demande, consulte l'État partie requis. Si, dans un cas exceptionnel, une notification préalable n'est pas possible, l'État partie requérant informe sans retard l'État partie requis de la révélation.

20. L'État partie requérant peut exiger que l'État partie requis garde le secret sur la demande et sa teneur, sauf dans la mesure nécessaire pour l'exécuter. Si l'État partie requis ne peut satisfaire à cette exigence, il en informe sans délai l'État partie requérant.

21. L'entraide judiciaire peut être refusée:

- a) si la demande n'est pas faite conformément aux dispositions du présent article;
- b) si l'État partie requis estime que l'exécution de la demande est susceptible de porter atteinte à sa souveraineté, à sa sécurité, à son ordre public ou à d'autres intérêts essentiels;
- c) au cas où le droit interne de l'État partie requis interdirait à ses autorités de prendre les mesures demandées s'il s'agissait d'une infraction analogue ayant fait l'objet d'une enquête, de poursuites ou d'une procédure judiciaire dans le cadre de sa propre compétence;
- d) au cas où il serait contraire au système juridique de l'État partie requis concernant l'entraide judiciaire d'accepter la demande.

22. Les États parties ne peuvent refuser une demande d'entraide judiciaire au seul motif que l'infraction est considérée comme touchant aussi à des questions fiscales.

23. Tout refus d'entraide judiciaire doit être motivé.

24. L'État partie requis exécute la demande d'entraide judiciaire aussi promptement que possible et tient compte, dans toute la mesure possible, de tous les délais suggérés par l'État partie requérant et qui sont motivés, de préférence dans la demande. L'État partie requis répond aux demandes raisonnables de l'État partie requérant concernant les progrès faits dans l'exécution de la demande. Quand l'entraide demandée n'est plus nécessaire, l'État partie requérant en informe promptement l'État partie requis.

25. L'entraide judiciaire peut être différée par l'État partie requis au motif qu'elle entraverait une enquête, des poursuites ou une procédure judiciaire en cours.

26. Avant de refuser une demande en vertu du paragraphe 21 ou d'en différer l'exécution en vertu du paragraphe 25, l'État partie requis étudie avec l'État partie requérant la possibilité d'accorder l'entraide sous réserve des conditions qu'il juge nécessaires. Si l'État partie requérant accepte l'entraide sous réserve de ces conditions, il se conforme à ces dernières.

27. Sans préjudice de l'application du paragraphe 12, un témoin, un expert ou une autre personne qui, à la demande de l'État partie requérant, consent à déposer au cours d'une procédure ou à collaborer à une enquête, à des poursuites ou à une procédure judiciaire sur le territoire de l'État partie requérant ne sera pas poursuivi, détenu, puni ou soumis à d'autres restric-

tions à sa liberté personnelle sur ce territoire à raison d'actes, d'omissions ou de condamnations antérieurs à son départ du territoire de l'État partie requis. Cette immunité cesse lorsque le témoin, l'expert ou ladite personne ayant eu, pour une période de quinze jours consécutifs ou pour toute autre période convenue par les États parties, à compter de la date à laquelle ils ont été officiellement informés que leur présence n'était plus requise par les autorités judiciaires, la possibilité de quitter le territoire de l'État partie requérant, y sont néanmoins demeurés volontairement ou, l'ayant quitté, y sont revenus de leur plein gré.

28. Les frais ordinaires encourus pour exécuter une demande sont à la charge de l'État partie requis, à moins qu'il n'en soit convenu autrement entre les États parties concernés. Lorsque des dépenses importantes ou extraordinaires sont ou se révèlent ultérieurement nécessaires pour exécuter la demande, les États parties se consultent pour fixer les conditions selon lesquelles la demande sera exécutée, ainsi que la manière dont les frais seront assumés.

29. L'État partie requis:

- a) fournit à l'État partie requérant les copies des dossiers, documents ou renseignements administratifs en sa possession et auxquels, en vertu de son droit interne, le public a accès;
- b) peut, à son gré, fournir à l'État partie requérant intégralement, en partie ou aux conditions qu'il estime appropriées, les copies de tous les dossiers, documents ou renseignements administratifs en sa possession et auxquels, en vertu de son droit interne, le public n'a pas accès.

30. Les États parties envisagent, s'il y a lieu, la possibilité de conclure des accords ou des arrangements bilatéraux ou multilatéraux qui servent les objectifs et les dispositions du présent article, leur donnent un effet pratique ou les renforcent.

Article 19

Enquêtes conjointes

Les États parties envisagent de conclure des accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux en vertu desquels, pour les affaires qui font l'objet d'enquêtes, de poursuites ou de procédures judiciaires dans un ou plusieurs États, les autorités compétentes concernées peuvent établir des instances d'enquêtes conjointes. En l'absence de tels accords ou arrangements, des enquêtes conjointes peuvent être décidées au cas par cas. Les États parties concernés veillent à ce que la souveraineté de l'État partie sur le territoire duquel l'enquête doit se dérouler soit pleinement respectée.

Article 20

Techniques d'enquête spéciales

1. Si les principes fondamentaux de son système juridique national le permettent, chaque État partie, compte tenu de ses possibilités et conformément aux conditions prescrites dans son droit interne, prend les mesures nécessaires pour permettre le recours approprié aux livraisons surveillées et, lorsqu'il le juge approprié, le recours à d'autres techniques d'enquête spéciales, telles que la surveillance électronique ou d'autres formes de surveillance et les opérations d'infiltration, par ses autorités compétentes sur son territoire en vue de combattre efficacement la criminalité organisée.

2. Aux fins des enquêtes sur les infractions visées par la présente convention, les États parties sont encouragés à conclure, si nécessaire, des accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux appropriés pour recourir aux techniques d'enquête spéciales dans le cadre de la coopération internationale. Ces accords ou arrangements sont conclus et appliqués dans le plein respect du principe de l'égalité souveraine des États et ils sont mis en œuvre dans le strict respect des dispositions qu'ils contiennent.

3. En l'absence d'accords ou d'arrangements visés au paragraphe 2 du présent article, les décisions de recourir à des techniques d'enquête spéciales au niveau international sont prises au cas par cas et peuvent, si nécessaire, tenir compte d'ententes et d'arrangements financiers quant à l'exercice de leur compétence par les États parties intéressés.

4. Les livraisons surveillées auxquelles il est décidé de recourir au niveau international peuvent inclure, avec le consentement des États parties concernés, des méthodes telles que l'interception des marchandises et l'autorisation de la poursuite de leur acheminement, sans altération ou après soustraction ou remplacement de la totalité ou d'une partie de ces marchandises.

Article 21

Transfert des procédures pénales

Les États parties envisagent la possibilité de se transférer mutuellement les procédures relatives à la poursuite d'une infraction visée par la présente convention dans les cas où ce transfert est jugé nécessaire dans l'intérêt d'une bonne administration de la justice et, en particulier lorsque plusieurs juridictions sont concernées, en vue de centraliser les poursuites.

Article 22

Établissement des antécédents judiciaires

Chaque État partie peut adopter les mesures législatives ou autres qui sont nécessaires pour tenir compte, dans les conditions et aux fins qu'il juge appropriées, de toute condamnation dont l'auteur présumé d'une infraction aurait antérieurement fait l'objet dans un autre État, afin d'utiliser cette information dans le cadre d'une procédure pénale relative à une infraction visée par la présente convention.

Article 23

Incrimination de l'entrave au bon fonctionnement de la justice

Chaque État partie adopte les mesures législatives et autres qui sont nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque les actes ont été commis intentionnellement:

a) au fait de recourir à la force physique, à des menaces ou à l'intimidation ou de promettre, d'offrir ou d'accorder un avantage indu pour obtenir un faux témoignage ou empêcher un témoignage ou la présentation d'éléments de preuve dans une procédure en rapport avec la commission d'infractions visées par la présente convention;

b) au fait de recourir à la force physique, à des menaces ou à l'intimidation pour empêcher un agent de la justice ou un agent des services de détection et de répression d'exercer les devoirs de leur charge lors de la commission d'infractions visées par la présente convention. Rien dans le présent point ne porte atteinte au droit des États parties de disposer d'une législation destinée à protéger d'autres catégories d'agents publics.

Article 24

Protection des témoins

1. Chaque État partie prend, dans la limite de ses moyens, des mesures appropriées pour assurer une protection efficace contre des actes éventuels de représailles ou d'intimidation aux témoins qui, dans le cadre de procédures pénales, font un témoignage concernant les infractions visées par la présente convention et, le cas échéant, à leurs parents et à d'autres personnes qui leur sont proches.

2. Les mesures envisagées au paragraphe 1 peuvent consister notamment, sans préjudice des droits du défendeur, y compris du droit à une procédure régulière:

a) à établir, pour la protection physique de ces personnes, des procédures visant notamment, selon les besoins et dans la mesure du possible, à leur fournir un nouveau domicile et à permettre, le cas échéant, que les renseignements concernant leur identité et le lieu où elles se trouvent ne soient pas divulgués ou que leur divulgation soit limitée;

b) à prévoir des règles de preuve qui permettent aux témoins de déposer d'une manière qui garantisse leur sécurité, notamment à les autoriser à déposer en recourant à des techniques de communication telles que les liaisons vidéo ou à d'autres moyens adéquats.

3. Les États parties envisagent de conclure des arrangements avec d'autres États en vue de fournir un nouveau domicile aux personnes mentionnées au paragraphe 1.

4. Les dispositions du présent article s'appliquent également aux victimes lorsqu'elles sont témoins.

Article 25

Octroi d'une assistance et d'une protection aux victimes

1. Chaque État partie prend, dans la limite de ses moyens, des mesures appropriées pour prêter assistance et accorder protection aux victimes d'infractions visées par la présente convention, en particulier dans les cas de menace de représailles ou d'intimidation.

2. Chaque État partie établit des procédures appropriées pour permettre aux victimes d'infractions visées par la présente convention d'obtenir réparation.

3. Chaque État partie, sous réserve de son droit interne, fait en sorte que les avis et préoccupations des victimes soient présentés et pris en compte aux stades appropriés de la procédure pénale engagée contre les auteurs d'infractions, d'une manière qui ne porte pas préjudice aux droits de la défense.

Article 26

Mesures propres à renforcer la coopération avec les services de détection et de répression

1. Chaque État partie prend des mesures appropriées pour encourager les personnes qui participent ou ont participé à des groupes criminels organisés:

- a) à fournir des informations utiles aux autorités compétentes à des fins d'enquête et de recherche de preuves sur des questions telles que:
 - i) l'identité, la nature, la composition, la structure ou les activités des groupes criminels organisés, ou le lieu où ils se trouvent;
 - ii) les liens, y compris à l'échelon international, avec d'autres groupes criminels organisés;
 - iii) les infractions que les groupes criminels organisés ont commises ou pourraient commettre;
- b) à fournir une aide factuelle et concrète aux autorités compétentes, qui pourrait contribuer à priver les groupes criminels organisés de leurs ressources ou du produit du crime.

2. Chaque État partie envisage de prévoir la possibilité, dans les cas appropriés, d'alléger la peine dont est passible un prévenu qui coopère de manière substantielle à l'enquête ou aux poursuites relatives à une infraction visée par la présente convention.

3. Chaque État partie envisage de prévoir la possibilité, conformément aux principes fondamentaux de son droit interne, d'accorder l'immunité de poursuites à une personne qui coopère de manière substantielle à l'enquête ou aux poursuites relatives à une infraction visée par la présente convention.

4. La protection de ces personnes est assurée comme le prévoit l'article 24 de la présente convention.

5. Lorsqu'une personne qui est visée au paragraphe 1 et se trouve dans un État partie peut apporter une coopération substantielle aux autorités compétentes d'un autre État partie, les États parties concernés peuvent envisager de conclure des accords ou arrangements, conformément à leur droit interne, concernant l'éventuel octroi par l'autre État partie du traitement décrit aux paragraphes 2 et 3.

Article 27

Coopération entre les services de détection et de répression

1. Les États parties coopèrent étroitement, conformément à leurs systèmes juridiques et administratifs respectifs, en vue de renforcer l'efficacité de la détection et de la répression des infractions visées par la présente convention. En particulier, chaque État partie adopte des mesures efficaces pour:

- a) renforcer ou, si nécessaire, établir des voies de communication entre ses autorités, organismes et services compétents pour faciliter l'échange sûr et rapide d'informations concernant tous les aspects des infractions visées par la présente convention, y compris, si les États parties concernés le jugent approprié, les liens avec d'autres activités criminelles;
- b) coopérer avec d'autres États parties, s'agissant des infractions visées par la présente convention, dans la conduite d'enquêtes concernant les points suivants:

- i) identité et activités des personnes soupçonnées d'implication dans lesdites infractions, lieu où elles se trouvent ou lieu où se trouvent les autres personnes concernées;
 - ii) mouvement du produit du crime ou des biens provenant de la commission de ces infractions;
 - iii) mouvement des biens, des matériels ou d'autres instruments utilisés ou destinés à être utilisés dans la commission de ces infractions;
- c) fournir, lorsqu'il y a lieu, les pièces ou quantités de substances nécessaires à des fins d'analyse ou d'enquête;
 - d) faciliter une coordination efficace entre les autorités, organismes et services compétents et favoriser l'échange de personnel et d'experts, y compris, sous réserve de l'existence d'accords ou d'arrangements bilatéraux entre les États parties concernés, le détachement d'agents de liaison;
 - e) échanger, avec d'autres États parties, des informations sur les moyens et procédés spécifiques employés par les groupes criminels organisés, y compris, s'il y a lieu, sur les itinéraires et les moyens de transport ainsi que sur l'usage de fausses identités, de documents modifiés ou falsifiés ou d'autres moyens de dissimulation de leurs activités;
 - f) échanger des informations et coordonner les mesures administratives et autres prises, comme il convient, pour détecter au plus tôt les infractions visées par la présente convention.

2. Afin de donner effet à la présente convention, les États parties envisagent de conclure des accords ou des arrangements bilatéraux ou multilatéraux prévoyant une coopération directe entre leurs services de détection et de répression et, lorsque de tels accords ou arrangements existent déjà, de les modifier. En l'absence de tels accords ou arrangements entre les États parties concernés, ces derniers peuvent se baser sur la présente convention pour instaurer une coopération en matière de détection et de répression concernant les infractions visées par la présente convention. Chaque fois que cela est approprié, les États parties utilisent pleinement les accords ou arrangements, y compris les organisations internationales ou régionales, pour renforcer la coopération entre leurs services de détection et de répression.

3. Les États parties s'efforcent de coopérer, dans la mesure de leurs moyens, pour faire face à la criminalité transnationale organisée perpétrée au moyen de techniques modernes.

Article 28

Collecte, échange et analyse d'informations sur la nature de la criminalité organisée

1. Chaque État partie envisage d'analyser, en consultation avec les milieux scientifiques et universitaires, les tendances de la criminalité organisée sur son territoire, les circonstances dans lesquelles elle opère, ainsi que les groupes professionnels et les techniques impliqués.

2. Les États parties envisagent de développer leurs capacités d'analyse des activités criminelles organisées et de les mettre en commun directement entre eux et par le biais des organisations internationales et régionales. À cet effet, des définitions, normes et méthodes communes devraient être élaborées et appliquées selon qu'il convient.

3. Chaque État partie envisage de suivre ses politiques et les mesures concrètes prises pour combattre la criminalité organisée et d'évaluer leur mise en œuvre et leur efficacité.

Article 29

Formation et assistance technique

1. Chaque État partie établit, développe ou améliore, dans la mesure des besoins, des programmes de formation spécifiques à l'intention du personnel de ses services de détection et de répression, y compris des magistrats du parquet, des juges d'instruction et des agents des douanes, ainsi que d'autres personnels chargés de prévenir, de détecter et de réprimer les infractions visées par la présente convention. Ces programmes peuvent prévoir des détachements et des échanges de personnel. Ils portent en particulier, dans la mesure où le droit interne l'autorise, sur les points suivants:

- a) méthodes employées pour prévenir, détecter et combattre les infractions visées par la présente convention;
- b) itinéraires empruntés et techniques employées par les personnes soupçonnées d'implication dans des infractions visées par la présente convention, y compris dans les États de transit, et mesures de lutte appropriées;
- c) surveillance du mouvement des produits de contrebande;
- d) détection et surveillance du mouvement du produit du crime, des biens, des matériels ou des autres instruments, et méthodes de transfert, de dissimulation ou de déguisement de ce produit, de ces biens, de ces matériels ou de ces autres instruments, ainsi que les méthodes de lutte contre le blanchiment d'argent et contre d'autres infractions financières;
- e) rassemblement des éléments de preuve;
- f) techniques de contrôle dans les zones franches et les ports francs;
- g) matériels et techniques modernes de détection et de répression, y compris la surveillance électronique, les livraisons surveillées et les opérations d'infiltration;
- h) méthodes utilisées pour combattre la criminalité transnationale organisée perpétrée au moyen d'ordinateurs, de réseaux de télécommunication ou d'autres techniques modernes, et
- i) méthodes utilisées pour la protection des victimes et des témoins.

2. Les États parties s'entraident pour planifier et exécuter des programmes de recherche et de formation conçus pour échanger des connaissances spécialisées dans les domaines visés au paragraphe 1 et, à cette fin, mettent aussi à profit, lorsqu'il y a lieu, des conférences et séminaires régionaux et internationaux pour favoriser la coopération et stimuler les échanges de vues sur les problèmes communs, y compris les problèmes et besoins particuliers des États de transit.

3. Les États parties encouragent les activités de formation et d'assistance technique de nature à faciliter l'extradition et l'entraide judiciaire. Ces activités de formation et d'assistance technique peuvent inclure une formation linguistique, des détachements et des échanges entre les personnels des autorités centrales ou des organismes ayant des responsabilités dans les domaines visés.

4. Lorsqu'il existe des accords ou arrangements bilatéraux et multilatéraux en vigueur, les États parties renforcent, autant qu'il est nécessaire, les mesures prises pour optimiser les activi-

tés opérationnelles et de formation au sein des organisations internationales et régionales et dans le cadre d'autres accords ou arrangements bilatéraux et multilatéraux en la matière.

Article 30

Autres mesures: application de la convention par le développement économique et l'assistance technique

1. Les États parties prennent des mesures propres à assurer la meilleure application possible de la présente convention par la coopération internationale, compte tenu des effets négatifs de la criminalité organisée sur la société en général, et sur le développement durable en particulier.

2. Les États parties font des efforts concrets, dans la mesure du possible, et en coordination les uns avec les autres ainsi qu'avec les organisations régionales et internationales:

- a) pour développer leur coopération à différents niveaux avec les pays en développement, en vue de renforcer la capacité de ces derniers à prévenir et combattre la criminalité transnationale organisée;
- b) pour accroître l'assistance financière et matérielle à fournir aux pays en développement afin d'appuyer les efforts qu'ils déploient pour lutter efficacement contre la criminalité transnationale organisée et de les aider à appliquer la présente convention avec succès;
- c) pour fournir une assistance technique aux pays en développement et aux pays à économie en transition afin de les aider à répondre à leurs besoins aux fins de l'application de la présente convention. Pour ce faire, les États parties s'efforcent de verser volontairement des contributions adéquates et régulières à un compte établi à cet effet dans le cadre d'un mécanisme de financement des Nations unies. Les États parties peuvent aussi envisager spécialement, conformément à leur droit interne et aux dispositions de la présente convention, de verser au compte susvisé un pourcentage des fonds ou de la valeur correspondante du produit du crime ou des biens confisqués en application des dispositions de la présente convention;
- d) pour encourager et convaincre d'autres États et des institutions financières, selon qu'il convient, de s'associer aux efforts faits conformément au présent article, notamment en fournissant aux pays en développement davantage de programmes de formation et de matériel moderne afin de les aider à atteindre les objectifs de la présente convention.

3. Autant que possible, ces mesures sont prises sans préjudice des engagements existants en matière d'assistance étrangère ou d'autres arrangements de coopération financière aux niveaux bilatéral, régional ou international.

4. Les États parties peuvent conclure des accords ou des arrangements bilatéraux ou multilatéraux sur l'assistance matérielle et logistique, en tenant compte des arrangements financiers nécessaires pour assurer l'efficacité des moyens de coopération internationale prévus par la présente convention et pour prévenir, détecter et combattre la criminalité transnationale organisée.

Article 31

Prévention

1. Les États parties s'efforcent d'élaborer et d'évaluer des projets nationaux ainsi que de mettre en place et de promouvoir les meilleures pratiques et politiques pour prévenir la criminalité transnationale organisée.

2. Conformément aux principes fondamentaux de leur droit interne, les États parties s'efforcent de réduire, par des mesures législatives, administratives ou autres appropriées, les possibilités actuelles ou futures des groupes criminels organisés de participer à l'activité des marchés licites en utilisant le produit du crime. Ces mesures devraient être axées sur:

- a) le renforcement de la coopération entre les services de détection et de répression ou les magistrats du parquet et entités privées concernées, notamment dans l'industrie;
- b) la promotion de l'élaboration de normes et procédures visant à préserver l'intégrité des entités publiques et des entités privées concernées, ainsi que de codes de déontologie pour les professions concernées, notamment celles de juriste, de notaire, de conseiller fiscal et de comptable;
- c) la prévention de l'usage impropres par les groupes criminels organisés des procédures d'appel d'offres menées par des autorités publiques ainsi que des subventions et licences accordées par des autorités publiques pour une activité commerciale;
- d) la prévention de l'usage impropres par des groupes criminels organisés de personnes morales; ces mesures pourraient inclure:
 - i) l'établissement de registres publics des personnes morales et physiques impliquées dans la création, la gestion et le financement de personnes morales;
 - ii) la possibilité de déchoir les personnes reconnues coupables d'infractions visées par la présente convention, par décision de justice ou par tout moyen approprié, pour une période raisonnable, du droit de diriger des personnes morales constituées sur leur territoire;
 - iii) l'établissement de registres nationaux des personnes décues du droit de diriger des personnes morales, et
 - iv) l'échange d'informations contenues dans les registres mentionnés aux points d) i) et d) iii) avec les autorités compétentes des autres États parties.

3. Les États parties s'efforcent de promouvoir la réinsertion dans la société des personnes reconnues coupables d'infractions visées par la présente convention.

4. Les États parties s'efforcent d'évaluer périodiquement les instruments juridiques et les pratiques administratives pertinents en vue de déterminer s'ils comportent des lacunes permettant aux groupes criminels organisés d'en faire un usage impropres.

5. Les États parties s'efforcent de mieux sensibiliser le public à l'existence, aux causes et à la gravité de la criminalité transnationale organisée et à la menace qu'elle représente. Ils peuvent le faire, selon qu'il convient, par l'intermédiaire des médias et en adoptant des mesures destinées à promouvoir la participation du public aux activités de prévention et de lutte.

6. Chaque État partie communique au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies le nom et l'adresse de l'autorité ou des autorités susceptibles d'aider les autres États parties à mettre au point des mesures de prévention de la criminalité transnationale organisée.

7. Les États parties collaborent, selon qu'il convient, entre eux et avec les organisations régionales et internationales compétentes en vue de promouvoir et de mettre au point les mesures visées dans le présent article. À ce titre, ils participent à des projets internationaux visant à prévenir la criminalité transnationale organisée, par exemple en agissant sur les facteurs qui rendent les groupes socialement marginalisés vulnérables à l'action de cette criminalité.

Article 32

Conférence des parties à la convention

1. Une conférence des parties à la convention est instituée pour améliorer la capacité des États parties à combattre la criminalité transnationale organisée et pour promouvoir et examiner l'application de la présente convention.

2. Le secrétaire général de l'Organisation des Nations unies convoquera la conférence des parties au plus tard un an après l'entrée en vigueur de la présente convention. La conférence des parties adoptera un règlement intérieur et des règles régissant les activités énoncées aux paragraphes 3 et 4 (y compris des règles relatives au financement des dépenses encourues au titre de ces activités).

3. La conférence des parties arrête des mécanismes en vue d'atteindre les objectifs visés au paragraphe 1, notamment:

- a) elle facilite les activités menées par les États parties en application des articles 29, 30 et 31 de la présente convention, y compris en encourageant la mobilisation de contributions volontaires;
- b) elle facilite l'échange d'informations entre États parties sur les caractéristiques et tendances de la criminalité transnationale organisée et les pratiques efficaces pour la combattre;
- c) elle coopère avec les organisations régionales et internationales et les organisations non gouvernementales compétentes;
- d) elle examine à intervalles réguliers l'application de la présente convention;
- e) elle formule des recommandations en vue d'améliorer la présente convention et son application;

4. Aux fins du paragraphe 3, points d) et e), la conférence des parties s'enquiert des mesures adoptées et des difficultés rencontrées par les États parties pour appliquer la présente convention en utilisant les informations que ceux-ci lui communiquent ainsi que les mécanismes complémentaires d'examen qu'elle pourra établir.

5. Chaque État partie communique à la conférence des parties, comme celle-ci le requiert, des informations sur ses programmes, plans et pratiques ainsi que sur ses mesures législatives et administratives visant à appliquer la présente convention.

*Article 33***Secrétariat**

1. Le secrétaire général de l'Organisation des Nations unies fournit les services de secrétariat nécessaires à la conférence des parties à la convention.
2. Le secrétariat:
 - a) aide la conférence des parties à réaliser les activités énoncées à l'article 32 de la présente convention, prend des dispositions et fournit les services nécessaires pour les sessions de la conférence des parties;
 - b) aide les États parties, sur leur demande, à fournir des informations à la conférence des parties comme le prévoit l'article 32, paragraphe 5, de la présente convention, et
 - c) assure la coordination nécessaire avec le secrétariat des organisations régionales et internationales compétentes.

*Article 34***Application de la convention**

1. Chaque État partie prend les mesures nécessaires, y compris législatives et administratives, conformément aux principes fondamentaux de son droit interne, pour assurer l'exécution de ses obligations en vertu de la présente convention.
2. Les infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention sont établies dans le droit interne de chaque État partie indépendamment de leur nature transnationale ou de l'implication d'un groupe criminel organisé comme énoncé à l'article 3, paragraphe 1, de la présente convention, sauf dans la mesure où, conformément à l'article 5 de la présente convention, serait requise l'implication d'un groupe criminel organisé.
3. Chaque État partie peut adopter des mesures plus strictes ou plus sévères que celles qui sont prévues par la présente convention afin de prévenir et de combattre la criminalité transnationale organisée.

*Article 35***Règlement des différends**

1. Les États parties s'efforcent de régler les différends concernant l'interprétation ou l'application de la présente convention par voie de négociation.
2. Tout différend entre deux États parties ou plus concernant l'interprétation ou l'application de la présente convention qui ne peut être réglé par voie de négociation dans un délai raisonnable est, à la demande de l'un de ces États parties, soumis à l'arbitrage. Si, dans un délai de six mois à compter de la date de la demande d'arbitrage, les États parties ne peuvent s'entendre sur l'organisation de l'arbitrage, l'un quelconque d'entre eux peut soumettre le différend à la Cour internationale de justice en adressant une requête conformément au statut de la Cour.
3. Chaque État partie peut, au moment de la signature, de la ratification, de l'acceptation ou de l'approbation de la présente convention ou de l'adhésion à celle-ci, déclarer qu'il ne se considère pas lié par le paragraphe 2. Les autres États parties ne

sont pas liés par le paragraphe 2 envers tout État partie ayant émis une telle réserve.

4. Tout État partie qui a émis une réserve en vertu du paragraphe 3 peut la retirer à tout moment en adressant une notification au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

*Article 36***Signature, ratification, acceptation, approbation et adhésion**

1. La présente convention sera ouverte à la signature de tous les États du 12 au 15 décembre 2000 à Palerme (Italie) et, par la suite, au siège de l'Organisation des Nations unies, à New York, jusqu'au 12 décembre 2002.
2. La présente convention est également ouverte à la signature des organisations régionales d'intégration économique à la condition qu'au moins un État membre d'une telle organisation ait signé la présente convention conformément au paragraphe 1.
3. La présente convention est soumise à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Une organisation régionale d'intégration économique peut déposer ses instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation si au moins un de ses États membres l'a fait. Dans cet instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation, cette organisation déclare l'étendue de sa compétence concernant les questions régies par la présente convention. Elle informe également le dépositaire de toute modification pertinente de l'étendue de sa compétence.
4. La présente convention est ouverte à l'adhésion de tout État ou de toute organisation régionale d'intégration économique dont au moins un État membre est partie à la présente convention. Les instruments d'adhésion sont déposés auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Au moment de son adhésion, une organisation régionale d'intégration économique déclare l'étendue de sa compétence concernant les questions régies par la présente convention. Elle informe également le dépositaire de toute modification pertinente de l'étendue de sa compétence.

*Article 37***Relation avec les protocoles**

1. La présente convention peut être complétée par un ou plusieurs protocoles.
2. Pour devenir partie à un protocole, un État ou une organisation régionale d'intégration économique doit être également partie à la présente convention.
3. Un État partie à la présente convention n'est pas lié par un protocole, à moins qu'il ne devienne partie audit protocole conformément aux dispositions de ce dernier.
4. Tout protocole à la présente convention est interprété conjointement avec la présente convention, compte tenu de l'objet de ce protocole.

*Article 38***Entrée en vigueur**

1. La présente convention entrera en vigueur le quatre-vingt-dixième jour suivant la date de dépôt du quarantième instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion. Aux fins du présent paragraphe, aucun des instruments déposés par une organisation régionale d'intégration économique n'est considéré comme un instrument venant s'ajouter aux instruments déjà déposés par les États membres de cette organisation.

2. Pour chaque État ou organisation régionale d'intégration économique qui ratifiera, acceptera ou approuvera la présente convention ou y adhérera après le dépôt du quarantième instrument pertinent, la présente convention entrera en vigueur le trentième jour suivant la date de dépôt de l'instrument pertinent par ledit État ou ladite organisation.

*Article 39***Amendement**

1. À l'expiration d'un délai de cinq ans à compter de l'entrée en vigueur de la présente convention, un État partie peut proposer un amendement et en déposer le texte auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Ce dernier communique alors la proposition d'amendement aux États parties et à la conférence des parties à la convention en vue de l'examen de la proposition et de l'adoption d'une décision. La conférence des parties n'épargne aucun effort pour parvenir à un consensus sur tout amendement. Si tous les efforts en ce sens ont été épuisés sans qu'un accord soit intervenu, il faudra, en dernier recours, pour que l'amendement soit adopté, un vote à la majorité des deux tiers des États parties présents à la conférence des parties et exprimant leur vote.

2. Les organisations régionales d'intégration économique disposent, pour exercer, en vertu du présent article, leur droit de vote dans les domaines qui relèvent de leur compétence, d'un nombre de voix égal au nombre de leurs États membres parties à la présente convention. Elles n'exercent pas leur droit de vote si leurs États membres exercent le leur, et inversement.

3. Un amendement adopté conformément au paragraphe 1 est soumis à ratification, acceptation ou approbation des États parties.

4. Un amendement adopté conformément au paragraphe 1 entrera en vigueur pour un État partie quatre-vingt-dix jours après la date de dépôt par ledit État partie auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies d'un instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation dudit amendement.

5. Un amendement entré en vigueur a force obligatoire à l'égard des États parties qui ont exprimé leur consentement à être liés par lui. Les autres États parties restent liés par les dispositions de la présente convention et tous amendements antérieurs qu'ils ont ratifiés, acceptés ou approuvés.

*Article 40***Dénonciation**

1. Un État partie peut dénoncer la présente convention par notification écrite adressée au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Une telle dénonciation prend effet un an après la date de réception de la notification par le secrétaire général.

2. Une organisation régionale d'intégration économique cesse d'être partie à la présente convention lorsque tous ses États membres l'ont dénoncée.

3. La dénonciation de la présente convention conformément au paragraphe 1 entraîne la dénonciation de tout protocole y relatif.

*Article 41***Dépositaire et langues**

1. Le secrétaire général de l'Organisation des Nations unies est le dépositaire de la présente convention.

2. L'original de la présente convention, dont les textes anglais, arabe, chinois, espagnol, français et russe font également foi, sera déposé auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

EN FOI DE QUOI, les plénipotentiaires soussignés, à ce dûment autorisés par leurs gouvernements respectifs, ont signé la présente convention.

CONVENCIÓN DE LAS NACIONES UNIDAS CONTRA LA DELINCUENCIA ORGANIZADA TRANSNACIONAL*Artículo 1***Finalidad**

El propósito de la presente Convención es promover la cooperación para prevenir y combatir más eficazmente la delincuencia organizada transnacional.

*Artículo 2***Definiciones**

Para los fines de la presente Convención:

- a) por «grupo delictivo organizado» se entenderá un grupo estructurado de tres o más personas que exista durante cierto tiempo y que actúe concertadamente con el propósito de cometer uno o más delitos graves o delitos tipificados con arreglo a la presente Convención con miras a obtener, directa o indirectamente, un beneficio económico u otro beneficio de orden material;
- b) por «delito grave» se entenderá la conducta que constituya un delito punible con una privación de libertad máxima de al menos cuatro años o con una pena más grave;
- c) por «grupo estructurado» se entenderá un grupo no formado fortuitamente para la comisión inmediata de un delito y en el que no necesariamente se haya asignado a sus miembros funciones formalmente definidas ni haya continuidad en la condición de miembro o exista una estructura desarrollada;
- d) por «bienes» se entenderá los activos de cualquier tipo, corporales o incorporales, muebles o inmuebles, tangibles o intangibles, y los documentos o instrumentos legales que acrediten la propiedad u otros derechos sobre dichos activos;
- e) por «producto del delito» se entenderá los bienes de cualquier índole derivados u obtenidos directa o indirectamente de la comisión de un delito;
- f) por «embargo preventivo» o «incautación» se entenderá la prohibición temporal de transferir, convertir, enajenar o mover bienes, o la custodia o el control temporales de bienes por mandamiento expedido por un tribunal u otra autoridad competente;
- g) por «decomiso» se entenderá la privación con carácter definitivo de bienes por decisión de un tribunal o de otra autoridad competente;
- h) por «delito determinante» se entenderá todo delito del que se derive un producto que pueda pasar a constituir materia de un delito definido en el artículo 6 de la presente Convención;
- i) por «entrega vigilada» se entenderá la técnica consistente en dejar que remesas ilícitas o sospechosas salgan del territorio de uno o más Estados, lo atraviesen o entren en él, con el conocimiento y bajo la supervisión de sus autoridades

competentes, con el fin de investigar delitos e identificar a las personas involucradas en la comisión de éstos;

- j) por «organización regional de integración económica» se entenderá una organización constituida por Estados soberanos de una región determinada, a la que sus Estados miembros han transferido competencia en las cuestiones regidas por la presente Convención y que ha sido debidamente facultada, de conformidad con sus procedimientos internos, para firmar, ratificar, aceptar o aprobar la Convención o adherirse a ella; las referencias a los «Estados Parte» con arreglo a la presente Convención se aplicarán a esas organizaciones dentro de los límites de su competencia.

*Artículo 3***Ámbito de aplicación**

1. A menos que contenga una disposición en contrario, la presente Convención se aplicará a la prevención, la investigación y el enjuiciamiento de:
 - a) los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención, y
 - b) los delitos graves que se definen en el artículo 2 de la presente Convención; cuando esos delitos sean de carácter transnacional y entrañen la participación de un grupo delictivo organizado.
2. A los efectos del párrafo 1 del presente artículo, el delito será de carácter transnacional si:
 - a) se comete en más de un Estado;
 - b) se comete dentro de un solo Estado pero una parte sustancial de su preparación, planificación, dirección o control se realiza en otro Estado;
 - c) se comete dentro de un solo Estado pero entraña la participación de un grupo delictivo organizado que realiza actividades delictivas en más de un Estado, o
 - d) se comete en un solo Estado pero tiene efectos sustanciales en otro Estado.

*Artículo 4***Protección de la soberanía**

1. Los Estados Parte cumplirán sus obligaciones con arreglo a la presente Convención en consonancia con los principios de igualdad soberana e integridad territorial de los Estados, así como de no intervención en los asuntos internos de otros Estados.
2. Nada de lo dispuesto en la presente Convención facultará a un Estado Parte para ejercer, en el territorio de otro Estado, jurisdicción o funciones que el derecho interno de ese Estado reserve exclusivamente a sus autoridades.

Artículo 5

Penalización de la participación en un grupo delictivo organizado

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:

- a) una de las conductas siguientes, o ambas, como delitos distintos de los que entrañen el intento o la consumación de la actividad delictiva:
 - i) el acuerdo con una o más personas de cometer un delito grave con un propósito que guarde relación directa o indirecta con la obtención de un beneficio económico u otro beneficio de orden material y, cuando así lo prescriba el derecho interno, que entrañe un acto perpetrado por uno de los participantes para llevar adelante ese acuerdo o que entrañe la participación de un grupo delictivo organizado,
 - ii) la conducta de toda persona que, a sabiendas de la finalidad y actividad delictiva general de un grupo delictivo organizado o de su intención de cometer los delitos en cuestión, participe activamente en:
 - a. actividades ilícitas del grupo delictivo organizado,
 - b. otras actividades del grupo delictivo organizado, a sabiendas de que su participación contribuirá al logro de la finalidad delictiva antes descrita;
- b) la organización, dirección, ayuda, incitación, facilitación o asesoramiento en aras de la comisión de un delito grave que entrañe la participación de un grupo delictivo organizado.

2. El conocimiento, la intención, la finalidad, el propósito o el acuerdo a que se refiere el párrafo 1 del presente artículo podrán inferirse de circunstancias fácticas objetivas.

3. Los Estados Parte cuyo derecho interno requiera la participación de un grupo delictivo organizado para la penalización de los delitos tipificados con arreglo al inciso i) del apartado a) del párrafo 1 del presente artículo velarán por que su derecho interno comprenda todos los delitos graves que entrañen la participación de grupos delictivos organizados. Esos Estados Parte, así como los Estados Parte cuyo derecho interno requiera la comisión de un acto que tenga por objeto llevar adelante el acuerdo concertado con el propósito de cometer los delitos tipificados con arreglo al inciso i) del apartado a) del párrafo 1 del presente artículo, lo notificarán al Secretario General de las Naciones Unidas en el momento de la firma o del depósito de su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella.

Artículo 6

Penalización del blanqueo del producto del delito

1. Cada Estado Parte adoptará, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:

- a) i) la conversión o la transferencia de bienes, a sabiendas de que esos bienes son producto del delito, con el propósito de ocultar o disimular el origen ilícito de los bienes o ayudar a cualquier persona involucrada en la comisión del delito determinante a eludir las consecuencias jurídicas de sus actos,
- ii) la ocultación o disimulación de la verdadera naturaleza, origen, ubicación, disposición, movimiento o propiedad de bienes o del legítimo derecho a éstos, a sabiendas de que dichos bienes son producto del delito;
- b) con sujeción a los conceptos básicos de su ordenamiento jurídico:
 - i) la adquisición, posesión o utilización de bienes, a sabiendas, en el momento de su recepción, de que son producto del delito,
 - ii) la participación en la comisión de cualesquiera de los delitos tipificados con arreglo al presente artículo, así como la asociación y la confabulación para cometerlos, el intento de cometerlos, y la ayuda, la incitación, la facilitación y el asesoramiento en aras de su comisión.
- 2. Para los fines de la aplicación o puesta en práctica del párrafo 1 del presente artículo:
 - a) cada Estado Parte velará por aplicar el párrafo 1 del presente artículo a la gama más amplia posible de delitos determinantes;
 - b) cada Estado Parte incluirá como delitos determinantes todos los delitos graves definidos en el artículo 2 de la presente Convención y los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 8 y 23 de la presente Convención. Los Estados Parte cuya legislación establezca una lista de delitos determinantes incluirán entre éstos, como mínimo, una amplia gama de delitos relacionados con grupos delictivos organizados;
 - c) a los efectos del apartado b), los delitos determinantes incluirán los delitos cometidos tanto dentro como fuera de la jurisdicción del Estado Parte interesado. No obstante, los delitos cometidos fuera de la jurisdicción de un Estado Parte constituirán delito determinante siempre y cuando el acto correspondiente sea delito con arreglo al derecho interno del Estado en que se haya cometido y constituyese asimismo delito con arreglo al derecho interno del Estado Parte que aplique o ponga en práctica el presente artículo si el delito se hubiese cometido allí;
 - d) cada Estado Parte proporcionará al Secretario General de las Naciones Unidas una copia de sus leyes destinadas a dar aplicación al presente artículo y de cualquier enmienda ulterior que se haga a tales leyes o una descripción de ésta;
 - e) si así lo requieren los principios fundamentales del derecho interno de un Estado Parte, podrá disponerse que los delitos tipificados en el párrafo 1 del presente artículo no se aplicarán a las personas que hayan cometido el delito determinante;
 - f) el conocimiento, la intención o la finalidad que se requieren como elemento de un delito tipificado en el párrafo 1 del presente artículo podrán inferirse de circunstancias fácticas objetivas.

*Artículo 7***Medidas para combatir el blanqueo de dinero**

1. Cada Estado Parte:
 - a) establecerá un amplio régimen interno de reglamentación y supervisión de los bancos y las instituciones financieras no bancarias y, cuando proceda, de otros órganos situados dentro de su jurisdicción que sean particularmente susceptibles de utilizarse para el blanqueo de dinero a fin de prevenir y detectar todas las formas de blanqueo de dinero, y en ese régimen se hará hincapié en los requisitos relativos a la identificación del cliente, el establecimiento de registros y la denuncia de las transacciones sospechosas;
 - b) garantizará, sin perjuicio de la aplicación de los artículos 18 y 27 de la presente Convención, que las autoridades de administración, reglamentación y cumplimiento de la ley y demás autoridades encargadas de combatir el blanqueo de dinero (incluidas, cuando sea pertinente con arreglo al derecho interno, las autoridades judiciales), sean capaces de cooperar e intercambiar información a nivel nacional e internacional de conformidad con las condiciones prescritas en el derecho interno y, a tal fin, considerará la posibilidad de establecer una dependencia de inteligencia financiera que sirva de centro nacional de recopilación, análisis y difusión de información sobre posibles actividades de blanqueo de dinero.
2. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de aplicar medidas viables para detectar y vigilar el movimiento transfronterizo de efectivo y de títulos negociables pertinentes, con sujeción a salvaguardias que garanticen la debida utilización de la información y sin restringir en modo alguno la circulación de capitales lícitos. Esas medidas podrán incluir la exigencia de que los particulares y las entidades comerciales notifiquen las transferencias transfronterizas de cantidades elevadas de efectivo y de títulos negociables pertinentes.
3. Al establecer un régimen interno de reglamentación y supervisión con arreglo al presente artículo y sin perjuicio de lo dispuesto en cualquier otro artículo de la presente Convención, se insta a los Estados Parte a que utilicen como guía las iniciativas pertinentes de las organizaciones regionales, interregionales y multilaterales de lucha contra el blanqueo de dinero.
4. Los Estados Parte se esforzarán por establecer y promover la cooperación a escala mundial, regional, subregional y bilateral entre las autoridades judiciales, de cumplimiento de la ley y de reglamentación financiera a fin de combatir el blanqueo de dinero.

*Artículo 8***Penalización de la corrupción**

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:
 - a) la promesa, el ofrecimiento o la concesión a un funcionario público, directa o indirectamente, de un beneficio indebido que redunde en su propio provecho o en el de otra persona o entidad, con el fin de que dicho funcionario actúe o se abstenga de actuar en el cumplimiento de sus funciones oficiales;

- b) la solicitud o aceptación por un funcionario público, directa o indirectamente, de un beneficio indebido que redunde en su propio provecho o en el de otra persona o entidad, con el fin de que dicho funcionario actúe o se abstenga de actuar en el cumplimiento de sus funciones oficiales.

2. Cada Estado Parte considerará la posibilidad de adoptar las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito los actos a que se refiere el párrafo 1 del presente artículo cuando esté involucrado en ellos un funcionario público extranjero o un funcionario internacional. Del mismo modo, cada Estado Parte considerará la posibilidad de tipificar como delito otras formas de corrupción.

3. Cada Estado Parte adoptará también las medidas que sean necesarias para tipificar como delito la participación como cómplice en un delito tipificado con arreglo al presente artículo.

4. A los efectos del párrafo 1 del presente artículo y del artículo 9 de la presente Convención, por «funcionario público» se entenderá todo funcionario público o persona que preste un servicio público conforme a la definición prevista en el derecho interno y a su aplicación con arreglo al derecho penal del Estado Parte en el que dicha persona desempeñe esa función.

*Artículo 9***Medidas contra la corrupción**

1. Además de las medidas previstas en el artículo 8 de la presente Convención, cada Estado Parte, en la medida en que proceda y sea compatible con su ordenamiento jurídico, adoptará medidas eficaces de carácter legislativo, administrativo o de otra índole para promover la integridad y para prevenir, detectar y castigar la corrupción de funcionarios públicos.
2. Cada Estado Parte adoptará medidas encaminadas a garantizar la intervención eficaz de sus autoridades con miras a prevenir, detectar y castigar la corrupción de funcionarios públicos, incluso dotando a dichas autoridades de suficiente independencia para disuadir del ejercicio de cualquier influencia indebida en su actuación.

*Artículo 10***Responsabilidad de las personas jurídicas**

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas que sean necesarias, de conformidad con sus principios jurídicos, a fin de establecer la responsabilidad de personas jurídicas por participación en delitos graves en que esté involucrado un grupo delictivo organizado, así como por los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención.
2. Con sujeción a los principios jurídicos del Estado Parte, la responsabilidad de las personas jurídicas podrá ser de índole penal, civil o administrativa.
3. Dicha responsabilidad existirá sin perjuicio de la responsabilidad penal que incumba a las personas naturales que hayan perpetrado los delitos.
4. Cada Estado Parte velará en particular por que se impongan sanciones penales o no penales eficaces, proporcionadas y disuasivas, incluidas sanciones monetarias, a las personas jurídicas consideradas responsables con arreglo al presente artículo.

*Artículo 11***Proceso, fallo y sanciones**

1. Cada Estado Parte penalizará la comisión de los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención con sanciones que tengan en cuenta la gravedad de esos delitos.

2. Cada Estado Parte velará por que se ejerzan cualesquiera facultades legales discrecionales de que disponga conforme a su derecho interno en relación con el enjuiciamiento de personas por los delitos comprendidos en la presente Convención a fin de dar máxima eficacia a las medidas adoptadas para hacer cumplir la ley respecto de esos delitos, teniendo debidamente en cuenta la necesidad de prevenir su comisión.

3. Cuando se trate de delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención, cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas, de conformidad con su derecho interno y tomando debidamente en consideración los derechos de la defensa, con miras a procurar que al imponer condiciones en relación con la decisión de conceder la libertad en espera de juicio o la apelación se tenga presente la necesidad de garantizar la comparecencia del acusado en todo procedimiento penal ulterior.

4. Cada Estado Parte velará por que sus tribunales u otras autoridades competentes tengan presente la naturaleza grave de los delitos comprendidos en la presente Convención al considerar la eventualidad de conceder la libertad anticipada o la libertad condicional a personas que hayan sido declaradas culpables de tales delitos.

5. Cada Estado Parte establecerá, cuando proceda, con arreglo a su derecho interno, un plazo de prescripción prolongado dentro del cual pueda iniciarse el proceso por cualquiera de los delitos comprendidos en la presente Convención y un plazo mayor cuando el presunto delincuente haya eludido la administración de justicia.

6. Nada de lo dispuesto en la presente Convención afectará al principio de que la descripción de los delitos tipificados con arreglo a ella y de los medios jurídicos de defensa aplicables o demás principios jurídicos que informan la legalidad de una conducta queda reservada al derecho interno de los Estados Parte y de que esos delitos han de ser perseguidos y sancionados de conformidad con ese derecho.

*Artículo 12***Decomiso e incautación**

1. Los Estados Parte adoptarán, en la medida en que lo permita su ordenamiento jurídico interno, las medidas que sean necesarias para autorizar el decomiso:

- a) del producto de los delitos comprendidos en la presente Convención o de bienes cuyo valor corresponda al de dicho producto;
- b) de los bienes, equipo u otros instrumentos utilizados o destinados a ser utilizados en la comisión de los delitos comprendidos en la presente Convención.

2. Los Estados Parte adoptarán las medidas que sean necesarias para permitir la identificación, la localización, el embargo preventivo o la incautación de cualquier bien a que se refiera el párrafo 1 del presente artículo con miras a su eventual decomiso.

3. Cuando el producto del delito se haya transformado o convertido parcial o totalmente en otros bienes, esos bienes podrán ser objeto de las medidas aplicables a dicho producto a tenor del presente artículo.

4. Cuando el producto del delito se haya mezclado con bienes adquiridos de fuentes lícitas, esos bienes podrán, sin menoscabo de cualquier otra facultad de embargo preventivo o incautación, ser objeto de decomiso hasta el valor estimado del producto entremezclado.

5. Los ingresos u otros beneficios derivados del producto del delito, de bienes en los que se haya transformado o convertido el producto del delito o de bienes con los que se haya entremezclado el producto del delito también podrán ser objeto de las medidas previstas en el presente artículo, de la misma manera y en el mismo grado que el producto del delito.

6. Para los fines del presente artículo y del artículo 13 de la presente Convención, cada Estado Parte facultará a sus tribunales u otras autoridades competentes para ordenar la presentación o la incautación de documentos bancarios, financieros o comerciales. Los Estados Parte no podrán negarse a aplicar las disposiciones del presente párrafo amparándose en el secreto bancario.

7. Los Estados Parte podrán considerar la posibilidad de exigir a un delincuente que demuestre el origen lícito del presunto producto del delito o de otros bienes expuestos a decomiso, en la medida en que ello sea conforme con los principios de su derecho interno y con la índole del proceso judicial u otras actuaciones conexas.

8. Las disposiciones del presente artículo no se interpretarán en perjuicio de los derechos de terceros de buena fe.

9. Nada de lo dispuesto en el presente artículo afectará al principio de que las medidas en él previstas se definirán y aplicarán de conformidad con el derecho interno de los Estados Parte y con sujeción a éste.

*Artículo 13***Cooperación internacional para fines de decomiso**

1. Los Estados Parte que reciban una solicitud de otro Estado Parte que tenga jurisdicción para conocer de un delito comprendido en la presente Convención con miras al decomiso del producto del delito, los bienes, el equipo u otros instrumentos mencionados en el párrafo 1 del artículo 12 de la presente Convención que se encuentren en su territorio deberán, en la mayor medida en que lo permita su ordenamiento jurídico interno:

- a) remitir la solicitud a sus autoridades competentes para obtener una orden de decomiso a la que, en caso de concederse, darán cumplimiento; o
- b) presentar a sus autoridades competentes, a fin de que se dé cumplimiento en el grado solicitado, la orden de decomiso expedida por un tribunal situado en el territorio del Estado Parte requirente de conformidad con lo dispuesto en el párrafo 1 del artículo 12 de la presente Convención en la medida en que guarde relación con el producto del delito, los bienes, el equipo u otros instrumentos mencionados en el párrafo 1 del artículo 12 que se encuentren en el territorio del Estado Parte requerido.

2. A raíz de una solicitud presentada por otro Estado Parte que tenga jurisdicción para conocer de un delito comprendido en la presente Convención, el Estado Parte requerido adoptará medidas encaminadas a la identificación, la localización y el embargo preventivo o la incautación del producto del delito, los bienes, el equipo u otros instrumentos mencionados en el párrafo 1 del artículo 12 de la presente Convención con miras a su eventual decomiso, que habrá de ordenar el Estado Parte requirente o, en caso de que medie una solicitud presentada con arreglo al párrafo 1 del presente artículo, el Estado Parte requerido.

3. Las disposiciones del artículo 18 de la presente Convención serán aplicables *mutatis mutandis* al presente artículo. Además de la información indicada en el párrafo 15 del artículo 18, las solicitudes presentadas de conformidad con el presente artículo contendrán lo siguiente:

- a) cuando se trate de una solicitud relativa al apartado a) del párrafo 1 del presente artículo, una descripción de los bienes susceptibles de decomiso y una exposición de los hechos en que se basa la solicitud del Estado Parte requirente que sean lo suficientemente explícitas para que el Estado Parte requerido pueda tramitar la orden con arreglo a su derecho interno;
- b) cuando se trate de una solicitud relativa al apartado b) del párrafo 1 del presente artículo, una copia admisible en derecho de la orden de decomiso expedida por el Estado Parte requirente en la que se basa la solicitud, una exposición de los hechos y la información que proceda sobre el grado de ejecución que se solicita dar a la orden;
- c) cuando se trate de una solicitud relativa al párrafo 2 del presente artículo, una exposición de los hechos en que se basa el Estado Parte requirente y una descripción de las medidas solicitadas.

4. El Estado Parte requerido adoptará las decisiones o medidas previstas en los párrafos 1 y 2 del presente artículo conforme y con sujeción a lo dispuesto en su derecho interno y en sus reglas de procedimiento o en los tratados, acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales por los que pudiera estar vinculado al Estado Parte requirente.

5. Cada Estado Parte proporcionará al Secretario General de las Naciones Unidas una copia de sus leyes y reglamentos destinados a dar aplicación al presente artículo y de cualquier enmienda ulterior que se haga a tales leyes y reglamentos o una descripción de ésta.

6. Si un Estado Parte opta por supeditar la adopción de las medidas mencionadas en los párrafos 1 y 2 del presente artículo a la existencia de un tratado pertinente, ese Estado Parte considerará la presente Convención como la base de derecho necesaria y suficiente para cumplir ese requisito.

7. Los Estados Parte podrán denegar la cooperación solicitada con arreglo al presente artículo si el delito al que se refiere la solicitud no es un delito comprendido en la presente Convención.

8. Las disposiciones del presente artículo no se interpretarán en perjuicio de los derechos de terceros de buena fe.

9. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar tratados, acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales con

miras a aumentar la eficacia de la cooperación internacional prestada con arreglo al presente artículo.

Artículo 14

Disposición del producto del delito o de los bienes decomisados

1. Los Estados Parte dispondrán del producto del delito o de los bienes que hayan decomisado con arreglo al artículo 12 o al párrafo 1 del artículo 13 de la presente Convención de conformidad con su derecho interno y sus procedimientos administrativos.

2. Al dar curso a una solicitud presentada por otro Estado Parte con arreglo al artículo 13 de la presente Convención, los Estados Parte, en la medida en que lo permita su derecho interno y de ser requeridos a hacerlo, darán consideración prioritaria a la devolución del producto del delito o de los bienes decomisados al Estado Parte requirente a fin de que éste pueda indemnizar a las víctimas del delito o devolver ese producto del delito o esos bienes a sus propietarios legítimos.

3. Al dar curso a una solicitud presentada por otro Estado Parte con arreglo a los artículos 12 y 13 de la presente Convención, los Estados Parte podrán considerar en particular la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos en el sentido de:

- a) aportar el valor de dicho producto del delito o de dichos bienes, o los fondos derivados de la venta de dicho producto o de dichos bienes o una parte de esos fondos, a la cuenta designada de conformidad con lo dispuesto en el apartado c) del párrafo 2 del artículo 30 de la presente Convención y a organismos intergubernamentales especializados en la lucha contra la delincuencia organizada;
- b) repartirse con otros Estados Parte, sobre la base de un criterio general o definido para cada caso, ese producto del delito o esos bienes, o los fondos derivados de la venta de ese producto o de esos bienes, de conformidad con su derecho interno o sus procedimientos administrativos.

Artículo 15

Jurisdicción

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas que sean necesarias para establecer su jurisdicción respecto de los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención cuando:

- a) el delito se cometa en su territorio, o
- b) el delito se cometa a bordo de un buque que enarbole su pabellón o de una aeronave registrada conforme a sus leyes en el momento de la comisión del delito.

2. Con sujeción a lo dispuesto en el artículo 4 de la presente Convención, un Estado Parte también podrá establecer su jurisdicción para conocer de tales delitos cuando:

- a) el delito se cometa contra uno de sus nacionales;
- b) el delito sea cometido por uno de sus nacionales o por una persona apátrida que tenga residencia habitual en su territorio, o

c) el delito:

- i) sea uno de los delitos tipificados con arreglo al párrafo 1 del artículo 5 de la presente Convención y se cometa fuera de su territorio con miras a la comisión de un delito grave dentro de su territorio,
 - ii) sea uno de los delitos tipificados con arreglo al inciso ii) del apartado b) del párrafo 1 del artículo 6 de la presente Convención y se cometa fuera de su territorio con miras a la comisión, dentro de su territorio, de un delito tipificado con arreglo a los incisos i) o ii) del apartado a) o al inciso i) del apartado b) del párrafo 1 del artículo 6 de la presente Convención.
3. A los efectos del párrafo 10 del artículo 16 de la presente Convención, cada Estado Parte adoptará las medidas que sean necesarias para establecer su jurisdicción respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención cuando el presunto delincuente se encuentre en su territorio y el Estado Parte no lo extradite por el solo hecho de ser uno de sus nacionales.
4. Cada Estado Parte podrá también adoptar las medidas que sean necesarias para establecer su jurisdicción respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención cuando el presunto delincuente se encuentre en su territorio y el Estado Parte no lo extradite.
5. Si un Estado Parte que ejerce su jurisdicción con arreglo a los párrafos 1 o 2 del presente artículo ha recibido notificación, o tomado conocimiento por otro conducto, de que otro u otros Estados Parte están realizando una investigación, un proceso o una actuación judicial respecto de los mismos hechos, las autoridades competentes de esos Estados Parte se consultarán, según proceda, a fin de coordinar sus medidas.
6. Sin perjuicio de las normas del derecho internacional general, la presente Convención no excluirá el ejercicio de las competencias penales establecidas por los Estados Parte de conformidad con su derecho interno.

Artículo 16

Extradición

1. El presente artículo se aplicará a los delitos comprendidos en la presente Convención o a los casos en que un delito al que se hace referencia en los apartados a) o b) del párrafo 1 del artículo 3 entrañe la participación de un grupo delictivo organizado y la persona que es objeto de la solicitud de extradición se encuentre en el territorio del Estado Parte requerido, siempre y cuando el delito por el que se pide la extradición sea punible con arreglo al derecho interno del Estado Parte requirente y del Estado Parte requerido.
2. Cuando la solicitud de extradición se base en varios delitos graves distintos, algunos de los cuales no estén comprendidos en el ámbito del presente artículo, el Estado Parte requerido podrá aplicar el presente artículo también respecto de estos últimos delitos.
3. Cada uno de los delitos a los que se aplica el presente artículo se considerará incluido entre los delitos que dan lugar a extradición en todo tratado de extradición vigente entre los Estados Parte. Los Estados Parte se comprometen a incluir tales delitos como casos de extradición en todo tratado de extradición que celebren entre sí.

4. Si un Estado Parte que supedita la extradición a la existencia de un tratado recibe una solicitud de extradición de otro Estado Parte con el que no lo vincula ningún tratado de extradición, podrá considerar la presente Convención como la base jurídica de la extradición respecto de los delitos a los que se aplica el presente artículo.

5. Los Estados Parte que supediten la extradición a la existencia de un tratado deberán:

- a) en el momento de depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella, informar al Secretario General de las Naciones Unidas de si considerarán o no la presente Convención como la base jurídica de la cooperación en materia de extradición en sus relaciones con otros Estados Parte en la presente Convención, y
- b) si no consideran la presente Convención como la base jurídica de la cooperación en materia de extradición, esforzarse, cuando proceda, por celebrar tratados de extradición con otros Estados Parte en la presente Convención a fin de aplicar el presente artículo.

6. Los Estados Parte que no supediten la extradición a la existencia de un tratado reconocerán los delitos a los que se aplica el presente artículo como casos de extradición entre ellos.

7. La extradición estará sujeta a las condiciones previstas en el derecho interno del Estado Parte requerido o en los tratados de extradición aplicables, incluidas, entre otras, las relativas al requisito de una pena mínima para la extradición y a los motivos por los que el Estado Parte requerido puede denegar la extradición.

8. Los Estados Parte, de conformidad con su derecho interno, procurarán agilizar los procedimientos de extradición y simplificar los requisitos probatorios correspondientes con respecto a cualquiera de los delitos a los que se aplica el presente artículo.

9. A reserva de lo dispuesto en su derecho interno y en sus tratados de extradición, el Estado Parte requerido podrá, tras haberse cerciorado de que las circunstancias lo justifican y tienen carácter urgente, y a solicitud del Estado Parte requirente, proceder a la detención de la persona presente en su territorio cuya extradición se pide o adoptar otras medidas adecuadas para garantizar la comparecencia de esa persona en los procedimientos de extradición.

10. El Estado Parte en cuyo territorio se encuentre un presunto delincuente, si no lo extradita respecto de un delito al que se aplica el presente artículo por el solo hecho de ser uno de sus nacionales, estará obligado, previa solicitud del Estado Parte que pide la extradición, a someter el caso sin demora injustificada a sus autoridades competentes a efectos de enjuiciamiento. Dichas autoridades adoptarán su decisión y llevarán a cabo sus actuaciones judiciales de la misma manera en que lo harían respecto de cualquier otro delito de carácter grave con arreglo al derecho interno de ese Estado Parte. Los Estados Parte interesados cooperarán entre sí, en particular en lo que respecta a los aspectos procesales y probatorios, con miras a garantizar la eficiencia de dichas actuaciones.

11. Cuando el derecho interno de un Estado Parte le permita conceder la extradición o, de algún otro modo, la entrega de uno de sus nacionales sólo a condición de que esa persona sea devuelta a ese Estado Parte para cumplir la condena que le haya sido impuesta como resultado del juicio o proceso por el que se haya solicitado la extradición o la entrega, y cuando ese Estado Parte y el Estado Parte que solicite la extradición acepten esa opción, así como otras condiciones que estimen apropiadas, esa extradición o entrega condicional será suficiente para que quede cumplida la obligación enunciada en el párrafo 10 del presente artículo.

12. Si la extradición solicitada con el propósito de que se cumpla una condena es denegada por el hecho de que la persona buscada es nacional del Estado Parte requerido, éste, si su derecho interno lo permite y de conformidad con los requisitos de dicho derecho, considerará, previa solicitud del Estado Parte requirente, la posibilidad de hacer cumplir la condena impuesta o el resto pendiente de dicha condena con arreglo al derecho interno del Estado Parte requirente.

13. En todas las etapas de las actuaciones se garantizará un trato justo a toda persona contra la que se haya iniciado una instrucción en relación con cualquiera de los delitos a los que se aplica el presente artículo, incluido el goce de todos los derechos y garantías previstos por el derecho interno del Estado Parte en cuyo territorio se encuentre esa persona.

14. Nada de lo dispuesto en la presente Convención podrá interpretarse como la imposición de una obligación de extraditar si el Estado Parte requerido tiene motivos justificados para presumir que la solicitud se ha presentado con el fin de perseguir o castigar a una persona por razón de su sexo, raza, religión, nacionalidad, origen étnico u opiniones políticas o que su cumplimiento ocasionaría perjuicios a la posición de esa persona por cualquiera de estas razones.

15. Los Estados Parte no podrán denegar una solicitud de extradición únicamente porque se considere que el delito también entraña cuestiones tributarias.

16. Antes de denegar la extradición, el Estado Parte requerido, cuando proceda, consultará al Estado Parte requirente para darle amplia oportunidad de presentar sus opiniones y de proporcionar información pertinente a su alegato.

17. Los Estados Parte procurarán celebrar acuerdos o arreglos bilaterales y multilaterales para llevar a cabo la extradición o aumentar su eficacia.

Artículo 17

Traslado de personas condenadas a cumplir una pena

Los Estados Parte podrán considerar la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales sobre el traslado a su territorio de toda persona que haya sido condenada a pena de prisión o a otra pena de privación de libertad por algún delito comprendido en la presente Convención a fin de que complete allí su condena.

Artículo 18

Asistencia judicial recíproca

1. Los Estados Parte se prestarán la más amplia asistencia judicial recíproca respecto de investigaciones, procesos y actuaciones judiciales relacionados con los delitos comprendidos en la presente Convención con arreglo a lo dispuesto en el artículo

3 y se prestarán también asistencia de esa índole cuando el Estado Parte requirente tenga motivos razonables para sospechar que el delito a que se hace referencia en los apartados a) o b) del párrafo 1 del artículo 3 es de carácter transnacional, así como que las víctimas, los testigos, el producto, los instrumentos o las pruebas de esos delitos se encuentran en el Estado Parte requerido y que el delito entraña la participación de un grupo delictivo organizado.

2. Se prestará asistencia judicial recíproca en la mayor medida posible conforme a las leyes, tratados, acuerdos y arreglos pertinentes del Estado Parte requerido con respecto a investigaciones, procesos y actuaciones judiciales relacionados con los delitos de los que una persona jurídica pueda ser considerada responsable de conformidad con el artículo 10 de la presente Convención en el Estado Parte requirente.

3. La asistencia judicial recíproca que se preste de conformidad con el presente artículo podrá solicitarse para cualquiera de los fines siguientes:

- a) recibir testimonios o tomar declaración a personas;
- b) presentar documentos judiciales;
- c) efectuar inspecciones e incautaciones y embargos preventivos;
- d) examinar objetos y lugares;
- e) facilitar información, elementos de prueba y evaluaciones de peritos;
- f) entregar originales o copias certificadas de los documentos y expedientes pertinentes, incluida la documentación pública, bancaria y financiera, así como la documentación social o comercial de sociedades mercantiles;
- g) identificar o localizar el producto del delito, los bienes, los instrumentos u otros elementos con fines probatorios;
- h) facilitar la comparecencia voluntaria de personas en el Estado Parte requirente;
- i) cualquier otro tipo de asistencia autorizada por el derecho interno del Estado Parte requerido.

4. Sin menoscabo del derecho interno, las autoridades competentes de un Estado Parte podrán, sin que se les solicite previamente, transmitir información relativa a cuestiones penales a una autoridad competente de otro Estado Parte si creen que esa información podría ayudar a la autoridad a emprender o concluir con éxito indagaciones y procesos penales o podría dar lugar a una petición formulada por este último Estado Parte con arreglo a la presente Convención.

5. La transmisión de información con arreglo al párrafo 4 del presente artículo se hará sin perjuicio de las indagaciones y procesos penales que tengan lugar en el Estado de las autoridades competentes que facilitan la información. Las autoridades competentes que reciben la información deberán acceder a toda solicitud de que se respete su carácter confidencial, incluso temporalmente, o de que se impongan restricciones a su utilización. Sin embargo, ello no obstará para que el Estado Parte receptor revele, en sus actuaciones, información que sea exculpatoria de una persona acusada. En tal caso, el Estado Parte receptor notificará al Estado Parte transmisor antes de revelar dicha información y, si así se le solicita, consultará al Estado Parte transmisor. Si, en un caso excepcional, no es posible notificar con antelación, el Estado Parte receptor informará sin demora al Estado Parte transmisor de dicha revelación.

6. Lo dispuesto en el presente artículo no afectará a las obligaciones dimanantes de otros tratados bilaterales o multilaterales vigentes o futuros que rijan, total o parcialmente, la asistencia judicial recíproca.

7. Los párrafos 9 a 29 del presente artículo se aplicarán a las solicitudes que se formulen con arreglo al presente artículo siempre que no medie entre los Estados Parte interesados un tratado de asistencia judicial recíproca. Cuando esos Estados Parte estén vinculados por un tratado de esa índole se aplicarán las disposiciones correspondientes de dicho tratado, salvo que los Estados Parte convengan en aplicar, en su lugar, los párrafos 9 a 29 del presente artículo. Se insta encarecidamente a los Estados Parte a que apliquen estos párrafos si facilitan la cooperación.

8. Los Estados Parte no invocarán el secreto bancario para denegar la asistencia judicial recíproca con arreglo al presente artículo.

9. Los Estados Parte podrán negarse a prestar la asistencia judicial recíproca con arreglo al presente artículo invocando la ausencia de doble incriminación. Sin embargo, de estimarlo necesario, el Estado Parte requerido podrá prestar asistencia, en la medida en que decida hacerlo a discreción propia, independientemente de que la conducta esté o no tipificada como delito en el derecho interno del Estado Parte requerido.

10. La persona que se encuentre detenida o cumpliendo una condena en el territorio de un Estado Parte y cuya presencia se solicite en otro Estado Parte para fines de identificación, para prestar testimonio o para que ayude de alguna otra forma a obtener pruebas necesarias para investigaciones, procesos o actuaciones judiciales respecto de delitos comprendidos en la presente Convención podrá ser trasladada si se cumplen las condiciones siguientes:

- a) la persona, debidamente informada, da su libre consentimiento;
- b) las autoridades competentes de ambos Estados Parte están de acuerdo, con sujeción a las condiciones que éstos consideren apropiadas.

11. A los efectos del párrafo 10 del presente artículo:

- a) el Estado Parte al que se traslade a la persona tendrá la competencia y la obligación de mantenerla detenida, salvo que el Estado Parte del que ha sido trasladada solicite o autorice otra cosa;
- b) el Estado Parte al que se traslade a la persona cumplirá sin dilación su obligación de devolverla a la custodia del Estado Parte del que ha sido trasladada, según convengan de antemano o de otro modo las autoridades competentes de ambos Estados Parte;
- c) el Estado Parte al que se traslade a la persona no podrá exigir al Estado Parte del que ha sido trasladada que inicie procedimientos de extradición para su devolución;
- d) el tiempo que la persona haya permanecido detenida en el Estado Parte al que ha sido trasladada se computará como parte de la pena que ha de cumplir en el Estado del que ha sido trasladada.

12. A menos que el Estado Parte desde el cual se ha de trasladar a una persona de conformidad con los párrafos 10 y 11 del presente artículo esté de acuerdo, dicha persona, cualquiera

que sea su nacionalidad, no podrá ser enjuiciada, detenida, condenada ni sometida a ninguna otra restricción de su libertad personal en el territorio del Estado al que sea trasladada en relación con actos, omisiones o condenas anteriores a su salida del territorio del Estado del que ha sido trasladada.

13. Cada Estado Parte designará a una autoridad central encargada de recibir solicitudes de asistencia judicial recíproca y facultada para darles cumplimiento o para transmitir las a las autoridades competentes para su ejecución. Cuando alguna región o algún territorio especial de un Estado Parte disponga de un régimen distinto de asistencia judicial recíproca, el Estado Parte podrá designar a otra autoridad central que desempeñará la misma función para dicha región o dicho territorio. Las autoridades centrales velarán por el rápido y adecuado cumplimiento o transmisión de las solicitudes recibidas. Cuando la autoridad central transmita la solicitud a una autoridad competente para su ejecución, alentará la rápida y adecuada ejecución de la solicitud por parte de dicha autoridad. Cada Estado Parte notificará al Secretario General de las Naciones Unidas, en el momento de depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella, el nombre de la autoridad central que haya sido designada a tal fin. Las solicitudes de asistencia judicial recíproca y cualquier otra comunicación pertinente serán transmitidas a las autoridades centrales designadas por los Estados Parte. La presente disposición no afectará al derecho de cualquiera de los Estados Parte a exigir que estas solicitudes y comunicaciones le sean enviadas por vía diplomática y, en circunstancias urgentes, cuando los Estados Parte convengan en ello, por conducto de la Organización Internacional de Policía Criminal, de ser posible.

14. Las solicitudes se presentarán por escrito o, cuando sea posible, por cualquier medio capaz de registrar un texto escrito, en un idioma aceptable para el Estado Parte requerido, en condiciones que permitan a dicho Estado Parte determinar la autenticidad. Cada Estado Parte notificará al Secretario General de las Naciones Unidas, en el momento de depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella, el idioma o idiomas que sean aceptables para cada Estado Parte. En situaciones de urgencia, y cuando los Estados Parte convengan en ello, las solicitudes podrán hacerse oralmente, debiendo ser confirmadas sin demora por escrito.

15. Toda solicitud de asistencia judicial recíproca contendrá lo siguiente:

- a) la identidad de la autoridad que hace la solicitud;
- b) el objeto y la índole de las investigaciones, los procesos o las actuaciones judiciales a que se refiere la solicitud y el nombre y las funciones de la autoridad encargada de efectuar dichas investigaciones, procesos o actuaciones;
- c) un resumen de los hechos pertinentes, salvo cuando se trate de solicitudes de presentación de documentos judiciales;
- d) una descripción de la asistencia solicitada y pormenores sobre cualquier procedimiento particular que el Estado Parte requirente desee que se aplique;
- e) de ser posible, la identidad, ubicación y nacionalidad de toda persona interesada, y
- f) la finalidad para la que se solicita la prueba, información o actuación.

16. El Estado Parte requerido podrá pedir información complementaria cuando sea necesaria para dar cumplimiento a la solicitud de conformidad con su derecho interno o para facilitar dicho cumplimiento.

17. Se dará cumplimiento a toda solicitud con arreglo al derecho interno del Estado Parte requerido y en la medida en que ello no lo contravenga y sea factible, de conformidad con los procedimientos especificados en la solicitud.

18. Siempre que sea posible y compatible con los principios fundamentales del derecho interno, cuando una persona se encuentre en el territorio de un Estado Parte y tenga que prestar declaración como testigo o perito ante autoridades judiciales de otro Estado Parte, el primer Estado Parte, a solicitud del otro, podrá permitir que la audiencia se celebre por videoconferencia si no es posible o conveniente que la persona en cuestión comparezca personalmente en el territorio del Estado Parte requirente. Los Estados Parte podrán convenir en que la audiencia esté a cargo de una autoridad judicial del Estado Parte requirente y en que asista a ella una autoridad judicial del Estado Parte requerido.

19. El Estado Parte requirente no transmitirá ni utilizará, sin previo consentimiento del Estado Parte requerido, la información o las pruebas proporcionadas por el Estado Parte requerido para investigaciones, procesos o actuaciones judiciales distintos de los indicados en la solicitud. Nada de lo dispuesto en el presente párrafo impedirá que el Estado Parte requirente revele, en sus actuaciones, información o pruebas que sean exculpatorias de una persona acusada. En este último caso, el Estado Parte requirente notificará al Estado Parte requerido antes de revelar la información o las pruebas y, si así se le solicita, consultará al Estado Parte requerido. Si, en un caso excepcional, no es posible notificar con antelación, el Estado Parte requirente informará sin demora al Estado Parte requerido de dicha revelación.

20. El Estado Parte requirente podrá exigir que el Estado Parte requerido mantenga reserva acerca de la existencia y el contenido de la solicitud, salvo en la medida necesaria para darle cumplimiento. Si el Estado Parte requerido no puede mantener esa reserva, lo hará saber de inmediato al Estado Parte requirente.

21. La asistencia judicial recíproca podrá ser denegada:

- a) cuando la solicitud no se haga de conformidad con lo dispuesto en el presente artículo;
- b) cuando el Estado Parte requerido considere que el cumplimiento de lo solicitado podría menoscabar su soberanía, su seguridad, su orden público u otros intereses fundamentales;
- c) cuando el derecho interno del Estado Parte requerido prohíba a sus autoridades actuar en la forma solicitada con respecto a un delito análogo, si éste hubiera sido objeto de investigaciones, procesos o actuaciones judiciales en el ejercicio de su propia competencia;
- d) cuando acceder a la solicitud sea contrario al ordenamiento jurídico del Estado Parte requerido en lo relativo a la asistencia judicial recíproca.

22. Los Estados Parte no podrán denegar una solicitud de asistencia judicial recíproca únicamente porque se considere que el delito también entraña asuntos fiscales.

23. Toda denegación de asistencia judicial recíproca deberá fundamentarse debidamente.

24. El Estado Parte requerido cumplirá la solicitud de asistencia judicial recíproca lo antes posible y tendrá plenamente en cuenta, en la medida de sus posibilidades, los plazos que sugiera el Estado Parte requirente y que estén debidamente fundamentados, de preferencia en la solicitud. El Estado Parte requerido responderá a las solicitudes razonables que formule el Estado Parte requirente respecto de la evolución del trámite de la solicitud. El Estado Parte requirente informará con prontitud cuando ya no necesite la asistencia solicitada.

25. La asistencia judicial recíproca podrá ser diferida por el Estado Parte requerido si perturbase investigaciones, procesos o actuaciones judiciales en curso.

26. Antes de denegar una solicitud presentada con arreglo al párrafo 21 del presente artículo o de diferir su cumplimiento con arreglo al párrafo 25 del presente artículo, el Estado Parte requerido consultará al Estado Parte requirente para considerar si es posible prestar la asistencia solicitada supeditándola a las condiciones que estime necesarias. Si el Estado Parte requirente acepta la asistencia con arreglo a esas condiciones, ese Estado Parte deberá observar las condiciones impuestas.

27. Sin perjuicio de la aplicación del párrafo 12 del presente artículo, el testigo, perito u otra persona que, a instancias del Estado Parte requirente, consienta en prestar testimonio en un juicio o en colaborar en una investigación, proceso o actuación judicial en el territorio del Estado Parte requirente no podrá ser enjuiciado, detenido, condenado ni sometido a ninguna otra restricción de su libertad personal en ese territorio por actos, omisiones o declaraciones de culpabilidad anteriores a la fecha en que abandonó el territorio del Estado Parte requerido. Ese salvoconducto cesará cuando el testigo, perito u otra persona haya tenido, durante quince días consecutivos o durante el período acordado por los Estados Parte después de la fecha en que se le haya informado oficialmente de que las autoridades judiciales ya no requerían su presencia, la oportunidad de salir del país y no obstante permanezca voluntariamente en ese territorio o regrese libremente a él después de haberlo abandonado.

28. Los gastos ordinarios que ocasione el cumplimiento de una solicitud serán sufragados por el Estado Parte requerido, a menos que los Estados Parte interesados hayan acordado otra cosa. Cuando se requieran a este fin gastos cuantiosos o de carácter extraordinario, los Estados Parte se consultarán para determinar las condiciones en que se dará cumplimiento a la solicitud, así como la manera en que se sufragarán los gastos.

29. El Estado Parte requerido:

- a) facilitará al Estado Parte requirente una copia de los documentos oficiales y otros documentos o datos que obren en su poder y a los que, conforme a su derecho interno, tenga acceso el público en general;
- b) podrá, a su arbitrio y con sujeción a las condiciones que juzgue apropiadas, proporcionar al Estado Parte requirente una copia total o parcial de los documentos oficiales o de otros documentos o datos que obren en su poder y que, conforme a su derecho interno, no estén al alcance del público en general.

30. Cuando sea necesario, los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales que sirvan a los fines del presente artículo y que, en la práctica, hagan efectivas sus disposiciones o las refuercen.

*Artículo 19***Investigaciones conjuntas**

Los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales en virtud de los cuales, en relación con cuestiones que son objeto de investigaciones, procesos o actuaciones judiciales en uno o más Estados, las autoridades competentes puedan establecer órganos mixtos de investigación. A falta de acuerdos o arreglos de esa índole, las investigaciones conjuntas podrán llevarse a cabo mediante acuerdos concertados caso por caso. Los Estados Parte participantes velarán por que la soberanía del Estado Parte en cuyo territorio haya de efectuarse la investigación sea plenamente respetada.

*Artículo 20***Técnicas especiales de investigación**

1. Siempre que lo permitan los principios fundamentales de su ordenamiento jurídico interno, cada Estado Parte adoptará, dentro de sus posibilidades y en las condiciones prescritas por su derecho interno, las medidas que sean necesarias para permitir el adecuado recurso a la entrega vigilada y, cuando lo considere apropiado, la utilización de otras técnicas especiales de investigación, como la vigilancia electrónica o de otra índole y las operaciones encubiertas, por sus autoridades competentes en su territorio con objeto de combatir eficazmente la delincuencia organizada.

2. A los efectos de investigar los delitos comprendidos en la presente Convención, se alienta a los Estados Parte a que celebren, cuando proceda, acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales apropiados para utilizar esas técnicas especiales de investigación en el contexto de la cooperación en el plano internacional. Esos acuerdos o arreglos se concertarán y ejecutarán respetando plenamente el principio de la igualdad soberana de los Estados y al ponerlos en práctica se cumplirán estrictamente las condiciones en ellos contenidas.

3. De no existir los acuerdos o arreglos mencionados en el párrafo 2 del presente artículo, toda decisión de recurrir a esas técnicas especiales de investigación en el plano internacional se adoptará sobre la base de cada caso particular y podrá, cuando sea necesario, tener en cuenta los arreglos financieros y los entendimientos relativos al ejercicio de jurisdicción por los Estados Parte interesados.

4. Toda decisión de recurrir a la entrega vigilada en el plano internacional podrá, con el consentimiento de los Estados Parte interesados, incluir la aplicación de métodos tales como interceptar los bienes, autorizarlos a proseguir intactos o retirarlos o sustituirlos total o parcialmente.

*Artículo 21***Remisión de actuaciones penales**

Los Estados Parte considerarán la posibilidad de remitirse actuaciones penales para el enjuiciamiento por un delito comprendido en la presente Convención cuando se estime que esa remisión obrará en beneficio de la debida administración de justicia,

en particular en casos en que intervengan varias jurisdicciones, con miras a concentrar las actuaciones del proceso.

*Artículo 22***Establecimiento de antecedentes penales**

Cada Estado Parte podrá adoptar las medidas legislativas o de otra índole que sean necesarias para tener en cuenta, en las condiciones y para los fines que estime apropiados, toda previa declaración de culpabilidad, en otro Estado, de un presunto delincuente a fin de utilizar esa información en actuaciones penales relativas a un delito comprendido en la presente Convención.

*Artículo 23***Penalización de la obstrucción de la justicia**

Cada Estado Parte adoptará las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:

- a) el uso de fuerza física, amenazas o intimidación, o la promesa, el ofrecimiento o la concesión de un beneficio indebido para inducir a falso testimonio u obstaculizar la prestación de testimonio o la aportación de pruebas en un proceso en relación con la comisión de uno de los delitos comprendidos en la presente Convención;
- b) el uso de fuerza física, amenazas o intimidación para obstaculizar el cumplimiento de las funciones oficiales de un funcionario de la justicia o de los servicios encargados de hacer cumplir la ley en relación con la comisión de los delitos comprendidos en la presente Convención. Nada de lo previsto en el presente apartado menoscabará el derecho de los Estados Parte a disponer de legislación que proteja a otras categorías de funcionarios públicos.

*Artículo 24***Protección de los testigos**

1. Cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas dentro de sus posibilidades para proteger de manera eficaz contra eventuales actos de represalia o intimidación a los testigos que participen en actuaciones penales y que presten testimonio sobre delitos comprendidos en la presente Convención, así como, cuando proceda, a sus familiares y demás personas cercanas.

2. Las medidas previstas en el párrafo 1 del presente artículo podrán consistir, entre otras, sin perjuicio de los derechos del acusado, incluido el derecho a las garantías procesales, en:

- a) establecer procedimientos para la protección física de esas personas, incluida, en la medida de lo necesario y lo posible, su reubicación, y permitir, cuando proceda, la prohibición total o parcial de revelar información relativa a su identidad y paradero;
- b) establecer normas probatorias que permitan que el testimonio de los testigos se preste de modo que no se ponga en peligro su seguridad, por ejemplo aceptando el testimonio por conducto de tecnologías de comunicación como videoconferencias u otros medios adecuados.

3. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos con otros Estados para la reubicación de las personas mencionadas en el párrafo 1 del presente artículo.

4. Las disposiciones del presente artículo también serán aplicables a las víctimas en el caso de que actúen como testigos.

Artículo 25

Asistencia y protección a las víctimas

1. Cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas dentro de sus posibilidades para prestar asistencia y protección a las víctimas de los delitos comprendidos en la presente Convención, en particular en casos de amenaza de represalia o intimidación.

2. Cada Estado Parte establecerá procedimientos adecuados que permitan a las víctimas de los delitos comprendidos en la presente Convención obtener indemnización y restitución.

3. Cada Estado Parte permitirá, con sujeción a su derecho interno, que se presenten y examinen las opiniones y preocupaciones de las víctimas en las etapas apropiadas de las actuaciones penales contra los delincuentes sin que ello menoscabe los derechos de la defensa.

Artículo 26

Medidas para intensificar la cooperación con las autoridades encargadas de hacer cumplir la ley

1. Cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas para alejar a las personas que participen o hayan participado en grupos delictivos organizados a:

- a) proporcionar información útil a las autoridades competentes con fines investigativos y probatorios sobre cuestiones como:
 - i) la identidad, la naturaleza, la composición, la estructura, la ubicación o las actividades de los grupos delictivos organizados;
 - ii) los vínculos, incluidos los vínculos internacionales, con otros grupos delictivos organizados;
 - iii) los delitos que los grupos delictivos organizados hayan cometido o puedan cometer;
- b) prestar ayuda efectiva y concreta a las autoridades competentes que pueda contribuir a privar a los grupos delictivos organizados de sus recursos o del producto del delito.

2. Cada Estado Parte considerará la posibilidad de prever, en los casos apropiados, la mitigación de la pena de las personas acusadas que presten una cooperación sustancial en la investigación o el enjuiciamiento respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención.

3. Cada Estado Parte considerará la posibilidad de prever, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, la concesión de inmunidad judicial a las personas que presten una cooperación sustancial en la investigación o el enjuiciamiento respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención.

4. La protección de esas personas será la prevista en el artículo 24 de la presente Convención.

5. Cuando una de las personas mencionadas en el párrafo 1 del presente artículo que se encuentre en un Estado Parte pueda prestar una cooperación sustancial a las autoridades competentes de otro Estado Parte, los Estados Parte interesados podrán considerar la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos, de conformidad con su derecho interno, con respecto a la eventual concesión, por el otro Estado Parte, del trato enunciado en los párrafos 2 y 3 del presente artículo.

Artículo 27

Cooperación en materia de cumplimiento de la ley

1. Los Estados Parte colaborarán estrechamente, en consonancia con sus respectivos ordenamientos jurídicos y administrativos, con miras a aumentar la eficacia de las medidas de cumplimiento de la ley orientadas a combatir los delitos comprendidos en la presente Convención. En particular, cada Estado Parte adoptará medidas eficaces para:

- a) mejorar los canales de comunicación entre sus autoridades, organismos y servicios competentes y, de ser necesario, establecerlos, a fin de facilitar el intercambio seguro y rápido de información sobre todos los aspectos de los delitos comprendidos en la presente Convención, así como, si los Estados Parte interesados lo estiman oportuno, sobre sus vinculaciones con otras actividades delictivas;
- b) cooperar con otros Estados Parte en la realización de indagaciones con respecto a delitos comprendidos en la presente Convención acerca de:
 - i) la identidad, el paradero y las actividades de personas presuntamente implicadas en tales delitos o la ubicación de otras personas interesadas,
 - ii) el movimiento del producto del delito o de bienes derivados de la comisión de esos delitos,
 - iii) el movimiento de bienes, equipo u otros instrumentos utilizados o destinados a utilizarse en la comisión de esos delitos;
- c) proporcionar, cuando proceda, los elementos o las cantidades de sustancias que se requieran para fines de análisis o investigación;
- d) facilitar una coordinación eficaz entre sus organismos, autoridades y servicios competentes y promover el intercambio de personal y otros expertos, incluida la designación de oficiales de enlace, con sujeción a acuerdos o arreglos bilaterales entre los Estados Parte interesados;
- e) intercambiar información con otros Estados Parte sobre los medios y métodos concretos empleados por los grupos delictivos organizados, así como, cuando proceda, sobre las rutas y los medios de transporte y el uso de identidades falsas, documentos alterados o falsificados u otros medios de encubrir sus actividades;
- f) intercambiar información y coordinar las medidas administrativas y de otra índole adoptadas con miras a la pronta detección de los delitos comprendidos en la presente Convención.

2. Los Estados Parte, con miras a dar efecto a la presente Convención, considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales en materia de cooperación directa entre sus respectivos organismos encargados de hacer cumplir la ley y, cuando tales acuerdos o arreglos ya existan, de enmendarlos. A falta de tales acuerdos o arreglos entre los Estados Parte interesados, las Partes podrán considerar la presente Convención como la base para la cooperación en materia de cumplimiento de la ley respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención. Cuando proceda, los Estados Parte recurrirán plenamente a la celebración de acuerdos y arreglos, incluso con organizaciones internacionales o regionales, con miras a aumentar la cooperación entre sus respectivos organismos encargados de hacer cumplir la ley.

3. Los Estados Parte se esforzarán por colaborar en la medida de sus posibilidades para hacer frente a la delincuencia organizada transnacional cometida mediante el recurso a la tecnología moderna.

Artículo 28

Recopilación, intercambio y análisis de información sobre la naturaleza de la delincuencia organizada

1. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de analizar, en consulta con los círculos científicos y académicos, las tendencias de la delincuencia organizada en su territorio, las circunstancias en que actúa la delincuencia organizada, así como los grupos profesionales y las tecnologías involucrados.

2. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de desarrollar y compartir experiencia analítica acerca de las actividades de la delincuencia organizada, tanto a nivel bilateral como por conducto de organizaciones internacionales y regionales. A tal fin, se establecerán y aplicarán, según proceda, definiciones, normas y metodologías comunes.

3. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de vigilar sus políticas y las medidas en vigor encaminadas a combatir la delincuencia organizada y evaluarán su eficacia y eficiencia.

Artículo 29

Capacitación y asistencia técnica

1. Cada Estado Parte, en la medida necesaria, formulará, desarrollará o perfeccionará programas de capacitación específicamente concebidos para el personal de sus servicios encargados de hacer cumplir la ley, incluidos fiscales, jueces de instrucción y personal de aduanas, así como para el personal de otra índole encargado de la prevención, la detección y el control de los delitos comprendidos en la presente Convención. Esos programas podrán incluir adscripciones e intercambios de personal. En particular y en la medida en que lo permita el derecho interno, guardarán relación con:

- a) los métodos empleados en la prevención, la detección y el control de los delitos comprendidos en la presente Convención;
- b) las rutas y técnicas utilizadas por personas presuntamente implicadas en delitos comprendidos en la presente Convención, incluso en los Estados de tránsito, y las medidas de lucha pertinentes;
- c) la vigilancia del movimiento de bienes de contrabando;

d) la detección y vigilancia de los movimientos del producto del delito o de los bienes, el equipo u otros instrumentos utilizados para cometer tales delitos y los métodos empleados para la transferencia, ocultación o disimulación de dicho producto, bienes, equipo u otros instrumentos, así como los métodos utilizados para combatir el blanqueo de dinero y otros delitos financieros;

e) el acopio de pruebas;

f) las técnicas de control en zonas y puertos francos;

g) el equipo y las técnicas modernos utilizados para hacer cumplir la ley, incluidas la vigilancia electrónica, la entrega vigilada y las operaciones encubiertas;

h) los métodos utilizados para combatir la delincuencia organizada transnacional mediante computadoras, redes de telecomunicaciones u otras formas de la tecnología moderna, y

i) los métodos utilizados para proteger a las víctimas y los testigos.

2. Los Estados Parte se prestarán asistencia en la planificación y ejecución de programas de investigación y capacitación encaminados a intercambiar conocimientos especializados en las esferas mencionadas en el párrafo 1 del presente artículo y, a tal fin, también recurrirán, cuando proceda, a conferencias y seminarios regionales e internacionales para promover la cooperación y fomentar el examen de los problemas de interés común, incluidos los problemas y necesidades especiales de los Estados de tránsito.

3. Los Estados Parte promoverán actividades de capacitación y asistencia técnica que faciliten la extradición y la asistencia judicial recíproca. Dicha capacitación y asistencia técnica podrán incluir la enseñanza de idiomas, adscripciones e intercambios de personal entre autoridades centrales u organismos con responsabilidades pertinentes.

4. Cuando haya acuerdos o arreglos bilaterales y multilaterales vigentes, los Estados Parte intensificarán, en la medida necesaria, sus esfuerzos por optimizar las actividades operacionales y de capacitación en las organizaciones internacionales y regionales, así como en el marco de otros acuerdos o arreglos bilaterales y multilaterales pertinentes.

Artículo 30

Otras medidas: aplicación de la Convención mediante el desarrollo económico y la asistencia técnica

1. Los Estados Parte adoptarán disposiciones conducentes a la aplicación óptima de la presente Convención en la medida de lo posible, mediante la cooperación internacional, teniendo en cuenta los efectos adversos de la delincuencia organizada en la sociedad en general y en el desarrollo sostenible en particular.

2. Los Estados Parte harán esfuerzos concretos, en la medida de lo posible y en forma coordinada entre sí, así como con organizaciones internacionales y regionales, por:

- a) intensificar su cooperación en los diversos niveles con los países en desarrollo con miras a fortalecer las capacidades de esos países para prevenir y combatir la delincuencia organizada transnacional;

- b) aumentar la asistencia financiera y material a fin de apoyar los esfuerzos de los países en desarrollo para combatir con eficacia la delincuencia organizada transnacional y ayudarles a aplicar satisfactoriamente la presente Convención;
- c) prestar asistencia técnica a los países en desarrollo y a los países con economías en transición para ayudarles a satisfacer sus necesidades relacionadas con la aplicación de la presente Convención. A tal fin, los Estados Parte procurarán hacer contribuciones voluntarias adecuadas y periódicas a una cuenta específicamente designada a esos efectos en un mecanismo de financiación de las Naciones Unidas. Los Estados Parte también podrán considerar en particular la posibilidad, conforme a su derecho interno y a las disposiciones de la presente Convención, de aportar a la cuenta antes mencionada un porcentaje del dinero o del valor correspondiente del producto del delito o de los bienes ilícitos decomisados con arreglo a lo dispuesto en la presente Convención;
- d) alentar y persuadir a otros Estados e instituciones financieras, según proceda, para que se sumen a los esfuerzos desplegados con arreglo al presente artículo, en particular proporcionando un mayor número de programas de capacitación y equipo moderno a los países en desarrollo a fin de ayudarles a lograr los objetivos de la presente Convención.

3. En lo posible, estas medidas no menoscabarán los compromisos existentes en materia de asistencia externa ni otros arreglos de cooperación financiera en los planos bilateral, regional o internacional.

4. Los Estados Parte podrán celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales sobre asistencia material y logística, teniendo en cuenta los arreglos financieros necesarios para hacer efectiva la cooperación internacional prevista en la presente Convención y para prevenir, detectar y combatir la delincuencia organizada transnacional.

Artículo 31

Prevención

1. Los Estados Parte procurarán formular y evaluar proyectos nacionales y establecer y promover prácticas y políticas óptimas para la prevención de la delincuencia organizada transnacional.

2. Los Estados Parte procurarán, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, reducir las oportunidades actuales o futuras de que dispongan los grupos delictivos organizados para participar en mercados lícitos con el producto del delito adoptando oportunamente medidas legislativas, administrativas o de otra índole. Estas medidas deberán centrarse en:

- a) el fortalecimiento de la cooperación entre los organismos encargados de hacer cumplir la ley o el ministerio público y las entidades privadas pertinentes, incluida la industria;
- b) la promoción de la elaboración de normas y procedimientos concebidos para salvaguardar la integridad de las entidades públicas y de las entidades privadas interesadas, así como

códigos de conducta para profesiones pertinentes, en particular para los abogados, notarios públicos, asesores fiscales y contadores;

- c) la prevención de la utilización indebida por parte de grupos delictivos organizados de licitaciones públicas y de subsidios y licencias concedidos por autoridades públicas para realizar actividades comerciales;
- d) la prevención de la utilización indebida de personas jurídicas por parte de grupos delictivos organizados; a este respecto, dichas medidas podrían incluir las siguientes:
- i) el establecimiento de registros públicos de personas jurídicas y naturales involucradas en la constitución, la gestión y la financiación de personas jurídicas,
- ii) la posibilidad de inhabilitar por mandato judicial o cualquier medio apropiado durante un período razonable a las personas condenadas por delitos comprendidos en la presente Convención para actuar como directores de personas jurídicas constituidas en sus respectivas jurisdicciones,
- iii) el establecimiento de registros nacionales de personas inhabilitadas para actuar como directores de personas jurídicas, y
- iv) el intercambio de información contenida en los registros mencionados en los incisos i) y iii) del presente apartado con las autoridades competentes de otros Estados Parte.

3. Los Estados Parte procurarán promover la reintegración social de las personas condenadas por delitos comprendidos en la presente Convención.

4. Los Estados Parte procurarán evaluar periódicamente los instrumentos jurídicos y las prácticas administrativas pertinentes vigentes a fin de detectar si existe el peligro de que sean utilizados indebidamente por grupos delictivos organizados.

5. Los Estados Parte procurarán sensibilizar a la opinión pública con respecto a la existencia, las causas y la gravedad de la delincuencia organizada transnacional y la amenaza que representa. Cuando proceda, podrá difundirse información a través de los medios de comunicación y se adoptarán medidas para fomentar la participación pública en los esfuerzos por prevenir y combatir dicha delincuencia.

6. Cada Estado Parte comunicará al Secretario General de las Naciones Unidas el nombre y la dirección de la autoridad o las autoridades que pueden ayudar a otros Estados Parte a formular medidas para prevenir la delincuencia organizada transnacional.

7. Los Estados Parte colaborarán entre sí y con las organizaciones internacionales y regionales pertinentes, según proceda, con miras a promover y formular las medidas mencionadas en el presente artículo. Ello incluye la participación en proyectos internacionales para la prevención de la delincuencia organizada transnacional, por ejemplo mediante la mitigación de las circunstancias que hacen vulnerables a los grupos socialmente marginados a las actividades de la delincuencia organizada transnacional.

*Artículo 32***Conferencia de las Partes en la Convención**

1. Se establecerá una Conferencia de las Partes en la Convención con objeto de mejorar la capacidad de los Estados Parte para combatir la delincuencia organizada transnacional y para promover y examinar la aplicación de la presente Convención.

2. El Secretario General de las Naciones Unidas convocará la Conferencia de las Partes a más tardar un año después de la entrada en vigor de la presente Convención. La Conferencia de las Partes aprobará reglas de procedimiento y normas que rijan las actividades enunciadas en los párrafos 3 y 4 del presente artículo (incluidas normas relativas al pago de los gastos resultantes de la puesta en marcha de esas actividades).

3. La Conferencia de las Partes concertará mecanismos con miras a lograr los objetivos mencionados en el párrafo 1 del presente artículo, en particular a:

- a) facilitar las actividades que realicen los Estados Parte con arreglo a los artículos 29, 30 y 31 de la presente Convención, alentando inclusive la movilización de contribuciones voluntarias;
- b) facilitar el intercambio de información entre Estados Parte sobre las modalidades y tendencias de la delincuencia organizada transnacional y sobre prácticas eficaces para combatirla;
- c) cooperar con las organizaciones internacionales y regionales y las organizaciones no gubernamentales pertinentes;
- d) examinar periódicamente la aplicación de la presente Convención;
- e) formular recomendaciones para mejorar la presente Convención y su aplicación.

4. A los efectos de los apartados d) y e) del párrafo 3 del presente artículo, la Conferencia de las Partes obtendrá el necesario conocimiento de las medidas adoptadas y de las dificultades encontradas por los Estados Parte en aplicación de la presente Convención mediante la información que ellos le faciliten y mediante los demás mecanismos de examen que establezca la Conferencia de las Partes.

5. Cada Estado Parte facilitará a la Conferencia de las Partes información sobre sus programas, planes y prácticas, así como sobre las medidas legislativas y administrativas adoptadas para aplicar la presente Convención, según lo requiera la Conferencia de las Partes.

*Artículo 33***Secretaría**

1. El Secretario General de las Naciones Unidas prestará los servicios de secretaría necesarios a la Conferencia de las Partes en la Convención.

2. La secretaría:

- a) prestará asistencia a la Conferencia de las Partes en la realización de las actividades enunciadas en el artículo 32 de la presente Convención y organizará los períodos de sesiones de la Conferencia de las Partes y les prestará los servicios necesarios;
- b) prestará asistencia a los Estados Parte que la soliciten en el suministro de información a la Conferencia de las Partes

según lo previsto en el párrafo 5 del artículo 32 de la presente Convención, y

- c) velará por la coordinación necesaria con la secretaría de otras organizaciones internacionales y regionales pertinentes.

*Artículo 34***Aplicación de la Convención**

1. Cada Estado Parte adoptará, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, las medidas que sean necesarias, incluidas medidas legislativas y administrativas, para garantizar el cumplimiento de sus obligaciones con arreglo a la presente Convención.

2. Los Estados Parte tipificarán en su derecho interno los delitos tipificados de conformidad con los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención independientemente del carácter transnacional o la participación de un grupo delictivo organizado según la definición contenida en el párrafo 1 del artículo 3 de la presente Convención, salvo en la medida en que el artículo 5 de la presente Convención exija la participación de un grupo delictivo organizado.

3. Cada Estado Parte podrá adoptar medidas más estrictas o severas que las previstas en la presente Convención a fin de prevenir y combatir la delincuencia organizada transnacional.

*Artículo 35***Solución de controversias**

1. Los Estados Parte procurarán solucionar toda controversia relacionada con la interpretación o aplicación de la presente Convención mediante la negociación.

2. Toda controversia entre dos o más Estados Parte acerca de la interpretación o la aplicación de la presente Convención que no pueda resolverse mediante la negociación dentro de un plazo razonable deberá, a solicitud de uno de esos Estados Parte, someterse a arbitraje. Si, seis meses después de la fecha de la solicitud de arbitraje, esos Estados Parte no han podido ponerse de acuerdo sobre la organización del arbitraje, cualquiera de esos Estados Parte podrá remitir la controversia a la Corte Internacional de Justicia mediante solicitud conforme al Estatuto de la Corte.

3. Cada Estado Parte podrá, en el momento de la firma, ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o adhesión a ella, declarar que no se considera vinculado por el párrafo 2 del presente artículo. Los demás Estados Parte no quedarán vinculados por el párrafo 2 del presente artículo respecto de todo Estado Parte que haya hecho esa reserva.

4. El Estado Parte que haya hecho una reserva de conformidad con el párrafo 3 del presente artículo podrá en cualquier momento retirar esa reserva notificándolo al Secretario General de las Naciones Unidas.

*Artículo 36***Firma, ratificación, aceptación, aprobación y adhesión**

1. La presente Convención estará abierta a la firma de todos los Estados del 12 al 15 de diciembre de 2000 en Palermo (Italia) y después de esa fecha en la sede de las Naciones Unidas en Nueva York hasta el 12 de diciembre de 2002.

2. La presente Convención también estará abierta a la firma de las organizaciones regionales de integración económica siempre que al menos uno de los Estados miembros de tales organizaciones haya firmado la presente Convención de conformidad con lo dispuesto en el párrafo 1 del presente artículo.

3. La presente Convención estará sujeta a ratificación, aceptación o aprobación. Los instrumentos de ratificación, aceptación o aprobación se depositarán en poder del Secretario General de las Naciones Unidas. Las organizaciones regionales de integración económica podrán depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación si por lo menos uno de sus Estados miembros ha procedido de igual manera. En ese instrumento de ratificación, aceptación o aprobación, esas organizaciones declararán el alcance de su competencia con respecto a las cuestiones regidas por la presente Convención. Dichas organizaciones comunicarán también al depositario cualquier modificación pertinente del alcance de su competencia.

4. La presente Convención estará abierta a la adhesión de todos los Estados u organizaciones regionales de integración económica que cuenten por lo menos con un Estado miembro que sea Parte en la presente Convención. Los instrumentos de adhesión se depositarán en poder del Secretario General de las Naciones Unidas. En el momento de su adhesión, las organizaciones regionales de integración económica declararán el alcance de su competencia con respecto a las cuestiones regidas por la presente Convención. Dichas organizaciones comunicarán también al depositario cualquier modificación pertinente del alcance de su competencia.

Artículo 37

Relación con los protocolos

1. La presente Convención podrá complementarse con uno o más protocolos.
2. Para pasar a ser parte en un protocolo, los Estados o las organizaciones regionales de integración económica también deberán ser parte en la presente Convención.
3. Los Estados Parte en la presente Convención no quedarán vinculados por un protocolo a menos que pasen a ser parte en el protocolo de conformidad con sus disposiciones.
4. Los protocolos de la presente Convención se interpretarán juntamente con ésta, teniendo en cuenta la finalidad de esos protocolos.

Artículo 38

Entrada en vigor

1. La presente Convención entrará en vigor el nonagésimo día después de la fecha en que se haya depositado el cuadragésimo instrumento de ratificación, aceptación, aprobación o adhesión. A los efectos del presente párrafo, los instrumentos depositados por una organización regional de integración económica no se considerarán adicionales a los depositados por los Estados miembros de tal organización.
2. Para cada Estado u organización regional de integración económica que ratifique, acepte o apruebe la presente Convención o se adhiera a ella después de haberse depositado el cua-

dragésimo instrumento de ratificación, aceptación, aprobación o adhesión, la presente Convención entrará en vigor el trigésimo día después de la fecha en que ese Estado u organización haya depositado el instrumento pertinente.

Artículo 39

Enmienda

1. Cuando hayan transcurrido cinco años desde la entrada en vigor de la presente Convención, los Estados Parte podrán proponer enmiendas por escrito al Secretario General de las Naciones Unidas, quien a continuación comunicará toda enmienda propuesta a los Estados Parte y a la Conferencia de las Partes en la Convención para que la examinen y decidan al respecto. La Conferencia de las Partes hará todo lo posible por lograr un consenso sobre cada enmienda. Si se han agotado todas las posibilidades de lograr un consenso y no se ha llegado a un acuerdo, la aprobación de la enmienda exigirá, en última instancia, una mayoría de dos tercios de los Estados Parte presentes y votantes en la sesión de la Conferencia de las Partes.
2. Las organizaciones regionales de integración económica, en asuntos de su competencia, ejercerán su derecho de voto con arreglo al presente artículo con un número de votos igual al número de sus Estados miembros que sean Partes en la presente Convención. Dichas organizaciones no ejercerán su derecho de voto si sus Estados miembros ejercen el suyo, y viceversa.
3. Toda enmienda aprobada de conformidad con el párrafo 1 del presente artículo estará sujeta a ratificación, aceptación o aprobación por los Estados Parte.
4. Toda enmienda refrendada de conformidad con el párrafo 1 del presente artículo entrará en vigor respecto de un Estado Parte noventa días después de la fecha en que éste deposite en poder del Secretario General de las Naciones Unidas un instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de esa enmienda.
5. Cuando una enmienda entre en vigor, será vinculante para los Estados Parte que hayan expresado su consentimiento al respecto. Los demás Estados Parte quedarán sujetos a las disposiciones de la presente Convención, así como a cualquier otra enmienda anterior que hubiesen ratificado, aceptado o aprobado.

Artículo 40

Denuncia

1. Los Estados Parte podrán denunciar la presente Convención mediante notificación escrita al Secretario General de las Naciones Unidas. La denuncia surtirá efecto un año después de la fecha en que el Secretario General haya recibido la notificación.
2. Las organizaciones regionales de integración económica dejarán de ser Partes en la presente Convención cuando la hayan denunciado todos sus Estados miembros.
3. La denuncia de la presente Convención con arreglo al párrafo 1 del presente artículo entrañará la denuncia de sus protocolos.

Artículo 41

Depositario e idiomas

1. El Secretario General de las Naciones Unidas será el depositario de la presente Convención.
2. El original de la presente Convención, cuyos textos en árabe, chino, español, francés, inglés y ruso son igualmente auténticos, se depositará en poder del Secretario General de las Naciones Unidas.

EN FE DE LO CUAL, los plenipotenciarios infrascritos, debidamente autorizados por sus respectivos Gobiernos, han firmado la presente Convención.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ II

ΔΗΛΩΣΗ

σχετικά με την αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας για θέματα που διέπονται από τη σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών κατά του διακρατικού οργανωμένου εγκλήματος

Το άρθρο 36 παράγραφος 3 της σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών κατά του διακρατικού οργανωμένου εγκλήματος προβλέπει ότι τα όργανα επικύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης εκ μέρους οργανισμού περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης περιλαμβάνουν δήλωση σχετικά με το εύρος των αρμοδιοτήτων του.

1. Η Κοινότητα επισημαίνει ότι είναι αρμόδια για τη σταδιακή εγκαθίδρυση της εσωτερικής αγοράς, η οποία περιλαμβάνει χώρο χωρίς εσωτερικά σύνορα μέσα στον οποίο εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων και των υπηρεσιών σύμφωνα με τις διατάξεις της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Για το σκοπό αυτό, η Κοινότητα έχει θεσπίσει μέτρα κατά της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες. Εντούτοις, επί του παρόντος δεν συμπεριλαμβάνονται μέτρα σχετικά με τη συνεργασία μεταξύ των μονάδων χρηματοπιστωτικών πληροφοριών, την ανίχνευση και παρακολούθηση της διακίνησης χρήματος σε μετρητά στα σύνορα μεταξύ των κρατών μελών ή τη συνεργασία μεταξύ δικαστικών αρχών και αρχών επιβολής του νόμου. Η Κοινότητα έχει επίσης θεσπίσει μέτρα για την κατοχύρωση της διαφάνειας και της ισότητας πρόσβασης όλων των υποψηφίων στις αγορές συμβάσεων έργων, προμηθειών και υπηρεσιών, γεγονός που συμβάλλει στην πρόληψη της διαφθοράς. Εφόσον η Κοινότητα έχει θεσπίσει μέτρα, μόνον η ίδια η Κοινότητα είναι αρμόδια να αναλάβει έναντι τρίτων κρατών ή αρμόδιων διεθνών οργανισμών εξωτερικές δεσμεύσεις οι οποίες επηρεάζουν τα εν λόγω μέτρα ή μεταβάλλουν το πεδίο εφαρμογής τους. Η αρμοδιότητα αυτή συνδέεται με τα άρθρα 7, 9 και 31 παράγραφος 2 στοιχείο γ) της σύμβασης. Επιπλέον, η κοινοτική πολιτική στον τομέα της συνεργασίας για την ανάπτυξη συμπληρώνει τις πολιτικές που ακολουθούν τα κράτη μέλη και περιλαμβάνει διατάξεις για την καταπολέμηση της διαφθοράς. Η αρμοδιότητα αυτή συνδέεται με το άρθρο 30 της σύμβασης. Επιπλέον, η Κοινότητα θεωρεί ότι δεσμεύεται από άλλες διατάξεις της σύμβασης, εφόσον οι διατάξεις αυτές συνδέονται με την εφαρμογή των άρθρων 7, 9, 30 και 31 παράγραφος 2 στοιχείο γ), ειδικότερα τα άρθρα τα σχετικά με το σκοπό και τους ορισμούς και τις τελικές διατάξεις.

Η έκταση και η άσκηση των κοινοτικών αρμοδιοτήτων γνωρίζουν εκ της φύσεώς τους, συνεχή εξέλιξη και η Κοινότητα συμπληρώνει ή τροποποιεί την παρούσα δήλωση, εφόσον είναι αναγκαίο, σύμφωνα με το άρθρο 36 παράγραφος 3 της σύμβασης.

2. Η σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών κατά του διακρατικού οργανωμένου εγκλήματος εφαρμόζεται, όσον αφορά την αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, στα εδάφη στα οποία εφαρμόζεται η συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και υπό τις προϋποθέσεις που ορίζει η εν λόγω συνθήκη, και ιδίως το άρθρο 299.

Σύμφωνα με το άρθρο 299, η παρούσα δήλωση δεν έχει εφαρμογή στα εδάφη των κρατών μελών στα οποία δεν εφαρμόζεται η εν λόγω συνθήκη και δεν θίγει μέτρα ή θέσεις που μπορούν ενδεχομένως να υιοθετηθούν δυνάμει της σύμβασης από τα οικεία κράτη μέλη εξ ονόματος και προς το συμφέρον των εδαφών αυτών.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ III

ΔΗΛΩΣΗ

Σχετικά με το άρθρο 35 παράγραφος 2, η Κοινότητα επισημαίνει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 34 παράγραφος 1 του οργανισμού του Διεθνούς Δικαστηρίου, μόνον τα κράτη μπορούν να είναι διάδικοι ενώπιον του εν λόγω Δικαστηρίου. Συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 35 παράγραφος 2 της σύμβασης, σε διαφορές στις οποίες εμπλέκεται η Κοινότητα, ο διακανονισμός των διαφορών είναι δυνατός μόνον μέσω διαιτησίας.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Απριλίου 2004

για χορήγηση μακροοικονομικής χρηματοδοτικής συνδρομής στην Αλβανία και για την κατάργηση της απόφασης 1999/282/ΕΚ

(2004/580/ΕΚ)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 308,

την πρόταση της Επιτροπής,

τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ⁽¹⁾,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Η Επιτροπή συμβουλευθήκε την οικονομική και δημοσιονομική επιτροπή πριν υποβάλει την πρότασή της.
- (2) Η απόφαση 1999/282/ΕΚ του Συμβουλίου ⁽²⁾ ενέκρινε, κατόπιν της κρίσεως στο Κοσσυφοπέδιο, τη χορήγηση προς την Αλβανία μακροοικονομικής χρηματοδοτικής συνδρομής ύψους 20 εκατομμυρίων ευρώ, υπό μορφή μακροπρόθεσμου δανείου. Δεδομένου ότι η κατάσταση του ισοζυγίου πληρωμών ήταν καλύτερη της αναμενόμενης, οι αλβανικές αρχές δεν ζήτησαν την εκταμίευση της ως άνω συνδρομής. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή την απέσυρε από τον προγραμματισμό της το 2001.
- (3) Εντός της διαδικασίας σταθεροποίησης και σύνδεσης, η οποία αποτελεί το πλαίσιο για τις σχέσεις της ΕΕ με τις χώρες της περιοχής, είναι επιθυμητή η υποστήριξη των προσπαθειών διατήρησης της πολιτικής και οικονομικής σταθεροποίησης της Αλβανίας, με στόχο την εξέλιξη προς την ανάπτυξη σχέσεων πλήρους συνεργασίας με την Κοινότητα. Τούτο αποτελεί και τον στόχο της συμφωνίας σταθεροποίησης και σύνδεσης που τελεί υπό διαπραγμάτευση μεταξύ Αλβανίας και ΕΕ.
- (4) Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) ενέκρινε στις 21 Ιουνίου 2002 υπέρ της Αλβανίας τριετές πρόγραμμα, υποστηριζόμενο από διευκόλυνση για τη μείωση της φτώχειας και την οικονομική ανάπτυξη (Poverty Reduction and Growth Facility — PRGF) ύψους 36 εκατομμυρίων δολαρίων ΗΠΑ, για τη στήριξη του οικονομικού προγράμματος της χώρας κατά την περίοδο Ιουνίου 2002 — Ιουνίου 2005. Κατά το 2004 προβλέπεται να εκταμιευθούν 11 εκατομμύρια δολάρια ΗΠΑ από το ποσό αυτό.
- (5) Στο πλαίσιο της νέας τριετούς στρατηγικής για την ενίσχυση χωρών (Country Assistance Strategy — CAS), η οποία ενεκρίθη από την Παγκόσμια Τράπεζα στις 20 Ιουνίου 2002, κατά το 2004 προβλέπεται να εκταμιευθούν, στο πλαίσιο των πιστώσεων υποστήριξης για τη μείωση της φτώχειας (Poverty Reduction Support Credit), 8 εκατομ. δολάρια ΗΠΑ.

- (6) Πέραν και παρά τη χρηματοδοτική συνδρομή που προβλέπεται να χορηγηθεί από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την Παγκόσμια Τράπεζα, κατά το 2004 σημειώνεται σημαντικό υπολειμματικό άνοιγμα στην εξωτερική χρηματοδότηση, το οποίο πρέπει να καλυφθεί, έτσι ώστε να υποστηριχθούν οι πολιτικοί στόχοι που εντάσσονται στις μεταρρυθμιστικές προσπάθειες των αλβανικών αρχών.
- (7) Η Κοινότητα έχει ήδη χορηγήσει μακροοικονομική συνδρομή στην Αλβανία. Οι αλβανικές αρχές έχουν ζητήσει περαιτέρω χρηματοδοτική συνδρομή από τα διεθνή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, την Κοινότητα και άλλους διμερείς χρηματοδότες.
- (8) Η κοινοτική μακροοικονομική χρηματοδοτική συνδρομή προς την Αλβανία αποτελεί ενδεδειγμένο μέτρο για να βοηθηθεί η χώρα στην κάλυψη των αναγκών της σε εξωτερικό δανεισμό, μέσω επίσης της ενίσχυσης των συναλλαγματικών αποθεμάτων και της υποστήριξης του προϋπολογισμού της.
- (9) Η χρηματοδοτική συνδρομή από την Κοινότητα, υπό τη συνδυασμένη μορφή μακροπρόθεσμου δανεισμού και αμιγούς επιχορήγησης, αποτελεί ενδεδειγμένο μέτρο για την υποστήριξη της βιωσιμότητας της εξωτερικής χρηματοδοτικής θέσης της Αλβανίας, δεδομένου του σχετικά χαμηλού επιπέδου ανάπτυξης της χώρας.
- (10) Η εν λόγω χρηματοδοτική συνδρομή, ιδίως δε η αμιγής επιχορήγηση, θα πρέπει να παρέχεται κατόπιν επαληθεύσεως ότι οι δημοσιονομικοί και οικονομικοί όροι που έχουν τεθεί μπορούν να πληρωθούν.
- (11) Για να εξασφαλισθεί αποτελεσματική προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας σε σχέση με την προτεινόμενη μακροοικονομική χρηματοδοτική συνδρομή, είναι αναγκαίο να προβλεφθεί η λήψη από την Αλβανία των κατάλληλων μέτρων για την πρόληψη της απάτης και των λοιπών παρατυπιών που θα μπορούσαν να διαπραχθούν στο πλαίσιο της προτεινόμενης συνδρομής, καθώς και η διεξαγωγή ελέγχων από την Επιτροπή και λογιστικών ελέγχων από το Ελεγκτικό Συνέδριο.
- (12) Η ενσωμάτωση και επιχορήγησης στην παρούσα συνδρομή δεν θίγει τις εξουσίες της δημοσιονομικής αρχής.
- (13) Η εν λόγω συνδρομή θα πρέπει να τεθεί υπό τη διαχείριση της Επιτροπής, σε συνεργασία με την οικονομική και δημοσιονομική επιτροπή.
- (14) Για την έγκριση της παρούσας συνδρομής, η συνθήκη δεν προβλέπει εξουσίες άλλες από τις προβλεπόμενες με το άρθρο 308,

⁽¹⁾ Γνώμη που διατυπώθηκε την 31η Μαρτίου 2004 (δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα).

⁽²⁾ ΕΕ L 110 της 28.4.1999, σ. 13.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:

Άρθρο 1

1. Η Κοινότητα θέτει στη διάθεση της Αλβανίας μακροοικονομική χρηματοδοτική συνδρομή με τη μορφή μακροπρόθεσμου δανείου και αμιγούς επιχορήγησης, με σκοπό να βοηθήσει την εν λόγω χώρα να καλύψει τις ανάγκες της εξωτερικής χρηματοδότησης, μέσω επίσης της ενίσχυσης των συναλλαγματικών της αποθεμάτων και της στήριξης του προϋπολογισμού της.
2. Η συνιστώσα «δάνειο» της συνδρομής αυτής αφορά κεφάλαιο μέγιστου ύψους 9 εκατομμυρίων ευρώ, με μέγιστη διάρκεια 15 ετών. Προς τούτο, η Επιτροπή εξουσιοδοτείται να δανεισθεί, εκ μέρους της Κοινότητας, τους αναγκαίους πόρους, οι οποίοι θα τεθούν στη διάθεση της Αλβανίας υπό μορφή δανείου.
3. Η συνιστώσα «επιχορήγηση» της συνδρομής ανέρχεται σε ποσό μέγιστου ύψους 16 εκατομμύρια ευρώ.
4. Η εν λόγω κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή τίθεται υπό τη διαχείριση της Επιτροπής, σε στενή συνεργασία με την οικονομική και δημοσιονομική επιτροπή και κατά τρόπο συνεπή προς τις συμφωνίες που έχουν συναφθεί μεταξύ ΔΝΤ και Αλβανίας.
5. Η κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή τίθεται στη διάθεση της Αλβανίας για περίοδο δύο ετών, η οποία αρχίζει την πρώτη ημέρα μετά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος της παρούσας απόφασης. Εντούτοις, εάν οι περιστάσεις το απαιτήσουν, η Επιτροπή, κατόπιν διαβουλεύσεως με την οικονομική και δημοσιονομική επιτροπή, είναι δυνατόν να αποφασίσει να παρατείνει την περίοδο διαθεσιμότητας, και τούτο κατά ένα έτος το πολύ.

Άρθρο 2

1. Η Επιτροπή εξουσιοδοτείται να συμφωνήσει με τις αλβανικές αρχές, κατόπιν διαβουλεύσεως με την οικονομική και δημοσιονομική επιτροπή, τους όρους οικονομικής και δημοσιονομικής πολιτικής για την εν λόγω συνδρομή. Οι εν λόγω όροι θα περιληφθούν σε σχετικό μνημόνιο συμφωνίας. Οι όροι αυτοί είναι συνεπείς προς τις συμφωνίες στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 1 παράγραφος 4.
2. Πριν προβεί στην υλοποίηση της κοινοτικής συνδρομής, η Επιτροπή ελέγχει την αξιοπιστία των χρηματοπιστωτικών κυκλωμάτων της Αλβανίας, τις διοικητικές διαδικασίες, καθώς και τους μηχανισμούς εξωτερικού και εσωτερικού ελέγχου που άπτονται της παρούσας κοινοτικής μακροοικονομικής χρηματοδοτικής συνδρομής.
3. Η Επιτροπή επαληθεύει σε τακτά διαστήματα, σε συνεργασία με την οικονομική και δημοσιονομική επιτροπή και σε συντονισμό με το ΔΝΤ, ότι η οικονομική πολιτική της Αλβανίας συνάδει με τους στόχους της εν λόγω συνδρομής, καθώς και ότι ικανοποιούνται οι όροι οικονομικής και δημοσιονομικής πολιτικής.

Άρθρο 3

1. Οι συνιστώσες «δάνειο» και «επιχορήγηση» της παρεχόμενης συνδρομής τίθενται στη διάθεση της Αλβανίας από την Επιτροπή σε δύο τουλάχιστον δόσεις. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του

άρθρου 2 και των αποτελεσμάτων της αξιολόγησης κατά το άρθρο 2 παράγραφος 2, η εκταμίευση της πρώτης δόσης συναρτάται με τη διαπίστωση ικανοποιητικής προόδου στην υλοποίηση του μακροοικονομικού προγράμματος της Αλβανίας στο πλαίσιο της τρέχουσας διευκόλυνσης, εκ μέρους του ΔΝΤ, για τη μείωση της φτώχειας και την οικονομική ανάπτυξη.

2. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 2, η διάθεση της δεύτερης και κάθε άλλης τυχόν δόσης συναρτάται με τη διαπίστωση ικανοποιητικής προόδου στην υλοποίηση του προαναφερόμενου προγράμματος, πραγματοποιείται δε το νωρίτερο ένα τρίμηνο από τη διάθεση της προηγούμενης δόσης.

3. Τα κεφάλαια καταβάλλονται στην Κεντρική Τράπεζα της Αλβανίας. Τελικός αποδέκτης των κεφαλαίων είναι η Κεντρική Τράπεζα της Αλβανίας καθόσον η χορηγούμενη συνδρομή αποσκοπεί στην ενίσχυση των συναλλαγματικών αποθεμάτων της χώρας, ή το Υπουργείο Οικονομικών, εάν αποσκοπεί στην υποστήριξη του προϋπολογισμού.

Άρθρο 4

Κατά την υλοποίηση της εν λόγω συνδρομής τηρούνται οι διατάξεις του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, και των κανόνων εφαρμογής του. Ειδικότερα, το μνημόνιο συμφωνίας με τις αλβανικές αρχές προβλέπει τη λήψη από την Αλβανία των κατάλληλων μέτρων για την πρόληψη της απάτης και των λοιπών παρατυπιών σε συνάρτηση με την παρεχόμενη συνδρομή. Ακόμη, προβλέπει επίσης, ελέγχους εκ μέρους της Επιτροπής, συμπεριλαμβανόμενης της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF), με δικαίωμα διενέργειας επιτόπιων ελέγχων και επιθεωρήσεων, καθώς και λογιστικούς ελέγχους, εφόσον συντρέχει περίπτωση, από το Ελεγκτικό Συνέδριο.

Άρθρο 5

1. Οι δανειοληπτικές και δανειοδοτικές πράξεις του άρθρου 1 παράγραφος 2, πραγματοποιούνται με την ίδια τοκοφόρο ημερομηνία και δεν πρέπει να συνεπάγονται για την Κοινότητα ούτε μετατροπή προθεσμίας ούτε συναλλαγματικό κίνδυνο ούτε κίνδυνο επιτοκίου ούτε άλλον εμπορικό κίνδυνο.

2. Η Επιτροπή λαμβάνει τα απαραίτητα μέτρα, εφόσον το επιθυμεί η Αλβανία, ώστε να περιληφθεί στους όρους του δανείου και να δύναται να εφαρμοσθεί ρήτρα πρόωρης αποπληρωμής.

3. Κατόπιν αιτήματος της Αλβανίας, και εφόσον η συγκυρία επιτρέπει μείωση του επιτοκίου του δανείου, η Επιτροπή μπορεί να αναχρηματοδοτήσει το σύνολο ή μέρος των αρχικών της ληφθέντων δανείων ή να αναδιρθώσει τους αντίστοιχους χρηματοδοτικούς όρους. Οι εν λόγω πράξεις αναχρηματοδότησης ή αναδιάρθρωσης πραγματοποιούνται υπό τους όρους που προβλέπονται με την παράγραφο 1 και δεν έχουν ως αποτέλεσμα την παράταση της μέσης διάρκειας των εν λόγω δανείων ή την αύξηση του ποσού, εκφρασμένου στην τρέχουσα συναλλαγματική ισοτιμία, του οφειλόμενου κεφαλαίου κατά την ημερομηνία της αναχρηματοδότησης ή αναδιάρθρωσης.

4. Το σύνολο των εξόδων της Κοινότητας που απορρέουν άμεσα από τις δανειοληπτικές και τις δανειοδοτικές πράξεις στο πλαίσιο της παρούσας απόφασης βαρύνουν την Αλβανία.

5. Η οικονομική και δημοσιονομική επιτροπή ενημερώνεται για εξελίξεις στις πράξεις περί των οποίων οι παράγραφοι 2 και 3.

Άρθρο 6

Τουλάχιστον μία φορά ανά έτος, και πριν από τον Σεπτέμβριο η Επιτροπή υποβάλλει, προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο έκθεση που περιλαμβάνει αξιολόγηση σχετικά με την εφαρμογή της παρούσας απόφασης κατά το προηγούμεν έτος.

Άρθρο 7

Η απόφαση 1999/282/ΕΚ του Συμβουλίου καταργείται.

Άρθρο 8

Η παρούσα απόφαση αρχίζει να ισχύει από την ημέρα της δημοσίευσής της στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Απριλίου 2004

για καθορισμό των ελαχίστων επιβαλλομένων ενδείξεων των πινακίδων σήμανσης στα σημεία διέλευσης των εξωτερικών συνόρων

(2004/581/EK)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 62 παράγραφος 2 στοιχείο α),

την πρωτοβουλία της Ελληνικής Δημοκρατίας ⁽¹⁾,τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ⁽²⁾,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Είναι αναγκαία η επικαιροποίηση των υφιστάμενων ενδείξεων των πινακίδων σήμανσης, στα σημεία διέλευσης των εξωτερικών εναέριων συνόρων, των ροών των προσώπων που εισέρχονται στο έδαφος των κρατών μελών, οι οποίες περιέχονται στην υπ' αριθμόν SCH/Com-ex(94) 17 rev. 4, από 22ας Δεκεμβρίου 1994, απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής Schengen, σχετικά με την καθιέρωση και την εφαρμογή του συστήματος Σένγκεν στους αερολιμένες και τα δευτερεύοντα αεροδρόμια ⁽³⁾, προκειμένου να ληφθούν υπόψη η συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο και η συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών μελών της, αφενός, και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, αφετέρου, για την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων.
- (2) Χρειάζεται επίσης να καθορισθούν, με ομοιόμορφο τρόπο, οι επιβαλλόμενες ενδείξεις των νέων πινακίδων σήμανσης των ροών των επιβατών στα εξωτερικά χερσαία και θαλάσσια σύνορα, όπου καθορίζονται ροές αυτού του είδους.
- (3) Προκειμένου να αποφευχθεί δυσανάλογη οικονομική επιβάρυνση των κρατών μελών, είναι σκόπιμο να προβλεφθεί πενταετής μεταβατική περίοδος κατά την οποία θα εφαρμόζονται οι διατάξεις της παρούσας απόφασης μόνον όταν τα κράτη μέλη αναρτούν νέες πινακίδες σήμανσης ή αντικαθιστούν τις υφιστάμενες πινακίδες.
- (4) Σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του πρωτοκόλλου για τη θέση της Δανίας, το οποίο προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η Δανία δεν συμμετέχει στην έκδοση της παρούσας απόφασης και δεν δεσμεύεται από αυτήν, ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της. Δεδομένου ότι η παρούσα απόφαση αναπτύσσει περαιτέρω τις διατάξεις του κεκτημένου του Σένγκεν σύμφωνα με τις διατάξεις του τίτλου IV του μέρους III της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η Δανία, σύμφωνα με το άρθρο 5 του εν λόγω πρωτοκόλλου, αποφασίζει εντός εξαμήνου αφότου το Συμβούλιο εκδώσει την παρούσα απόφαση εάν θα την εφαρμόσει στο πλαίσιο του εθνικού της δικαίου.

- (5) Όσον αφορά την Ισλανδία και τη Νορβηγία, η παρούσα απόφαση αποτελεί ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου Σένγκεν κατά την έννοια της συμφωνίας που έχει συναφθεί από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και το Βασίλειο της Νορβηγίας σχετικά με τη σύνδεση των εν λόγω χωρών προς τη θέση σε ισχύ, την εφαρμογή και την περαιτέρω ανάπτυξη του κεκτημένου Σένγκεν ⁽⁴⁾, στον τομέα που αναφέρει το άρθρο 1 σημείο Α της απόφασης 1999/437/EK του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, σχετικά με ορισμένες λεπτομέρειες εφαρμογής της εν λόγω συμφωνίας ⁽⁵⁾.
- (6) Η παρούσα απόφαση αποτελεί ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου του Σένγκεν, στις οποίες δεν συμμετέχει το Ηνωμένο Βασίλειο, σύμφωνα με την απόφαση 2000/365/EK του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, σχετικά με το αίτημα του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας να συμμετέχει σε ορισμένες από τις διατάξεις του κεκτημένου του Σένγκεν ⁽⁶⁾. Συνεπώς, το Ηνωμένο Βασίλειο δεν συμμετέχει στην έκδοση της παρούσας απόφασης, δεν δεσμεύεται από αυτήν, ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της.
- (7) Η παρούσα απόφαση αποτελεί ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου του Σένγκεν, στις οποίες δεν συμμετέχει η Ιρλανδία, σύμφωνα με την απόφαση 2002/192/EK του Συμβουλίου, της 28ης Φεβρουαρίου 2002, σχετικά με το αίτημα της Ιρλανδίας να συμμετέχει σε ορισμένες από τις διατάξεις του κεκτημένου του Σένγκεν ⁽⁷⁾. Συνεπώς, η Ιρλανδία δεν συμμετέχει στην έκδοση της παρούσας απόφασης, δεν δεσμεύεται από αυτήν, ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της.
- (8) Η παρούσα απόφαση αποτελεί πράξη βασιζόμενη στο κεκτημένο του Σένγκεν ή σχετίζεται άλλως με αυτό, κατά την έννοια της παραγράφου 2 του άρθρου 3 της πράξης προσχώρησης του 2003,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Τα κράτη μέλη προβλέπουν χωριστές λωρίδες στα επιτρεπόμενα σημεία διέλευσης των εναέριων συνόρων, στα εξωτερικά τους σύνορα, προκειμένου να διενεργούν τους αναγκαίους συνοριακούς ελέγχους στα πρόσωπα που εισέρχονται στο έδαφός τους. Οι λωρίδες διαφοροποιούνται μέσω των πινακίδων σήμανσης που αναφέρει το άρθρο 2.

⁽¹⁾ ΕΕ C 125 της 27.3.2003, σ. 6.⁽²⁾ Γνώμη η οποία διατυπώθηκε στις 18 Νοεμβρίου 2003 (δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα).⁽³⁾ ΕΕ L 239 της 22.9.2000, σ. 168.⁽⁴⁾ ΕΕ L 176 της 10.7.1999, σ. 36.⁽⁵⁾ ΕΕ L 176 της 10.7.1999, σ. 31.⁽⁶⁾ ΕΕ L 131 της 1.6.2000, σ. 43.⁽⁷⁾ ΕΕ L 64 της 7.3.2002, σ. 20.

Οι ίδιες πινακίδες σήμανσης χρησιμοποιούνται εάν τα κράτη μέλη προβλέπουν χωριστές λωρίδες και στα χερσαία και θαλάσσια συνοριακά σημεία διέλευσης των εξωτερικών τους συνόρων.

Άρθρο 2

Οι ενδείξεις των εν λόγω πινακίδων σήμανσης, οι οποίες επιτρέπεται να απεικονίζονται ηλεκτρονικά, έχουν τα χαρακτηριστικά που καθορίζονται στα παραρτήματα:

Οι εν λόγω ενδείξεις δύνανται να αναγράφονται και σε άλλη γλώσσα ή γλώσσες, εφόσον κρίνεται σκόπιμο από κάθε κράτος μέλος.

Άρθρο 3

1. α) Οι πολίτες της ΕΕ·

β) οι υπήκοοι των κρατών που είναι μέρη της συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο·

γ) οι υπήκοοι της Ελβετικής Συνομοσπονδίας και

δ) τα μέλη της οικογένειας των προσώπων που αναφέρονται στα στοιχεία α), β) και γ), τα οποία δεν είναι υπήκοοι ενός από τα κράτη αυτά και τα οποία απολαύουν των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου για την ελεύθερη κυκλοφορία των πολιτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης

επιτρέπεται να χρησιμοποιούν τη λωρίδα που επισημαίνεται με την πινακίδα σήμανσης του παραρτήματος I. Μπορούν επίσης να χρησιμοποιούν τη λωρίδα που επισημαίνεται με την πινακίδα σήμανσης του παραρτήματος II.

2. Όλοι οι άλλοι υπήκοοι τρίτων χωρών χρησιμοποιούν τη λωρίδα που επισημαίνεται με την πινακίδα σήμανσης του παραρτήματος II.

3. Ωστόσο, σε περίπτωση προσωρινής ανισορροπίας των ροών της κυκλοφορίας σε κάποιο σημείο διέλευσης των συνόρων, οι κανόνες για τη χρησιμοποίηση των διαφόρων λωρίδων δύνανται να αναστέλλονται από τις αρμόδιες αρχές για το χρονικό διάστημα που απαιτείται προκειμένου να εξαλειφθεί η ανισορροπία αυτή.

Άρθρο 4

Στα χερσαία και θαλάσσια συνοριακά σημεία διέλευσης, τα κράτη μέλη δύνανται να διαχωρίζουν την κυκλοφορία των οχημάτων σε

χωριστές λωρίδες για τα ελαφρά και βαρέα οχήματα και τα λεωφορεία, χρησιμοποιώντας τις πινακίδες σήμανσης που εμφανίζονται στο παράρτημα III.

Τα κράτη μέλη δύνανται να αναγράφουν, κατά περίπτωση, διαφορετικές ενδείξεις στις πινακίδες σήμανσης, ανάλογα με τις κατά τόπο περιστάσεις.

Άρθρο 5

Το σημείο 2 του παραρτήματος [SCH/I-Front (94) 39 rev. 9] της απόφασης SCH/Com-ex (94) 17 rev. 4, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, της εκτελεστικής επιτροπής Schengen, και το σημείο 2 της απόφασης που επισυνάπτεται στο εν λόγω παράρτημα για τη θέσπιση και την εφαρμογή των ρυθμίσεων Σένγκεν στους αερολιμένες και τα αεροδρόμια (δευτερεύοντες αερολιμένες), καταργούνται.

Άρθρο 6

Η παρούσα απόφαση εφαρμόζεται από 1ης Ιουνίου 2004, στο βαθμό που τα κράτη μέλη αναρτούν νέες πινακίδες σήμανσης ή αντικαθιστούν τις υφιστάμενες πινακίδες στα σημεία διέλευσης των συνόρων που ρυθμίζονται από την παρούσα απόφαση. Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, η παρούσα απόφαση εφαρμόζεται από 1ης Ιουνίου 2009.

Άρθρο 7

Η παρούσα απόφαση δεν εφαρμόζεται στα σύνορα μεταξύ κρατών μελών, τα οποία διέπονται από το άρθρο 3 της πράξης προσχώρησης του 2003.

Άρθρο 8

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στα κράτη μέλη σύμφωνα με τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 2004.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. McDOWELL

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι

⁽¹⁾

⁽¹⁾ Δεν απαιτείται λογότυπο για τη Νορβηγία και την Ισλανδία.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ II

**ΟΛΑ ΤΑ
ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ**

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙΙ

(¹) Δεν απαιτείται λογότυπο για τη Νορβηγία και την Ισλανδία.

(²) Δεν απαιτείται λογότυπο για τη Νορβηγία και την Ισλανδία.

(³) Δεν απαιτείται λογότυπο για τη Νορβηγία και την Ισλανδία.

<p>ΟΛΑ ΤΑ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ</p>	 <p>ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ</p>
-------------------------------------	---

<p>ΟΛΑ ΤΑ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ</p>	 <p>ΦΟΡΤΗΓΑ</p>
-------------------------------------	--

<p>ΟΛΑ ΤΑ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ</p>	 <p>ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ</p>
-------------------------------------	--

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ, ΣΥΝΕΛΘΟΝΤΩΝ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 28ης Απριλίου 2004

σχετικά με τα προνόμια και τις ασυλίες που χορηγούνται στο μηχανισμό ΑΘΗΝΑ

(2004/582/ΕΚ)

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ,
ΣΥΝΕΛΘΟΝΤΕΣ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ
ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη τη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΣΕΕ), και
ιδίως τον τίτλο V,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Ο μηχανισμός ΑΘΗΝΑ είναι ο μηχανισμός που δημιουργήθηκε με την απόφαση 2004/197/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου ⁽¹⁾ για να διαχειρίζεται τη χρηματοδότηση των κοινών εξόδων των επιχειρήσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης που έχουν στρατιωτικές συνέπειες ή συνέπειες στον τομέα της άμυνας. Είναι αναγκαία ορισμένα προνόμια και ασυλίες προκειμένου να διευκολυνθεί η σωστή λειτουργία του μηχανισμού ΑΘΗΝΑ προς το συμφέρον και μόνο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των κρατών μελών της.
- (2) Για φορολογικούς σκοπούς, τα κράτη μέλη κρίνουν ότι ο μηχανισμός ΑΘΗΝΑ πληροί τα κριτήρια των απαλλαγών δυνάμει του άρθρου 15 παράγραφος 10 της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση ⁽²⁾ και του άρθρου 23 παράγραφος 1 της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά γενικό καθεστώς, την κατοχή, την κυκλοφορία και τους ελέγχους των προσώπων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους κατανάλωσης ⁽³⁾,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ:

Άρθρο 1

Τα πράγματα, τα χρήματα και τα περιουσιακά στοιχεία τα οποία ανήκουν στο μηχανισμό ΑΘΗΝΑ ή τα οποία διαχειρίζεται ο μηχανισμός αυτός για λογαριασμό των κρατών μελών, οπουδήποτε και αν

⁽¹⁾ ΕΕ L 63 της 28.2.2004, σ. 68.

⁽²⁾ ΕΕ L 145 της 13.6.1977, σ. 1· οδηγία όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 290/2004 (ΕΕ L 50 της 20.2.2004, σ. 5).

⁽³⁾ ΕΕ L 76 της 23.3.1992, σ. 1· οδηγία όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 807/2003 (ΕΕ L 122 της 16.5.2003, σ. 36).

ευρίσκονται στο έδαφος των κρατών μελών και ανεξαρτήτως κατόχου, εξαιρούνται από την έρευνα, κατάσχεση, επίταξη, δήμευση ή άλλης μορφής αναγκαστικό μέτρο, διοικητικής ή δικαστικής φύσεως.

Άρθρο 2

Τα αρχεία του μηχανισμού ΑΘΗΝΑ είναι απαραβίαστα.

Άρθρο 3

1. Στο πλαίσιο των επίσημων δραστηριοτήτων του μηχανισμού ΑΘΗΝΑ, τα περιουσιακά στοιχεία, εισοδήματα και λοιπά πράγματα τα οποία ανήκουν στον εν λόγω μηχανισμό ή τα οποία διαχειρίζεται αυτός για λογαριασμό των κρατών μελών, απαλλάσσονται από κάθε άμεσο φόρο.

2. Η αγορά ή απόκτηση αγαθών από τον μηχανισμό ΑΘΗΝΑ απαλλάσσεται από όλους τους έμμεσους φόρους που περιλαμβάνονται στην τιμή κινητών και ακινήτων καθώς και υπηρεσιών, που αποκτώνται για υπηρεσιακή χρήση και συνεπάγονται σημαντική δαπάνη. Η απαλλαγή μπορεί να λαμβάνει τη μορφή επιστροφής ή διαγραφής.

3. Δεν παρέχεται απαλλαγή από τους φόρους που αποτελούν απλώς ανταπόδοση για την παροχή υπηρεσιών κοινής ωφελείας.

Άρθρο 4

Τα κράτη μέλη επιτρέπουν στο μηχανισμό ΑΘΗΝΑ να επικοινωνεί ελευθέρως και χωρίς να πρέπει να ζητεί άδεια, στο πλαίσιο οποιωνδήποτε υπηρεσιακών καθηκόντων, και προστατεύουν αυτό το δικαίωμά του. Ο μηχανισμός ΑΘΗΝΑ επιτρέπεται να χρησιμοποιεί κώδικες καθώς επίσης και να αποστέλλει και να δέχεται υπηρεσιακή αλληλογραφία και άλλες υπηρεσιακές ανακοινώσεις, με ειδικό ταχυδρόμο ή με ενσφράγιστους σάκους, που απολαύουν των αυτών προνομίων και ασυλιών με το διπλωματικό ταχυδρομείο και το διπλωματικό σάκο.

Άρθρο 5

Τα άρθρα 1 έως 4 εφαρμόζονται εφόσον η ειδική επιτροπή του μηχανισμού ΑΘΗΝΑ δεν έχει άρει ρητά την ασυλία ή το προνόμιο στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Άρθρο 6

Η παρούσα απόφαση αρχίζει να ισχύει την 1η Νοεμβρίου 2004, υπό την προϋπόθεση ότι όλα τα κράτη μέλη θα έχουν, έως την ημερομηνία αυτή, γνωστοποιήσει στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου ότι ολοκληρώθηκαν οι απαιτούμενες διαδικασίες για την εφαρμογή της στην εσωτερική έννομη τάξη τους, οριστικά ή προσωρινά.

Άρθρο 7

Η παρούσα απόφαση δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Hecho en Bruselas, el veintiocho de abril de 2004.

Udfærdiget i Bruxelles den otteogtyvende april to tusind og fire.

Geschehen zu Brüssel am achtundzwanzigsten April zweitausendundvier.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι οκτώ Απριλίου δύο χιλιάδες τέσσερα.

Done at Brussels on the twenty-eighth day of April in the year two thousand and four.

Fait à Bruxelles, le vingt-huit avril deux mille quatre.

Fatto a Bruxelles, addì ventotto aprile duemilaquattro.

Gedaan te Brussel, de achtentwintigste april, tweeduizendvier.

Feito em Bruxelas, em vinte e oito de Abril de dois mil e quatro.

Tehty Brysselissä kahdentenkymmenentenäkahdeksantena päivänä huhtikuuta vuonna kaksituhattaneljä.

Som skedde i Bryssel den tjugooåttonde april tjugohundrafyra.

Pour le gouvernement du Royaume de Belgique

Voor de Regering van het Koninkrijk België

Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

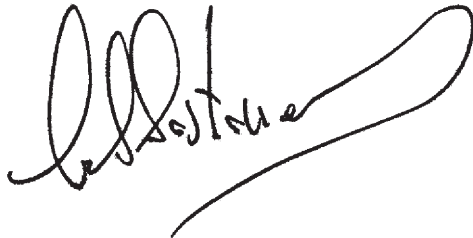
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann

For the Government of Ireland

Per il Governo della Repubblica italiana

Procco Antonio (Campolosi)

Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

N. Schmit

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Th. Balkenende

Für die Regierung der Republik Österreich

Georg Wodnyga

Pelo Governo da República Portuguesa

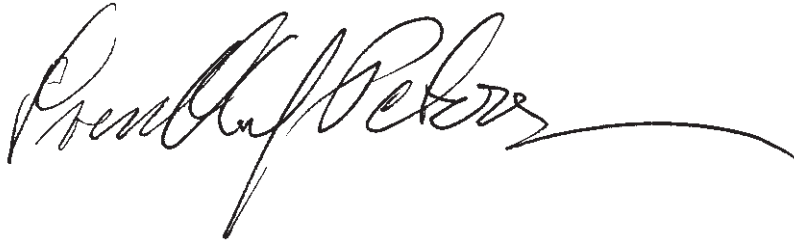
João Pedro Passos Coelho

Suomen hallituksen puolesta

På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland